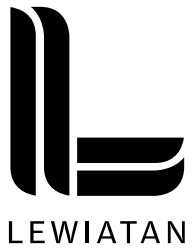

CZARNA LISTA BARIER

dla rozwoju przedsiębiorczości 2014

Warszawa, kwiecień 2014

CZARNA LISTA BARIER

dla rozwoju przedsiębiorczości 2014

Warszawa, kwiecień 2014

Szanowni Państwo,

w ubiegłym roku doczekaliśmy się kilku korzystnych zmian, ale nie można mówić o znaczącym obniżeniu barier i skróceniu naszej Czarnej Listy Barier, którą przygotowaliśmy już po raz jedenasty.

Polskie przedsiębiorstwa nie dysponują takimi kapitałami, technologiami i sieciami zbytu jak ich konkurenci z Europy zachodniej. Jeżeli chcemy zatem, aby nasze firmy szybciej akumulowały kapitał i więcej inwestowały, aby szybciej się modernizowały i rozwijały, to musimy im stworzyć warunki lepsze niż w krajach od nas bogatszych. Nie powinno więc dziwić, że polscy przedsiębiorcy są krytyczni wobec dokonań rządu, mimo że wprowadza pewne ułatwienia. Dostrzegają zmiany, ale ich tempo oceniają jako niezadowalające.

Awansowaliśmy na 45 miejsce w rankingu „Doing Business” Banku Światowego, który ocenia łatwość prowadzenia działalności gospodarczej, i na 50 miejsce w rankingu Heritage Foundation, który ocenia poziom wolności gospodarczej. Ale to oznacza, że w blisko 50 państwach przedsiębiorcom stworzono lepsze warunki niż w Polsce.

Naszą przedsiębiorczość ograniczają zbyt wysokie podatki i składki na ubezpieczenia społeczne, biorąc pod uwagę obecny poziom rozwoju gospodarczego, sztywne prawo pracy, niedopasowanie systemu edukacji do bieżących potrzeb i trendów gospodarki, niska efektywność zamówień publicznych czy przewlekłe i kosztowne dochodzenie należności. Źródłem większości barier jest nieefektywny system stanowienia prawa. Dlatego proponujemy m.in. egzekwowanie od inicjatorów zmian legislacyjnych obowiązku prowadzenia rzetelnych konsultacji z zainteresowanymi stronami i opracowania ocen skutków regulacji (OSR), a także monitorowanie skutków wdrożonych przepisów.

A stylized, handwritten signature in black ink, consisting of a few fluid, connected strokes.

Henryka Bochniarz
Prezydent Konfederacji Lewiatan

SPIS TREŚCI

BARIERY DLA ROZWOJU PRZEDSIĘBIORSTW	5
1. BARIERY OGÓLNOGOSPODARCZE UTRUDNIAJĄCE PROWADZENIE DZIAŁALNOŚCI GOSPODARCZEJ	12
2. BARIERY WYNIKAJĄCE ZE STOSUNKÓW PRACY	40
3. BARIERY PODATKOWE	66
4. BARIERY W WYKORZYSTYWANIU FUNDUSZY STRUKTURALNYCH	84
5. BARIERY Z ZAKRESU OCHRONY ŚRODOWISKA	98
6. BARIERY BRANŻOWE	108
6.1. BRANŻA TELEKOMUNIKACYJNA I MEDIALNA	108
6.2. BANKI I INSTYTUCJE FINANSOWE	131
6.3. BARIERY W PRAWIE FARMACEUTYCZNYM I OCHRONIE ZDROWIA	136
6.4. BARIERY W BRANŻY POCZTOWEJ	146

BARIERY DLA ROZWOJU PRZEDSIĘBIORSTW

Zbyt wysokie, biorąc pod uwagę obecny poziom rozwoju gospodarczego i jakość otoczenia biznesu, podatki i składki na ubezpieczenia społeczne. A do tego niejasne przepisy podatkowe prowadzące do licznych konfliktów między przedsiębiorcami i organami skarbowymi.

Podatki ograniczają możliwości oszczędzania i inwestowania oraz skłaniają do działania w szarej strefie, co zakłóca uczciwą konkurencję i utrudnia efektywną alokację kapitału. W Polsce podatki są na poziomie zbliżonym do średniej europejskiej, a powinny być wyraźnie niższe biorąc pod uwagę większe potrzeby inwestycyjne przedsiębiorstw. Do tego koszty obsługi obowiązków podatkowych należą do najwyższych.

Główną przyczyną wysokich podatków są duże wydatki na emerytury i renty, sięgające rocznie 180 mld zł.

Zbyt sztywne, jak na obecny poziom rozwoju gospodarczego, prawo pracy.

W Polsce elastyczność rynku pracy ma większe znaczenie niż w bogatych państwach zachodniej Europy. Nasze przedsiębiorstwa mają skromne zasoby kapitału, niewiele nowoczesnych technologii, słabo rozwinięte powiązania międzynarodowe. Przewagę konkurencyjną możemy uzyskać dzięki większej elastyczności. Dlatego należy pozostawić więcej swobody w negocjacjach na poziomie przedsiębiorstw w zakresie czasu pracy, warunków zatrudniania i zwalniania czy kształtowania wynagrodzeń w dostosowaniu do kondycji finansowej firmy.

W zeszłym roku zostały przyjęte regulacje umożliwiające wydłużenie okresu rozliczeniowego czasu pracy i stosowanie ruchomego czasu pracy pozwalające na bardziej elastyczną organizację czasu pracy. Poszerzono również katalog prac dopuszczonych w niedziele i święta zwiększając możliwość świadczenia usług transgranicznych

Niedopasowanie systemu edukacji do bieżących potrzeb i trendów gospodarki.

W Polsce brakuje rzetelnej prognozy rynku pracy, która powinna być podstawą do określania zapotrzebowania na pożądane zawody.

Przedsiębiorcy zwracają uwagę na brak tzw. kwalifikacji miękkich, jak umiejętność pracy zespołowej czy komunikacji. Potrzebne jest wprowadzenie dualnego systemu kształcenia opartego na łączeniu nauki w szkole z praktyką w przedsiębiorstwach. Zmagamy się z niedoborem wykwalifikowanych pracowników fizycznych i postulujemy rozwój szkolnictwa zawodowego i technicznego.

Aby skłonić młodzież do bardziej racjonalnego wyboru kierunku kształcenia i ograniczyć finansowanie kształcenia osób, które wyemigrują, postulujemy upowszechnienie kredytu studenckiego i wprowadzenie odpłatności za studia.

Niestabilność regulacji w zakresie ochrony środowiska.

Znowelizowano ustawę o odpadach wydobywczyc, doprecyzowując zakres obowiązków i kryteria wyłączeń.

Rząd nie dokonał implementacji do prawodawstwa krajowego unijnej dyrektywy o emisjach przemysłowych, która zaostrza standardy emisji pyłów, dwutlenku siarki i tlenków azotu, wprowadza nowe reguły wydawania pozwoleń zintegrowanych i nowe zasady postępowania z glebami. Wypełnienie tych obowiązków przez przemysł wiąże się z inwestycjami dostosowującymi. Opóźnienie implementacji tej dyrektywy wprowadza niepewność regulacyjną i skraca czas na dostosowanie się do przepisów.

Niska efektywność zamówień publicznych.

Profesjonalizacja zespołów obsługujących zamówienia publiczne przebiega zbyt wolno i jakość specyfikacji stanowiących podstawę przygotowania ofert pozostaje niska. Pracownicy instytucji publicznych nie stosują standardów dobrych praktyk wykorzystywanych z powodzeniem w innych państwach i starają się wszelkie ryzyka związane z realizacją zamówienia przerzucać na wykonawców. Dominuje kryterium najniższej ceny zakupu, co ogranicza możliwości wykorzystania postępu technicznego i konkurencji jakościowej między oferentami, niedoceniane są koszty eksploatacji. Nie odrzuca się ofert z rażąco niską ceną i nie sprawdza przedstawianych rekomendacji.

Takie postępowanie zamawiających sprzyja nierzetelnym firmom gotowym do podjęcia nadmiernego ryzyka i uniemożliwia wybór optymalnych rozwiązań i wykonawców. Rezultaty widać gołym okiem.

Przewlekłe i kosztowne dochodzenie należności.

Powoduje obniżenie dyscypliny płatniczej, bo nieuczciwi klienci i przedsiębiorcy czują się bezkarni, a uczciwi czują się bezsilni. Utrudnia efektywną alokację kapitału, bo przejmują go przedsiębiorcy pozbawieni skrupułów, a nie najbardziej efektywni. Skrócenie postępowań sądowych i egzekucji komorniczej jest niezbędne, aby zmniejszyć ryzyko i koszty prowadzenia działalności gospodarczej w naszym kraju.

Niestety sprawdziły się przewidywania odnośnie wydłużenia postępowania egzekucyjnego poprzez zbędną ingerencję sądów, np. w rozstrzyganiu zbiegów egzekucji. W zakresie postępowania egzekucyjnego istnieje potrzeba wielu zmian, o które od lat postuluje Lewiatan.

Przewlekły i nieefektywny proces upadłości.

Uniemożliwia szybką restrukturyzację i efektywne wykorzystanie zasobów przedsiębiorstwa. Prowadzi do marnotrawstwa i powiększenia strat właścicieli, pracowników, kooperantów. Podnosi ryzyko i koszty prowadzenia działalności gospodarczej w naszym kraju.

Szczególnie szkodliwe jest uprzywilejowane traktowanie wybranych wierzycieli, dzięki czemu nie są oni skłonni partycypować w redukcji wierzytelności. Utrudnia to zawieranie porozumień w celu uniknięcia upadłości.

Utrudniony dostęp przedsiębiorców prywatnych do rynku usług publicznych: komunalnych, zdrowotnych, pocztowych...

Udział przedsiębiorców prywatnych w realizacji usług publicznych pozwala poprawić ich jakość, bo przedsiębiorcy wnoszą kapitał i kompetencje, których brak władzom publicznym. A mimo to, partnerstwo publiczno-prywatne, czyli współpraca władz centralnych i samorządowych z przedsiębiorcami przy realizacji usług publicznych, rozwija się bardzo wolno.

Przykładem jest rynek usług kurierskich. Rząd jest właścicielem Poczty Polskiej i broniąc jej interesów opóźnia liberalizację tego rynku.

Rząd i samorządy nie powinny wchodzić w rolę przedsiębiorcy, co niestety często czynią. Kiedy będąc regulatorami rynku stają się jednocześnie graczami na tym rynku, naruszają zasadę równej konkurencji i utrudniają efektywne wykorzystanie zasobów.

Niska efektywność wykorzystania finansowej pomocy z UE.

Stopień wykorzystania środków z UE na lata 2007-2013 jest wysoki i krótkotrwały efekt w postaci zwiększonego popytu jest pozytywny. Ale efekt trwały w postaci zwiększenia konkurencyjności polskiej gospodarki będzie ograniczony: znaczna część inwestycji i szkoleń ma niską jakość i użyteczność, intensywność współpracy sfer nauki i biznesu rośnie powoli, bezzwrotne dotacje dla przedsiębiorstw finansując przedsięwzięcia o normalnym ryzyku biznesowym naruszają zasady równej konkurencji.

Rekomendacje: z kolejnego budżetu na lata 2014-2020 finansować jedynie starannie ocenione projekty zwiększające w sposób trwały potencjał rozwojowy gospodarki.

Z punktu widzenia przedsiębiorców główne bariery w tym obszarze to:

- zbiurokratyzowanie systemu, w którym obowiązki formalne dominują nad merytorycznymi, a podejście ilościowe dominuje nad jakościowym (na etapie aplikowania o środki - niska jakość oceny projektów, na etapie realizacji i rozliczania - dominacja wskaźników ilościowych nad sensem merytorycznym i jakością przedsięwzięć, a ewaluacja projektów i programów traktowana jest jako wymóg formalny, a nie źródło wiedzy o ewentualnym kierunku zmian);
- nieprzewidywalność systemu w wyniku bałaganu informacyjnego i organizacyjnego (brak wiarygodnych harmonogramów konkursów, przedłużające się etapy oceny aplikacji, a w trakcie realizacji projektów: opóźniające się płatności transz, zmieniające się wytyczne i ich różne interpretacje przez różne instytucje);
- brak pro klienckiego nastawienia instytucji zaangażowanych we wdrażanie (niska jakość obsługi przedsiębiorców, w tym brak wsparcia informacyjnego).

Bariery utrudniające realizację inwestycji budowlanych i racjonalne zagospodarowanie przestrzeni.

Władze samorządowe często nie doceniają konsekwencji braku planów zagospodarowania przestrzennego a jednocześnie w obecnym stanie prawnym mają bardzo ograniczone możliwości finansowania skutków uchwalanych planów.

Tymczasem brak planu określającego przeznaczenie terenu i charakter zabudowy znacząco zwiększa ryzyko inwestycji: nabywca gruntu nie ma pewności co i kiedy będzie mógł na nim zbudować i co w przyszłości zostanie zbudowane w sąsiedztwie. Brak planu przestrzennego utrudnia ocenę rentowności inwestycji i pozyskanie finansowania, wydłuża czas niezbędny do uzyskania pozwolenia na budowę, uniemożliwia racjonalną rozbudowę sieci drogowej, kanalizacyjnej, ciepłowniczej, energetycznej.

Planowanie przestrzenne jest nam potrzebne, aby powstrzymać zjawiska rozpraszania zabudowy i obudowywania dróg. Rozproszona zabudowa podnosi koszty budowy i eksploatacji infrastruktury. Ogranicza możliwość wykorzystania transportu publicznego i skazując nas na kosztowniejszy transport indywidualny utrudnia funkcjonowanie rynku pracy. Obudowywanie dróg wpływa na zwiększenie liczby wypadków i związanych z nimi kosztów.

Potrzebne są nam nowe regulacje dotyczące planowania przestrzennego na poziomie gmin i województw, które z jednej strony ułatwią władzom samorządowym uchwalanie planów i umożliwią im finansowanie skutków tych planów, a z drugiej wymuszą na nich realizację tego zadania. Zwiększenie pokrycia terenów planami zagospodarowania przestrzennego przyczyni się do zmniejszenia ryzyka i kosztów inwestycji, obniży koszt rozbudowy infrastruktury i transportu, wprowadzi ład przestrzenny i podniesie standard życia.

Bariery w obszarze ochrony zdrowia.

Ochrona zdrowia jest sektorem finansowanym w głównej mierze ze źródeł publicznych, opartym na modelu ubezpieczeniowym. W związku z tym podlega reglamentacji i dużym obostrzeniom zarówno w zakresie spełnienia warunków do wykonywania działalności leczniczej, jak i w zakresie samych usług zdrowotnych.

Największą barierą w zakresie ochrony zdrowia są warunki kontraktowania z Narodowym Funduszem Zdrowia – jedynym płatnikiem. Brak przejrzystych reguł i oparcie na zarządzeniach Prezesa Funduszu – aktach, które z konstytucyjnego punktu widzenia nie mają charakteru powszechnie obowiązujących, skutkuje niepewnością, co do warunków realizacji świadczeń i niemożnością podejmowania długoterminowych programów, jak również uniemożliwia pełne wykorzystanie potencjału podmiotów leczniczych.

Do następnych barier zaliczyć należy brak wprowadzenia dodatkowych ubezpieczeń zdrowotnych oraz niejednorodność i niestabilność przepisów (głównie działania polityczne podejmowane są „z potrzeby chwili”).

Rozbudowana reglamentacja dotyczy również branżę farmaceutyczną, zarówno w zakresie wytwarzania produktów leczniczych, jak i w zakresie podmiotów łańcucha dystrybucji, w tym podmiotów prowadzących apteki.

Nowe przepisy przyjęte przez państwa członkowskie UE wprowadzają kolejne wymagania i restrykcje w produkcji i obrocie produktami leczniczymi. Niestety, przedstawiciele rządu nie dokonują analizy działań podejmowanych w Komisji czy Parlamencie Europejskim pod kątem wpływu na przedsiębiorców w Polsce, a większość dokumentów przyjmowana jest bez konsultacji z przedsiębiorcami z branży ochrony zdrowia.

Bariery istniejące w sektorze prowadzenia aptek związane są z nałożeniem nadmiernych i często nienadających za zmianami technologicznymi wymogów prawnych, co do zasad funkcjonowania aptek. Ponadto na przedsiębiorców nałożono zakaz informowania pacjentów o działalności aptek, co powoduje, że apteki przegrywają z innymi placówkami, które swoją działalność reklamować mogą.

Wszystkie te bariery skutkują negatywnie nie tylko dla funkcjonowania przedsiębiorców, ale w efekcie powodują wydłużenie kolejek do lekarzy, wzrost cen leków i brak możliwości otrzymania przez pacjentów rzetelnej informacji o swoich uprawnieniach i zakresie świadczeń gwarantowanych przez państwo.

Bariery rozwoju branży energetycznej.

Doceniamy konsekwentne działania rządu na forum UE sprzeciwiające się wielu błędnym rozwiązaniom unijnej polityki klimatycznej na 2020 rok, a w szczególności prowadzenia jej jednostronnie i w oderwaniu od wymogów rozwoju gospodarczego i zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego. Doceniamy także skuteczność polskiej prezydencji w przeprowadzeniu Globalnej Konferencji Klimatycznej COP-19 w Warszawie.

Jednakże zaniedbania krajowej polityki energetycznej powodują, że Polska nie jest dostatecznie przygotowana do przedstawienia konstruktywnego stanowiska w debacie nad nowymi celami klimatycznymi UE na 2030, które muszą być uzgodnione do października 2014 r.

Przede wszystkim brakuje czytelnej wizji polskiej elektroenergetyki w perspektywie 2030 r.: nieznany jest preferowany przez rząd miks paliwowy, niejasne są perspektywy programu gazu łupkowego, jądrowego czy rozwoju odnawialnych źródeł energii. Brakuje ustawy o korytarzach przesyłowych, która warunkuje sprawny proces modernizacji i rozbudowy linii energetycznych i przesyłowych, chociaż Premier na forum UE słusznie apeluje o solidarność energetyczną. Rząd odniósł niewątpliwie sukces nie dopuszczając do wprowadzenia na szczeblu UE regulacji blokujących poszukiwania i wydobywanie gazu łupkowego, ale co z tego, jeśli równoległy rozwój sektora jest blokowany w kraju poprzez kilkuletnie opóźnienia w nowelizacji prawa geologicznego i górniczego.

System zielonych certyfikatów wspierający rozwój OZE nie był odpowiednio monitorowany i korygowany i w efekcie doszło do jego załamania, m.in. na skutek możliwości bankowania świadectw poprzez wnoszenie opłaty zastępczej oraz brak standardów kwalifikacji biomasy. Założenia nowego systemu aukcyjnego są pozytywnie oceniane przez inwestorów, ale projekt ustawy ciągle nie został skierowany do sejmu i nie można się spodziewać uruchomienia nowego systemu przed 2016 roku.

Utrzymująca się monopolizacja rynku gazu, brak postępu w jego liberalizacji i zaniechanie Programu Uwalniania Gazu powodują, że na rynku nie pojawiają się nowi uczestnicy i możliwe jest nieefektywne funkcjonowanie monopolisty.

Dla odmiany program rozwoju kogeneracji został jasno sformułowany, problemy wystąpiły na etapie jego implementacji.

Gigantycznym wyzwaniem jest restrukturyzacja górnictwa, konieczna jeśli polski węgiel ma pozostać, tak jak deklaruje rząd, podstawowym surowcem dla polskiej energetyki i ciepłownictwa w perspektywie 2050 roku.

Konsekwencją wymienionych opóźnień jest wysokie ryzyko regulacyjne, które skutkiem jest zatrzymywanie projektów inwestycyjnych, wycofywanie się inwestorów zagranicznych z rynku OZE i gazu łupkowego, a także bankructwo krajowych producentów biomasy.

Sytuacja w której znalazł się sektor energetyczny dowodzi, że administracja rządowa nie radzi sobie z zarządzaniem złożonymi zadaniami publicznymi wymagającymi sprawnej współpracy wielu ministrów i podległych im instytucji.

Bariery w branży telekomunikacyjnej i medialnej.

Sektor telekomunikacyjny i medialny mają ogromny wpływ na wzrost gospodarczy poprzez zwiększanie produktywności w praktycznie wszystkich gałęziach gospodarki i administracji publicznej. Dzięki nowoczesnym rozwiązaniom telekomunikacyjnym usprawniany jest obieg informacji i zredukowane są koszty działalności. Technologie informacyjne i komunikacyjne stymulują rozwój innowacyjności, która jest podstawowym motorem napędowym nowoczesnej ekonomii. Dlatego bariery rozwoju tej branży są szkodliwe również dla całej gospodarki.

Niestety, przepisy ustawy Prawo telekomunikacyjne, pomimo znaczącej poprawy, wciąż nie uwzględniają w dostatecznym stopniu zmian zachodzących w obszarze nowych technologii w zakresie komunikacji z użytkownikami usług telekomunikacyjnych oraz skutecznej procedury odwoławczej od decyzji regulacyjnych na tym rynku.

W ustawie o prawie autorskim i prawach pokrewnych brak ustawowego określenia górnego limitu dla wszystkich opłat ponoszonych przez nadawców na rzecz organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub pokrewnymi.

Brak działań mających edukować i w efekcie niwelować bariery związane z nieuzasadnionymi obawami przed polami elektromagnetycznymi, coraz bardziej hamuje procesy inwestycyjne w telekomunikacji ruchomej. Wciąż aktualne pozostają bariery związane z nadmiernie restrykcyjną nowelizacją ustawy o radiofonii i telewizji dokonaną w 2011 r.

Kolejna nowelizacja ustawy o radiofonii i telewizji, przeprowadzona w 2012 r., implementująca do polskiego prawa regulacje w zakresie audiowizualnych usług medialnych na żądanie, wprowadziła również wiele niejasności i kłopotów interpretacyjnych, które będą spowalniały rozwój tego rodzaju usług.

Bariery w działalności instytucji finansowych (branża bankowa i ubezpieczeniowa).

Poważną barierą zarówno dla branży bankowej, jak i ubezpieczeniowej, okazała się kwestia abstrakcyjnej kontroli wzorców umów. Jednym z rodzajów praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów jest stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umownych uznanych za niedozwolone. Chociaż rejestr ten jest dostępny dla przedsiębiorców, niestety zawiera on często „wyrwane” z kontekstu klauzule. Nie zawiera natomiast uzasadnienia sądu, dlaczego dana klauzula została uznana za niedozwoloną. W tych sprawach, w których przedsiębiorca nie odwołał się od wyroku SOKIK uznającego stosowaną przez niego klauzulę za niedozwoloną, takiego uzasadnienia w ogóle się nie sporządza. W konsekwencji w wielu przypadkach przedsiębiorcy branży finansowej, ale nie tylko, mając wyłącznie dostęp do treści samej klauzuli, nie są w stanie zinterpretować, czy stosowane przez nich postanowienia wzorców umów są niedozwolone z uwagi na ich podobieństwo do postanowień wpisanych do rejestru, co zwiększa ryzyko ukarania wysoką sankcją finansową.

Problemy związane ze sposobem funkcjonowania rejestru klauzul niedozwolonych prowadzonego przez Prezesa UOKIK powodują, że istnieje pilna potrzeba wypracowania optymalnych i nadających się do realizacji w praktyce usprawnień działania rejestru.

Źródłem większości barier jest nieefektywny system stanowienia prawa. Wskazujemy trzy warunki niezbędne do poprawy jakości stanowienia prawa:

1. Egzekwowanie od inicjatorów zmian legislacyjnych obowiązku prowadzenia rzetelnych konsultacji z zainteresowanymi stronami i opracowania ocen skutków regulacji (OSR), a także monitorowanie skutków wdrożonych przepisów.
2. Budowanie kultury dialogu obywatelskiego, aby uzyskać przyzwolenie społeczne na zmiany niezbędne do wzrostu konkurencyjności, które są korzystne dla ogółu, ale niekorzystne dla różnych grup społecznych i które przyniosą korzyści w długim okresie, ale w krótkim wymagają wyrzeczeń. Demokratyczny system władzy działa sprawniej, jeżeli potrafimy dochodzić do porozumienia w drodze dialogu grup o różnych interesach. Kraje skandynawskie i Niemcy są tego potwierdzeniem. W krajach o niskiej kulturze negocjacji regulacje są zazwyczaj bardziej rygorystyczne.
3. Wycofanie się władz centralnych i samorządowych z roli przedsiębiorców i skoncentrowanie na obniżeniu kosztów i ryzyka prowadzenia działalności gospodarczej w naszym kraju, aby ułatwić przedsiębiorcom rozwój. Kiedy rząd i samorzady są jednocześnie regulatorami rynków i graczami na tych rynkach powszechne jest naruszanie zasady równej konkurencji, co prowadzi do nieefektywnego wykorzystania zasobów.

1. BARIERY OGÓLNOGOSPODARCZE UTRUDNIAJĄCE PROWADZENIE DZIAŁALNOŚCI GOSPODARCZEJ

BARIERY WYNIKAJĄCE Z USTAWY O SWOBODZIE DZIAŁALNOŚCI GOSPODARCZEJ

<p>1. Obowiązek umieszczania na opakowaniu produktu adresu przedsiębiorcy, który wprowadza towar do obrotu na terytorium RP.</p> <p>Przepis ten budzi wśród przedsiębiorców wątpliwości natury interpretacyjnej, ponadto wydaje się być sprzeczny z prawem europejskim.</p> <p>Żaden akt prawny UE nie przewiduje obowiązku umieszczania krajowego dystrybutora w przypadku przesunięcia wewnątrz-unijnego. Zgodnie z przepisami prawa i zasadami rynku wewnętrznego wprowadzenie do obrotu następuje na terenie UE a nie każdego Państwa z osobna, chyba, że przepisy szczególne dla danej grupy produktów stanowią inaczej.</p>	<p>Art. 20 Ustawy o swobodzie działalności gospodarczej</p>	<p>Zliberalizować przepis poprzez wykreślenie słowa „na terytorium RP”.</p>
<p>2. Brak możliwości zaskarżenia postanowienia o kontynuowaniu czynności kontrolnych do sądu administracyjnego, w wyniku czego przepisy o sprzeciwie nie chronią przedsiębiorców przed działaniami organów kontrolnych działających niezgodnie z prawem.</p>	<p>Art. 84 c Ustawy o swobodzie działalności gospodarczej Sygnatura akt II GSK 695/12</p>	<p>Należy wskazać jednoznacznie w przepisach ustawy, iż na postanowienie o kontynuowaniu czynności kontrolnych przysługuje skarga do sądu administracyjnego.</p>
<p>3. E-zgłoszenia</p> <p>Przepis ustawy o KRS wskazujący, iż w przypadku, gdy spółka jest w KRS rejestrowana elektronicznie z użyciem e-podpisu, zgłoszenia do innych urzędów składa się oddzielnie również elektronicznie, jest przepisem martwym.</p> <p>W praktyce tylko w KRS można złożyć dokumenty z użyciem e-podpisu oraz w niektórych urzędach statystycznych (tzw. e-REGON). W urzędzie skarbowym z użyciem e-podpisu można złożyć jedynie zgłoszenie NIP1 dotyczące osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej.</p>		<p>Wprowadzić więcej formularzy elektronicznych, umożliwiających rejestrację i dokonanie wielu czynności on-line.</p>
<p>4. Polski Pojedynczy Punkt Kontaktowy jest obecnie jedynie źródłem obszernej informacji, natomiast w żaden sposób nie jest przyjazny dla przedsiębiorców, którzy chcieliby się świadczyć usługi na terytorium RP.</p>		<p>PPK powinien mieć docelowo następujące funkcje:</p> <ol style="list-style-type: none"> być źródłem obszernej, lecz czytelnej i profilowanej z punktu widzenia potrzeb przedsiębiorcy informacji; platformy umożliwiającej kontakty z administracją publiczną w zakresie podejmowania i także prowadzenia działalności gospodarczej; platformy umożliwiającej dopełnienie szeregu procedur administracyjnych związanych z zakładaniem i prowadzeniem działalności gospodarczej;

<p>5. ePUAP wciąż nie umożliwia dopełnienia wszystkich i nie wszędzie procedur on-line.</p> <p>Te procedury, które są dostępne on-line są jedynie w niewielu urzędach w kraju i niekoniecznie w największych ośrodkach miejskich.</p>		<p>Dokończenie wdrażania reformy w zakresie ePUAP poprzez rozszerzenie liczby procedur dostępnych i rozszerzenie liczby instytucji udostępniających te procedury on-line.</p>
<p>6. Konieczność zamieszczania aktualnej wysokości kapitału zakładowego i kapitału wpłaconego, na tzw. pismach wychodzących ze spółki - nakłada bardzo uciążliwy obowiązek administracyjny i generuje zbędne koszty.</p>	<p>Ustawa Kodeks spółek handlowych; ustawa o KRS</p>	<p>Ograniczenie obowiązku umieszczania informacji o zmianie wskazanych danych do zmian istotnych, np. w przypadku zmiany kapitału o 5 lub 10% wartości.</p>
<p>7. Brak spójnej i kompleksowej regulacji prawa grup kapitałowych.</p>	<p>Brak odpowiedniej regulacji w KSH</p>	<p>Przedmiotem zainteresowania prawa koncernowego powinny być przeciwstawne interesy spółek powiązanych w ramach koncernu, w tym problem dopuszczalności i sposobu powstania struktury koncernu, kwestia odpowiedzialności spółki kierującej koncernem oraz zagadnienie ochrony spółki zależnej i kapitałowych postaw jej działalności, ochrony mniejszości w spółce zależnej oraz wierzycieli spółki, a także rozwiązanie sprzecznych ze sobą interesów powiązanych spółek jako odrębne jednostki organizacyjne działające w obrocie gospodarczym.</p>

PROCES DOCHODZENIA NALEŻNOŚCI

<p>8. Przewlekłość tradycyjnych postępowań sądowych, szczególnie w sprawach gospodarczych. Odległe terminy wyznaczania rozpraw. Brak elektronicznych rozwiązań na wzór tych funkcjonujących w ramach EPU</p>	<p>Ustawa z dnia 27 lipca 2001 - Prawo o ustroju sądów powszechnych. Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego.</p>	<p>W kwestii usprawnienia sądownictwa, w tym gospodarczego, należy dążyć do pełnej informatyzacji tradycyjnych sądów, w tym wydziałów gospodarczych, co pozytywnie wpłynęłoby na efektywność pracy, innym pozytywnym aspektem byłoby oszczędności wynikające z elektronicznej wymiany korespondencji pomiędzy sądem a stronami postępowania.</p>
<p>9. Brak efektywnego finansowania egzekucji komorniczej - opłaty stałe nie związane ze skutecznością egzekucji.</p>	<p>Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, art. 53a Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego, art. 797¹</p>	<p>Wyeliminowanie lub obniżenie opłat stałych nie powiązanych ze skutecznością postępowań egzekucyjnych (art. 53a UKSE - poszukiwanie majątku dłużnika) System naliczania opłat od skutecznie przeprowadzonej egzekucji powinien motywować komorników do podejmowania efektywnych działań zakończonych wyegzekwowaniem zadłużenia. Obowiązujące regulacje pozwalają natomiast na osiąganie dochodów przez komorników, które nie są uzależnione od skuteczności podejmowanych czynności egzekucyjnych (opłata stała za poszukiwanie majątku dłużnika pobierana przez komorników od wierzycieli zwz. z art. 797¹ kpc i art. 53a kuse). Mając na uwadze powyższe proponuje się uchylene przepisów regulujących pobieranie od wierzycieli opłat stałych (w ok. 75% bezskutecznych egzekucji) i zapewnienie komornikom wyższego wynagrodzenia z tytułu skutecznie zakończonej egzekucji (uchylenie art. 53a UKSE, zmiana art. 797¹ kpc komornikowi powinien przysługiwać jedynie zwrot wydatków gotówkowych związanych z poszukiwaniem majątku dłużnika).</p>

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
<p>10. Wysokie koszty pośrednie egzekucji komorniczej.</p> <p>Opłaty pobierane przez ZUS i Urząd Skarbowy za informacje udzielane komornikom sądowym na potrzeby egzekucji są drastycznie niewspółmierne do rzeczywistych kosztów i wpływają na nieopłacalność egzekucji.</p>	<p>Rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 16 stycznia 2003 r. w sprawie wysokości opłaty pobieranej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych za udzielenie informacji komornikom sądowym oraz trybu jej pobierania</p> <p>Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 30 grudnia 2008 r. w sprawie wysokości opłaty uiszczanej na rachunek organu podatkowego za udostępnienie informacji komornikom sądowym oraz trybu jej pobierania i sposobu uiszczenia.</p>	<p>Obniżenie kosztów egzekucji poprzez wyeliminowanie opłat za dostęp do informacji z ZUS i Urzędu Skarbowego o majątku i dochodach dłużnika.</p> <p>Obniżenie kosztów obsługi procesu po stronie ZUS i Urzędu Skarbowego poprzez wprowadzenie elektronicznej komunikacji z wymienionymi urzędami i automatyczna obsługa odpowiedzi udzielanych komornikom sądowym.</p>
<p>11. Weryfikacja danych:</p> <p>Obecnie obowiązek weryfikacji danych dłużnika w postępowaniu sądowym obciąża wierzycieli np. wierzyciel ma obowiązek podania sądowi właściwego adresu dłużnika, pomimo tego, iż sądy, komornicy, pracownicy administracji publicznej mają możliwości np. elektronicznego sprawdzenia, czy odpytania innych odpowiednich organów w tym zakresie i koszty z tym działaniem związane są znacznie niższe niż po stronie przedsiębiorców.</p> <p>Sądy i komornicy mogą obecnie odpytywać Centralne Biuro Adresowe drogą elektroniczną w trybie on-line o dane obywateli i za darmo, zaś okres uzyskania odpowiedzi w formie pisemnej dla wierzycieli wynosi do kilku miesięcy a koszt takiego zapytania wynosi 31 złotych (w przypadku działania przez pełnomocnika dochodzi 17 złotych opłaty skarbowej)</p> <p>W ZUS komornicy mają możliwość odpytania elektronicznego, jednakże opłata nie różni się od przypadku odpytania ZUS przez komornika w formie pisemnej i wynosi 40,11 złotych. Koszty zapytań w ZUS są w formie zaliczki ponoszone przez wierzyciela.</p>	<p>Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego.</p>	<p>Obowiązek przenieść z biznesu na sądy i administrację publiczną, które mają możliwość za pomocą różnych systemów elektronicznych (ePUAP), korzystanie ze swoich baz danych; nie ma żadnego uzasadnienia, aby te koszty ponosił biznes. Urealnić również wysokość pobieranych opłat.</p>

12. Procedura doręczeń w toku procesu.

W związku z regulacjami zawartymi w ustawie z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności, istotnym problemem, powodującym ograniczenie prawa do sądu, będzie brak dostępności dla powodów (wierzycieli) danych dotyczących adresu dłużników. Wskazana ustawa znosi bowiem od dnia 1 stycznia 2016r. obowiązek meldunkowy oraz stanowi, iż od tego momentu dane dotyczące miejsca zamieszkania osób fizycznych nie będą gromadzone w podstawowym rejestrze PESEL. Istnieje w tym zakresie istotna różnica pomiędzy osobami fizycznymi, podlegającymi wpisowi do ewidencji działalności gospodarczej, a osobami fizycznymi, nie będącymi przedsiębiorcami. O ile bowiem w przypadku tych pierwszych w postępowaniu sądowym cywilnym mamy do czynienia z fikcją doręczenia (art. 139 § 3 k.p.c.), o tyle w przypadku drugiej grupy osób fizycznych sytuacja procesowa powoda przedstawia się odmiennie. Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami, na powodzie ciąży obowiązek prawidłowego oznaczenia adresu pozwanego, co w przypadku niemożności jego ustalenia w oparciu o dostępne rejestry prowadzone przez organy gminy spowoduje znaczne utrudnienia w dochodzeniu roszczeń (łącznie z możliwością przedawnienia roszczenia powoda), zwiększenie kosztów z tym związanych oraz przedłużenie okresu w jakim możliwe jest uzyskanie tytułu niezbędnego do zaspokojenia.

Perspektywa ograniczonej możliwości dochodzenia roszczeń od ukrywających się dłużników wzbudza duży niepokój przedsiębiorców, w szczególności dostawców usług masowych.

Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego.
Ustawa z dnia 24 września 2010r. o ewidencji ludności.

Stworzenie regulacji obligujących sądy do weryfikacji adresu strony w rejestrze PESEL po zaistnieniu przesłanek określonych w art. 499 pkt 4 kpc

Proponowana zmiana ma na celu przyspieszenie dokonywania ustaleń adresowych i tym samym przyspieszenie całej procedury dochodzenia należności na drodze sądowej (zgodnie z art. 44h ustawy o ewidencji ludności i dowodach osobistych sądy mogą odpytywać rejestr adresowy on-line).

Przedłożona propozycja ma także na celu zastosowanie do wszystkich osób fizycznych tych samych mechanizmów uznawania skuteczności doręczeń w postępowaniu sądowym cywilnym, jakie już funkcjonują wobec m.in. tej grupy osób fizycznych, które podlegają, na podstawie odrębnych przepisów, wpisowi do ewidencji działalności gospodarczej (art. 139 § 3 kpc)

Propozycja ta pozostaje w ścisłym związku z obowiązkiem meldunkowym, o którym mowa w ustawie o ewidencji ludności, tj. powinności ujawnienia adresu miejsca zamieszkania, w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego.

W perspektywie zniesienia obowiązku meldunkowego - doręczenie korespondencji dłużnikowi na adres wskazany przez niego w umowie bądź na adres wskazany w rejestrze jako ostatnie miejsce zamieszkania traktowane winno być jako doręczenie skuteczne.

Należy przy tym wskazać, iż proponowane rozwiązanie nie narusza praw tych osób, albowiem będą one mogły nadal kwestionować uznanie doręczenia za skuteczne w drodze czynności procesowych.

Procedura doręczeń w toku procesu wymaga zmian, które z jednej strony umożliwią pozwanemu obronę jego praw, ale z drugiej strony nie będą blokowały wierzycielowi szybkiego i skutecznego dochodzenia roszczeń oraz nie będą podnosiły kosztów tego postępowania. Obecne regulacje w zakresie doręczeń znacznie wydłużają procedurę sądową. Komornicy sądowi mają możliwość odpytywania bazy pesel o adres zamieszkania dłużnika, nie ma powodu by z takich samych narzędzi nie mógł skorzystać sąd po zaistnieniu przesłanek wskazanych w art. 499 pkt 4 kpc.

13. Brak regulacji prawnych w zakresie elektronicznych rozwiązań w postępowaniu egzekucyjnym (elektroniczne wnioski egzekucyjne we wszystkich postępowaniach, elektroniczne akta komornicze, elektroniczna wymiana korespondencji pomiędzy wierzycielami i komornikami, a także komornikami i urzędami, elektroniczne potwierdzenie odbioru korespondencji).

Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego.
Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji.

Stworzenie przepisów regulujących w KPC i UKSE kwestie elektronicznej egzekucji:

- elektroniczne wnioski egzekucyjne
- elektroniczne akta komornicze,
- elektroniczna wymiana korespondencji pomiędzy wierzycielami i komornikami, a także komornikami i urzędami,
- elektroniczne potwierdzenie odbioru korespondencji

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
<p>14. Uproszczenie formularzy w innych postępowaniach uproszczonych.</p> <p>Od 1 stycznia 2010 r. zaczęło funkcjonować w Polsce tzw. elektroniczne postępowanie sądowe, w którym obowiązuje m.in. formatka przypominająca jednostronicowy formularz pozwu. Nie ma również obowiązku przedkładania żadnych załączników do pozwu, co znacznie odformalizowało procedurę i wpływa na tempo rozpatrywania sprawy przez sąd.</p> <p>Obecnie pozew w tradycyjnym postępowaniu uproszczonym wraz z załącznikami ma ok. 21 stron. W postępowaniu elektronicznym jest to 1 strona bez załączników.</p>		<p>Proponuje się wprowadzić takie same rozwiązania do postępowania upominawczego tradycyjnego, to jest papierowego oraz do postępowania uproszczonego.</p> <p>Na wzór niemiecki, zamienić 4 strony formularza pozwu na 1 stronę, tak jak to zostało uczynione w postępowaniu elektronicznym oraz zrezygnować z przedkładania załączników np. KRS, odpisu z CIDG, pełnomocnictwa, itd.</p> <p>Sądy mają albo powinny mieć elektroniczny dostęp do KRS tak aby móc sobie samemu sprawdzić, czy dany podmiot jest przedsiębiorcą i czy strona jest prawidłowo umocowana.</p>
<p>15. Brak rejestru bezskutecznych egzekucji i rejestru dłużników egzekwowanych.</p> <p>Co roku setki tysięcy egzekucji kończą się bezskutecznie. Nie ma uzasadnienia, by np. banki nie posiadały dostępu do danych komorniczych, że w stosunku do podmiotu ubiegającego się o kredyt toczyło się postępowanie egzekucyjne, umorzony z powodu jego bezskuteczności. Dotychczasowe regulacje prawne spowodowały, iż baza dłużników w Krajowym Rejestrze Sądowym nie spełnia funkcji związanych z informowaniem o zaległościach płatniczych. Ze względu na wysokie koszty wierzyciele nie wpisują do niego swoich dłużników.</p>	<p>Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego.</p> <p>Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji.</p>	<p>Niezbędne jest stworzenie rejestru bezskutecznych egzekucji, a także bazy danych dłużników egzekwowanych (która mogłaby być utrzymywana przez Krajową Radę Komorniczą). Nadrzędnym celem tego projektu jest zwiększenie bezpieczeństwa obrotu gospodarczego i tym samym ograniczenie ryzyka na jakie narażeni są kredytodawcy.</p> <p>Realizacja projektu spełni także rolę edukacyjną mobilizując dłużników do spłaty zobowiązań</p> <p>W związku z brakiem w chwili obecnej założeń do projektu legislacyjnego w tym zakresie eksperci Lewiatan i przedstawiciele komorników byłiby zainteresowani wypracowaniem z udziałem Ministerstwa Sprawiedliwości rozwiązań i projektów ustaw w tym zakresie, przy współdziałaniu Ministerstwa Gospodarki, by jednocześnie zapewnić dostęp do baz danych dłużników podlegających egzekucji za pośrednictwem Biura Informacji Gospodarczej.</p>
<p>16. Rozbieżności odnośnie przepisów o kosztach postępowania, np. w postępowaniu upominawczym opłata wynosi 5% wartości przedmiotu sporu; gdy nakaz zapłaty się uprawomocni sąd zwraca ¾ ww. opłaty z urzędu. Problem w tym, że jedne sądy zwracają z urzędu, inne tylko na wniosek.</p>	<p>Ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych</p>	<p>j.w.</p>

<p>17. Egzekucja komornicza</p> <p>Wielu dłużników celowo i systematycznie nie odbiera korespondencji od komornika, korespondencja awizowana przez Poczte nie jest odbierana. Z praktyki wierzycieli masowych wynika, że wysyłanie korespondencji listem zwykłym wywołuje bardzo pozytywne skutki, bowiem korespondencja ta dociera do rąk adresatów - dłużników. Proponowana zmiana ma na celu dopuszczenie możliwości wysyłania na etapie egzekucji korespondencji do dłużników listem zwykłym, np. monitów, stanu rozliczeń - za wyjątkiem korespondencji wymienionej w procedurze sądowo-egzekucyjnej, która powinna być doręczona dłużnikowi za potwierdzeniem, w szczególności zawiadomienia o wszczęciu egzekucji. Obecne regulacje nie pozwalają komornikowi na kierowanie do dłużnika korespondencji listem zwykłym. Możliwość wysłania do dłużnika wezwania do zapłaty listem zwykłym będzie skutecznym narzędziem zdecydowanie podnoszącym skuteczność egzekucji.</p>	<p>Art. 19 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 grudnia 2005r. w sprawie określenia szczegółowych przepisów o biurowości i ewidencji operacji finansowych kancelarii komorniczych.</p>	<p>Wprowadzić możliwość wysyłania do dłużnika korespondencji egzekucyjnej niestanowiącej czynności procesowej listem zwykłym - zmiana przepisów regulujących wysyłanie do dłużników korespondencji egzekucyjnej.</p> <p>Propozycje zmian legislacyjnych:</p> <p>§. 19 - po ustępie 2 proponuje się dodanie ustępu 3 w następującym brzmieniu</p> <p><i>„3. Korespondencja egzekucyjna może być kierowana do Dłużnika listem zwykłym bez wymogu potwierdzenia doręczenia, o ile nie jest korespondencją podlegającą obostrzeniom procedur sądowych”.</i></p>
<p>18. Ograniczenia w zakresie egzekucji ze środków na rachunku bankowym dłużnika (art. 54 Prawa bankowego), obniżają skuteczność stosowania tego sposobu egzekucji (obecnie wyłączona spod egzekucji jest trzykrotność średniego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw ogłaszanego przez GUS, tj. kwota ponad 10 tys. zł).</p>	<p>Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe.</p>	<p>Zmniejszenie ochrony przed egzekucją środków na rachunku bankowym dłużnika i określenie kwoty wolnej od zajęcia komorniczego na poziomie 80% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalanego na podstawie odrębnych przepisów.</p>
<p>19. Ograniczenia w zakresie egzekucji z minimalnego wynagrodzenia za pracę.</p> <p>Kwota wynagrodzenia minimalnego nie podlega egzekucji jednak ten sam konsument zarabiający minimalne wynagrodzenie ma możliwość systematycznego zaciągania zobowiązań w bankach, instytucjach finansowych, u dostawców usług masowych, nie płacąc wcześniejszych zobowiązań. Mimo iż sprawy trafiają do egzekucji komorniczej, wyegzekwowanie zadłużenia jest niemożliwe właśnie ze względu na minimalne wynagrodzenie.</p> <p>Obecna regulacja stwarza pole do nadużyć i celowego działania na szkodę potencjalnych wierzycieli.</p>	<p>Ustawa z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy.</p>	<p>Zmniejszenie ochrony przed egzekucją minimalnego wynagrodzenia za pracę i określenie kwoty wolnej od zajęcia komorniczego na poziomie 80% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalanego na podstawie odrębnych przepisów.</p>
<p>20. Utrata tytułu wykonawczego blokuje wierzycielowi możliwość dochodzenia należności na drodze egzekucyjnej. Rozpatrzenie wniosku wierzyciela o ponowne wydanie tytułu wykonawczego w miejsce utraconego na posiedzeniu niejawnym bez obligatoryjnego wyznaczenia rozprawy w każdej sprawie, zarówno dla dłużnika jak i dla wierzyciela oraz sądu znacznie uprości i skróci całą procedurę, w szczególności, jeśli okoliczności utraty tytułu wykonawczego zostały wykazane w sposób niewątpliwy we wniosku</p>	<p>Art. 794 kpc.</p>	<p>Uproszczenie procedury uzyskania tytułu wykonawczego w miejsce utraconego - bez konieczności wyznaczenia rozprawy</p> <p>Propozycja zmiany legislacyjnej w art. 794kpc:</p> <p>Art. 794 kpc „ Ponowne wydanie tytułu wykonawczego zamiast utraconego może nastąpić na mocy postanowienia sądu wydanego na posiedzeniu niejawnym. Na ponownie wydanym tytule wykonawczym czyni się wzmiankę o wydaniu go zamiast tytułu pierwotnego. W postępowaniu tym sąd ogranicza badanie do faktu utraty tytułu wykonawczego.</p>

21. Odpowiedzialność członków zarządu w spółkach handlowych
- W wyniku nowelizacji kodeksu spółek handlowych (k.s.h.) i kodeksu karnego (k.k.), która weszła w życie z dniem 13 lipca 2011 r., uchylony został z k.s.h. art. 585, który regulował odpowiedzialność karną członków zarządu spółek kapitałowych za tzw. działanie na szkodę spółki. Jednocześnie do art. 296 k.k. dodano § 1a, zgodnie z którym odpowiedzialność karną w postaci kary pozbawienia wolności do lat 3, ponoszą osoby, które poprzez nadużycie udzielonych im uprawnień lub niedopełnienie ciężących na nich obowiązków, spowodują na spółkę bezpośrednie niebezpieczeństwo wyrządzenia jej znacznej szkody majątkowej.
- Dodanie do art. 296 k.k. § 1a, podobnie jak wcześniejsze obowiązywanie art. 585 k.s.h., należy ocenić negatywnie. Podmiotom, które objęte są zakresem wyżej wskazanej normy grozi odpowiedzialność karna za działania lub zaniechania, które w skutkach nie prowadzą do rzeczywistego powstania znacznej szkody – wystarczającą przesłanką jest samo bezpośrednie niebezpieczeństwo jej wyrządzenia.

Art. 296 k.k.

Zarządzający przedsiębiorstwami, przy akceptacji właścicieli większościowych i mniejszościowych, powinni mieć prawo podejmowania decyzji, które obarczone są dużym ryzykiem, bez obawy o narażenie się na odpowiedzialność karną.

Należy zrezygnować z penalizacji działań zarządzających przedsiębiorstwami, które nie powodują szkody dla spółki, wspólników, lub wierzycieli. Ocena ryzyka podjętego przez zarządzających, które nie doprowadziło do realnej szkody, powinna być w gestii właścicieli i to oni powinni decydować o ewentualnym odwołaniu danej osoby z pełnionej funkcji.

1. W art. 296 k.k. postulujemy uchylenie §1a.
2. Alternatywnie proponujemy dodanie do art. 296 k.k. § 6, zgodnie z którym, nie będzie podlegał karze sprawca przestępstwa z art. 296 § 1a k.k., który dobrowolnie uchylił grożące niebezpieczeństwo (czynny żal)¹.
3. Niezależnie od powyższego, postulujemy zmianę art. 296 § 4a), tak ażeby wszystkie przestępstwa określone w art. 296 k.k. ścigane były wyłącznie na wniosek pokrzywdzonej spółki lub jej pokrzywdzonych wspólników, bez względu na to, czy pokrzywdzonym jest Skarb Państwa, czy też nie.

USTAWA O WYCHOWANIU W TRZEŹWOŚCI I PRZECIWDZIAŁANIU ALKOHOLIZMOWI

22. Obowiązek uzyskiwania pisemnej zgody właściciela, użytkownika, zarządcy lub administratora budynku na sprzedaż napojów alkoholowych, jeżeli punkt sprzedaży będzie zlokalizowany w budynku mieszkalnym wielorodzinnym. Obowiązująca regulacja prawna całkowicie zachwiała bezpieczeństwem inwestycji w lokale handlowe usytuowane w budynkach mieszkalnych wielorodzinnych, których jest zdecydowana większość. Wyrokiem z dnia 11 stycznia 2007 r. sygn. akt II GSK 274/2006, publ. LEX 287959, Naczelny Sąd Administracyjny sprecyzował, że zgoda, o której mowa w art. 18 ust. 6 pkt 3 ustawy o wychowaniu w trzeźwości to wypowiedź właściwego podmiotu pochodząca z czasu rozpatrywania wniosku złożonego właściwemu organowi administracji publicznej. Wieloletnie umowy najmu zawierające bezwarunkową zgodę właścicieli na sprzedaż alkoholu wyrażoną na czas trwania umowy, wobec jednoznacznego orzeczenia NSA, nie dają żadnej pewności inwestycji, wprowadzając w rzeczywistości „dyktat” wspólnot mieszkaniowych. Bardzo częste są bowiem przypadki całkowicie nieracjonalnych i nieuzasadnionych decyzji wspólnot mieszkaniowych, odmawiających wydania aktualnego „oświadczenia” i wymuszanie od podmiotów inwestujących w lokal dodatkowych pieniędzy („haraczu”) dla wspólnoty. W rzeczywistości prowadzi to do konieczności zamknięcia danej placówki handlowej i doprowadza inwestora do strat.

Art. 18 ust. 6 pkt 3) ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz. 473, z późn. zm.) – dalej: o wychowaniu w trzeźwości.

Proponuje się skreślenie art. 18 ust. 6 pkt 3.

¹ Przykład takiego rozwiązania można znaleźć chociażby w art. 220 § 3 k.k.

<p>23. Nałożenie na organ wydający zgodę na handel alkoholem obowiązku automatycznego stosowania sankcji odebrania zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych z art. 18 ust. 10 pkt 1 i 2 i ust. 12.</p> <p>Rygoryzm orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego, sankcjonującego niezawinione jednorazowe przypadki naruszenia ustawowego rygoryzmu sprzedaży napojów alkoholowych prowadzi do nieuzasadnionego karania przedsiębiorców w całkowitym oderwaniu od ich zawinienia. Koniecznym wydaje się zmodyfikowanie zapisów ustawy w tym zakresie. Instytucja odebrania zezwolenia na handel alkoholem w wielu przypadkach stanowi najdotkliwszą karę, gdyż prowadzi do konieczności zamknięcia placówki handlowej co wydaje się sprzeczne z zasadami praworządnego państwa prawa. Ponadto ważne zezwolenie na sprzedaż alkoholu automatycznie wygasa w przypadku niezłożenia w terminie oświadczenia o wartości sprzedaży czy opóźnienia we wniesieniu opłaty za korzystanie z zezwolenia, która jest rozkładana na trzy raty. Niedokonanie w terminie opłaty często jest wynikiem sytuacji losowych, przeoczenia czy zwykłego zaniedbania pracownika.</p>	<p>Art. 18 ust. 10 pkt 1 i 2 i ust. 12 ustawy o wychowaniu w trzeźwości.</p>	<p>Proponuje się wyodrębnienie fakultatywnych i obligatoryjnych przypadków cofania zezwoleń, uzależnionych od wagi naruszenia przepisów ustawy.</p>
<p>24. Wprowadzone limity punktów sprzedaży napojów alkoholowych oraz zasad ich usytuowania na podstawie uchwał rady poszczególnych gmin (art. 12). Limity nie odnoszą się do potrzeb danej społeczności lokalnej, stanowiąc mechanizm korupcjogenny. W wielu miejscach trudno jest zaplanować i ponieść wysoką inwestycję w placówkę handlową, której istotnym elementem jest sprzedaż alkoholu, a jej immanentną cechą jest zmienność prowadzącego podmiotu gospodarczego w czasie.</p>	<p>Art. 12 ustawy o wychowaniu w trzeźwości.</p>	<p>Rezygnacja z limitów będzie miała pozytywny wpływ na likwidację barier w rozwoju przedsiębiorczości oraz ograniczy korupcyjne zjawiska mające miejsce przy wydawaniu zezwoleń. Zwiększą się przy tym dochody gmin, które będą mogły być przeznaczone na realne działania w zakresie przeciwdziałania alkoholizmowi i narkomanii.</p>
<p>25. Wymóg określenia we wniosku o wydanie zezwolenia miejsca prowadzenia działalności gospodarczej (art. 9 ust. 3b pkt 4).</p> <p>Wykonywanie działalności wyłącznie w miejscach wymienionych w zezwoleniu nie znajduje uzasadnienia w przypadku obrotu hurtowego napojów alkoholowych, a zgodnie z art. 10 ust. 4 dyrektywy 2006/123/WE: „Zezwolenie zapewnia usługodawcy możliwość podjęcia lub prowadzenia działalności usługowej na całym terytorium danego państwa (...)”.</p>	<p>Art. 9 ust. 3b pkt 4 ustawy o wychowaniu w trzeźwości.</p>	<p><i>Zniesienie wymogu określenia miejsca prowadzenia działalności gospodarczej.</i></p>
<p>26. Wymóg określenia we wniosku o wydanie zezwolenia na obrót hurtowy napojami alkoholowymi wnioskowanego terminu ważności zezwolenia (art. 9 ust. 3b pkt 6).</p>	<p>Art. 9 ust. 3b pkt 6 ustawy o wychowaniu w trzeźwości.</p>	<p>Proponuje się, aby zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych zarówno hurtową jak i detaliczną wydawane były na czas nieoznaczony zgodnie z art. 11 ust. 1 Dyrektywy 2006/123/WE: „Zezwolenie jest udzielane usługodawcy na czas nieokreślony (...)”.</p>

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
27. Wymóg posiadania tytułu prawnego do korzystania ze stacjonarnego magazynu dostosowanego do przechowywania napojów alkoholowych (obróć hurtowy) - art. 94.	Art. 94	Powyższy wymóg jest nieuzasadniony z uwagi różne formy prowadzenia działalności gospodarczej, proponuje się zniesienie tego wymogu.
28. Brak uregulowania ustawowego sprzedaży alkoholu drogą elektroniczną.	Brak regulacji	Proponuje się dopuszczenie wprost sprzedaży detalicznej napojów alkoholowych za pomocą środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość, gdyż brak regulacji prowadzi do odmiennych interpretacji obecnie obowiązującej ustawy.
29. Zbyt duża ilość zezwoleń na sprzedaż alkoholu i opłat za korzystanie z nich oraz nakładające się na siebie terminy dokonywania tych opłat (art. 18 ust. 3).	Art. 18 ust. 3) ustawy o wychowaniu w trzeźwości.	Proponuje się zastąpienie trzech zezwoleń dwoma, co uprości także warunki wnoszenia opłat. Proponuje się jedną opłatę wnoszoną przed wydaniem zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych zawierających do 18% alkoholu.
30. Niekorzystna stała kwotowa opłata za korzystanie z zezwoleń dla przedsiębiorców, których roczna wartość sprzedaży poszczególnych rodzajów napojów alkoholowych nie przekroczyła progów określonych w ust. 5 art. 111. Obecnie obowiązujące rozwiązanie jest niekorzystne i krzywdzące dla przedsiębiorców, którzy sprzedają małe ilości napojów alkoholowych, gdyż wysokość wnoszonej przez nich opłaty nie jest uzależniona od wartości faktycznie sprzedanego alkoholu.	Ust. 5 art. 111 ustawy o wychowaniu w trzeźwości.	Proponuje się wprowadzenie opłaty procentowej, co pozwoli na zwiększenie rentowności w małych punktach sprzedaży, która waha się obecnie w granicach od 1% do 2%.
31. Niedookreślone uprawnienia gminy do wprowadzenia czasowego lub stałego zakazu sprzedaży napojów alkoholowych w obiektach lub na obszarach gminy ze względu na ich charakter (art. 14 ust. 6). Przyznanie gminie takiego uprawnienia wydaje się nieuzasadnione, gdyż ustawa enumeratywnie wymienia miejsca, w których zabrania się sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych ze względu na ich szczególny charakter lub funkcje. Ogólne uprawnienie gminy do wprowadzenia zakazów sprzedaży także w innych miejscach lub obiektach powoduje niepewność przedsiębiorców posiadających ważne zezwolenia. Może ich bowiem objąć zakaz sprzedaży napojów alkoholowych, gdy rada gminy podejmie taką uchwałę.	Art. 14 ust. 6 ustawy o wychowaniu w trzeźwości.	Dookreślone uprawnienia gminy do wprowadzenia czasowego lub stałego zakazu sprzedaży napojów alkoholowych w obiektach lub na obszarach gminy ze względu na ich charakter (art. 14 ust. 6).
32. Zbyt duża ilość nieuzasadnionych wymagań formalnych w procedurze ubiegania się o wydanie zezwolenia Obowiązek dołączania do wniosku o wydanie zezwolenia zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej lub odpisu z rejestru przedsiębiorców jest nieuzasadnione, gdyż organ gminy ma możliwość samodzielnego sprawdzenia, na podstawie numeru NIP lub REGON, czy dane podane we wniosku przedsiębiorcy są zgodne z ewidencją bądź rejestrem. Informacje z ewidencji działalności gospodarczej i rejestru przedsiębiorców są powszechnie dostępne, w związku z tym obowiązek poświadczenia wpisu również wydaje się nadmierny.	Art. 18 ust. 6 i 7 ustawy o wychowaniu w trzeźwości.	Zredukowanie ilości wymagań formalnych w procedurze ubiegania się o wydanie zezwolenia

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
33. Nieprecyzyjne zasady odpowiedzialności za sprzedaż alkoholu osobie nieletniej, czy znajdującej się pod wpływem alkoholu (art. 15 w zw. z art. 43 ust. 1 i 2). Obecne uregulowania prowadzą do pozbawienia przedsiębiorcy zezwolenia w przypadku, gdy sprzedawca dopuścił do sprzedaży napojów alkoholowych osobie nieletniej.	Art. 15 w zw. z art. 43 ust. 1 i 2 ustawy o wychowaniu w trzeźwości.	Zasadne byłoby nałożenie, na sprzedawców lub podających napoje alkoholowe obowiązku odmowy sprzedaży lub podania napoju alkoholowego osobom, w przypadku których zachodzi wątpliwość co do ich pełnoletniości, a które odmawiają okazania dokumentu potwierdzającego wiek. Takie rozwiązanie umożliwiłoby uniknięcie sytuacji, w których sprzedający alkohol osobie niepełnoletniej unikają odpowiedzialności karnej poprzez wykazanie, iż nie mieli możliwości rozstrzygnięcia wątpliwości co do wieku nabywcy.
34. Konieczność uzyskania, przy ubieganiu się o wydanie zezwolenia, pozytywnej opinii gminnej komisji rozwiązywania problemów alkoholowych o zgodności lokalizacji punktu sprzedaży z uchwałami rady gminy (art. 18 ust. 3a). Obecnie obowiązujący wymóg uzyskiwania w przypadku ubiegania się o zezwolenie pozytywnej opinii Komisji prowadzi do zbędnego przedłużania procedury i budzi wątpliwości co do zgodności z art. 22 Konstytucji RP.	Art. 18 ust. 3a) ustawy o wychowaniu w trzeźwości.	Zniesienie konieczności uzyskania pozytywnej opinii gminy.
35. Zbyt restrykcyjne zasady wygaszania zezwolenia na sprzedaż alkoholu w przypadku wniesienia przez przedsiębiorcę opłaty za zezwolenie w niewłaściwej wysokości, np. 1 grosz lub 2 grosze mniej. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądów administracyjnych, w takiej sytuacji, bez względu na fakt czy jest to 1 grosz czy 2 grosze niedopłaty zezwolenie jest wygaszane na 6 miesięcy.	Art. 18 ust. 12 pkt 5) ustawy o wychowaniu w trzeźwości.	Proponujemy liberalizację tego przepisu poprzez wykreślenie słów: „lub niedokonania opłaty w wysokości określonej w art. 111 ust. 2 i 5”
36. Wymóg planów miejscowych dla inwestycji pow. 2000 m ² W obecnym stanie prawnym dochodzi do naruszenia art. 20 i 22 Konstytucji RP ze względu na ograniczenie wolności działalności gospodarczej różnicujące przedsiębiorców. Przedsiębiorcy planujący inwestycje w obiekty handlowe o powierzchni pow. 2000m ² nie mogą pozostawać w gorszej sytuacji w stosunku do pozostałych przedsiębiorców. Nie można nazwać „ważnym interesem publicznym” uniemożliwienie rozpoczęcia działalności gospodarczej z uwagi na opieszałość gmin w opracowaniu planów miejscowych. Przedsiębiorcy powinni mieć stworzone równe warunki inwestycyjne. Różnicowanie wymagań ze względu na wielkość obiektów może być niekiedy uzasadniona, ale zasady powinny być tak sprecyzowane, aby była pewność co do możliwości rozpoczęcia inwestycji na danym terenie i racjonalne uzasadnienie w każdej indywidualnej sprawie odmowy	Art. 10 ust. 2 pkt 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.	W art. 10 ust. 2 pkt 8 ww. ustawy proponuje się wykreślenie wyrazów w brzmieniu: „a także obszary rozmieszczenia obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 400 m ² ”.
37. Interpretacja przepisów ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi przez Ministerstwo Zdrowia w taki sposób, że nie jest możliwe prowadzenie detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych przez Internet;	Art. 18 ust. 7 pkt 6 ustawy	Zmiana przepisów ustawy w taki sposób, aby sprzedaż alkoholu przez Internet była dozwolona wprost albo zmiana interpretacji organów koncesyjnych, kontrolnych i Ministerstwa Zdrowia, gdyż sprzedaż alkoholu przez Internet można zorganizować w taki sposób w praktyce, aby cele przepisów ustawy zostały zachowane.

OCHRONA DANYCH OSOBOWYCH

38. Pominięto podmioty, które mają siedzibę na terenie państw Europejskiego Obszaru Gospodarczego, do których ma zastosowanie ustawa o ochronie danych osobowych.	Luka prawna (art. 3 ust. 2 pkt 2).	Uzupełnienie przepisu (art. 3 ust. 2 pkt 2) poprzez sformułowanie, że ustawę stosuje się także do przedsiębiorców mających siedzibę w EOG, jeżeli przetwarzają dane osobowe przy wykorzystaniu środków technicznych znajdujących się na terytorium RP
39. Trudny, wręcz niemożliwy do realizacji jest wymóg związany z wstrzymaniem się od przetwarzania danych osobowych. W świetle definicji przetwarzanie danych (art. 7 pkt 2), które za przetwarzanie uznaje jakiegokolwiek operacje, łącznie z przechowywaniem danych.	Art. 7 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych.	Wykreślenie przepisu.
40. Pojęcie „szczególnej sytuacji” jest nieprecyzyjne.	Art. 32 ust. 1 pkt 7	Doprecyzowanie jakie „szczególne sytuacje” mają zastosowanie (np. bezpieczeństwo, zdrowie).
41. Art. 37 ustawy o ochronie danych osobowych: „Do przetwarzania danych mogą być dopuszczone wyłącznie osoby posiadające upoważnienie nadane przez administratora danych”. Implementacja postanowienia dyrektywy 95/46/WE: „osoby, które są podporządkowane administratorowi lub wykonującemu przetwarzanie na zlecenie (any person acting under the authority of the controller or of the processor) mające dostęp do danych osobowych, jak i sama osoba przetwarzająca dane na zlecenie administratora, mogą te dane przetwarzać tylko na polecenie administratora (must not process them except on instruction from the controller), chyba że istnieją w tej mierze zobowiązania ustawowe” poszła o krok dalej niż sama dyrektywa. W praktyce przyjęto konieczność wystawiania pisemnych, imiennych upoważnień dla każdej osoby dopuszczonej do przetwarzania danych osobowych.	Art. 37 ustawy o ochronie danych osobowych.	Słowa „posiadających upoważnienie nadane przez administratora danych” należy zastąpić „którym administrator danych polecił wykonywanie takich czynności”.
42. Przepisy karne w ustawie o ochronie danych osobowych, które nie chronią bezpośrednio interesów osób, których dane dotyczą, natomiast przewidują dotkliwe sankcje za przestępstwa formalne, czyli takie, w których może nie być osób poszkodowanych	Art. 49-54a ustawy o ochronie danych osobowych.	Preferowanym rozwiązaniem byłoby uchylenie tych przepisów. Dyrektywa nie przewiduje konieczności wprowadzenia sankcji karnych za naruszenie przepisów ustawy.
43. Obowiązek zgłaszania zbiorów danych osobowych do GIODO	Art. 40 i 43 ust. 1. ustawy o ochronie danych osobowych.	Rozumiejąc ograniczenia wynikające z treści obowiązującej dyrektywy 95/46 o ochronie danych osobowych konsekwentnie zwracamy uwagę na brak celowości rejestracji zbiorów danych osobowych.

44. Objęcie danych przedsiębiorców będących osobami fizycznymi reżimem ustawy o ochronie danych osobowych	Uchylenie z dniem 31 grudnia 2011r. art. 7 a ustęp 2 ustawy Prawo o działalności gospodarczej	Należy przywrócić wyłączenie zastosowania przepisów ustawy o ochronie danych osobowych do danych osobowych podlegających ujawnieniu w centralnej ewidencji i informacji działalności gospodarczej.
45. Trudności interpretacyjne w odniesie do nieostrych pojęć ustawy.	Pojęcia takie jak nadmierne koszty”, „istotne naruszenie dóbr osobistych”, „względy techniczne” są niejednokrotnie trudne do zinterpretowania.	Wskazane wydaje się opracowanie możliwości wydawania interpretacji indywidualnych przez GIODO.
46. Brak terminu, w jakim GIODO powinien dokonać rejestracji zbioru danych, o których mowa w art. 27 ust.1 ustawy. Warunkiem rozpoczęcia przetwarzania tych danych jest zarejestrowanie. W praktyce powoduje długi okres oczekiwania na zaświadczenie i możliwość rozpoczęcia przetwarzania danych.	Brak regulacji	Dodanie do art. 42 ust. 5, gdzie określony zostanie termin, np. 30 dni na rejestrację zbioru danych osobowych wymienionych w art. 27 ust. 1, od daty zgłoszenia zbioru
47. Brak terminu, w jakim GIODO powinien dokonać rejestracji zbioru danych, w przypadku ponownego zgłoszenia zbioru danych do rejestracji po usunięciu wad. Warunkiem rozpoczęcia przetwarzania tych danych jest zarejestrowanie zbioru. W praktyce powoduje długi okres oczekiwania na zaświadczenie i możliwość rozpoczęcia przetwarzania danych.	Brak regulacji	Dodanie do art. 44 ust. 6, gdzie określony zostanie termin np. 30 dni na rejestrację zbioru danych osobowych, w przypadku ponownego zgłoszenia zbioru danych do rejestracji po usunięciu wad, od daty zgłoszenia zbioru.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI W SPRAWIE DOKUMENTACJI PRZETWARZANIA DANYCH OSOBOWYCH ORAZ WARUNKÓW TECHNICZNYCH I ORGANIZACYJNYCH, JAKIM POWINNY ODPOWIADAĆ URZĄDZENIA I SYSTEMY INFORMATYCZNE SŁUŻĄCE DO PRZETWARZANIA DANYCH OSOBOWYCH

48. Należy wprowadzić zmiany w rozporządzeniu dotyczące pisemności dokumentacji bezpieczeństwa. Wymóg pisemności dotyczącej dokumentacji bezpieczeństwa jest zupełnie niezrozumiały ze względu na ochronę środowiska oraz ze względów praktycznych - każda nawet najdrobniejsza zmiana wymaga sporządzenia (wydrukowania) dokumentacji	§ 3 ust. 2 w związku z § 1 pkt 1	Propozycja zapisu: „2. Dokumentację, o której mowa w § 1 pkt 1, prowadzi się w formie pisemnej lub w wersji elektronicznej”.
49. Wymogi dotyczące częstotliwości zmiany haseł do systemów informatycznych przetwarzających dane osobowe	A. pkt IV. 2. W przypadku gdy do uwierzytelniania użytkowników używa się hasła, jego zmiana następuje nie rzadziej niż co 30 dni. B. pkt VIII. W przypadku gdy do uwierzytelniania użytkowników używa się hasła, składa się ono co najmniej z 8 znaków, zawiera małe i wielkie litery oraz cyfry lub znaki specjalne.	Usunięcie tego wymogu.

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
50. Wymogi dotyczące prowadzenia dokumentacji składającej się na politykę bezpieczeństwa.	<p>Par. 4 rozporządzenia MSWIA zawiera m.in. obowiązek prowadzenia:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wykazu budynków, pomieszczeń lub części pomieszczeń, tworzących obszar, w którym przetwarzane są dane osobowe, • wykazu zbiorów danych osobowych wraz ze wskazaniem programów zastosowanych do przetwarzania tych danych, • opisu struktury zbiorów danych wskazujący zawartość poszczególnych pól informacyjnych i powiązania między nimi. 	<p>W obecnych procesach przetwarzania danych osobowych i przy różnych formach wykonywania pracy (np. praca zdalna) nie da się określić obszaru przetwarzania danych osobowych. Załóżmy, że pracownik wydelegowany do podróży służbowej pracuje zdalnie z pociągu podróżując 5 godzin w pociągu relacji Warszawa - Gdańsk. Jak w tej sytuacji przedsiębiorca ma określić w polityce obszar przetwarzania danych osobowych? Podobnie w przypadku chmury obliczeniowej, z której może korzysta każdy przedsiębiorca, gdzie fizyczne zlokalizowanie danych nie jest możliwe. Prowadzenie takiego wykazu z miejscami przetwarzania danych osobowych, które się dynamicznie zmieniają jest znaczną barierą i utrudnieniem dla przedsiębiorców i nie służy zwiększeniu bezpieczeństwa danych osobowych.</p>
51. Wymogi dotyczące przechowywania kopii zapasowych	<p>Załącznik do Rozporządzenia MSWIA: A. pkt IV. Kopie zapasowe: b) usuwa się niezwłocznie po ustaniu ich użyteczności.</p>	<p>Rozporządzenie ani ustawa nie wskazują co znaczy „po ustaniu ich użyteczności”. Trwałe usunięcie kopii zapasowej, w sytuacji, gdy ulegają awarii systemy informatyczne zawierające dane osobowe „w oryginale” może spowodować trudne do oszacowania straty finansowe i wizerunkowe dla przedsiębiorcy przetwarzającego dane osobowe. Taki wymóg powoduje również wysokie koszty finansowe usuwania danych pojedynczych osób z całej kopii zapasowej (danych tych osób, których cel przetwarzania ustał) i szereg komplikacji w zakresie ochrony danych osobowych. Samo przechowywanie danych osobowych w kopiach zapasowych nie narusza przy tym praw i wolności osób, których te dane dotyczą.</p>
52. Poziomy bezpieczeństwa danych osobowych	<p>§ 6. 1. Uwzględniając kategorie przetwarzanych danych oraz zagrożenia wprowadza się poziomy bezpieczeństwa przetwarzania danych osobowych w systemie informatycznym:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. podstawowy; 2. podwyższony; 3. wysoki. <p>2. Poziom co najmniej podstawowy stosuje się, gdy:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) w systemie informatycznym nie są przetwarzane dane, o których mowa w art. 27 ustawy, oraz 2) żadne z urządzeń systemu informatycznego, służącego do przetwarzania danych osobowych nie jest połączone z siecią publiczną. 	<p>Aktualnie niemal wszystkie komputery używane przez przedsiębiorców mają dostęp do Internetu i przedsiębiorcy są zobowiązani stosować poziom wysoki. Nie jest zasadne utrzymywanie takiego podziału na poziomy zabezpieczenia danych osobowych.</p>

3. Poziom co najmniej podwyższony stosuje się, gdy:

- 1) w systemie informatycznym przetwarzane są dane osobowe, o których mowa w art. 27 ustawy, oraz
 - 2) żadne z urządzeń systemu informatycznego, służącego do przetwarzania danych osobowych nie jest połączone z siecią publiczną.
4. Poziom wysoki stosuje się, gdy przynajmniej jedno urządzenie systemu informatycznego, służącego do przetwarzania danych osobowych, połączone jest z siecią publiczną.
5. Opis środków bezpieczeństwa stosowany na poziomach, o których mowa w ust. 1, określa załącznik do rozporządzenia.

53. Wymogi dotyczące budowy systemu informatycznego przetwarzającego dane osobowe

Par 7 Rozporządzenia MSWIA:

Dla każdej osoby, której dane osobowe są przetwarzane w systemie informatycznym (...) system ten zapewnia odnotowanie:

1. *daty pierwszego wprowadzenia danych do systemu;*
2. *identyfikatora użytkownika wprowadzającego dane osobowe do systemu, chyba że dostęp do systemu informatycznego i przetwarzanych w nim danych posiada wyłącznie jedna osoba;*
3. *źródła danych, w przypadku zbierania danych, nie od osoby, której one dotyczą;*
4. *informacji o odbiorcach, w rozumieniu art. 7 pkt 6 ustawy, którym dane osobowe zostały udostępnione, dacie i zakresie tego udostępnienia, chyba że system informatyczny używany jest do przetwarzania danych zawartych w zbiorach jawnych.*

Wymóg ten wiąże się z koniecznością zbędnego obciążania systemów transakcyjnych dodatkowymi danymi. Postulujemy jego wykreślenie.

BARIERY W Ustawie z 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych I WYMIANIE DANYCH GOSPODARCZYCH

<p>54. Bardzo ograniczony zakres przetwarzania danych.</p> <p>Przetwarzanie i wykorzystanie informacji gospodarczej jest bardzo ograniczone w porównaniu z biurami działającymi na podstawie Prawa Bankowego. Np.:</p> <ul style="list-style-type: none"> • obowiązek usuwania informacji gospodarczej po spełnieniu zobowiązania; 	<p>Art. 7 ust.1 u.i.g.</p>	<p>Zbliżenie znaczeniowe informacji gospodarczej i kredytowej.</p> <p>Zakres przetwarzania danych oraz ich wykorzystania przez biura działające w oparciu o Ustawę i Prawo Bankowe powinien być możliwie podobny, zwłaszcza wszędzie tam gdzie nie będzie stanowić to naruszenia tajemnicy bankowej. Rozszerzenie zakresu przetwarzania danych przez biuro:</p> <ul style="list-style-type: none"> • możliwość wylizowania i udostępniania oceny scoringowej; • niedeterminowany z góry zakres danych, które mogą być przesyłane w zapytaniu i przetwarzane przez biuro oraz przekazywane w odpowiedzi (np. dane z wniosku aplikacyjnego kredytobiorcy itp.); • przechowywanie i przetwarzanie informacji archiwalnych (postulat opisany osobno); <p>Działanie takie byłoby w interesie konsumentów i wszystkich podmiotów gospodarczych, gdyż sprzyjać będzie rozwojowi konkurencyjności biur.</p>
<p>55. Wąski zakres przetwarzanych danych.</p> <p>Biuro ma pasywną rolę w udostępnianiu danych, gdyż jest jedynie uprawnione do przyjmowania informacji gospodarczych od wierzycieli i ujawniania ich innym podmiotom.</p> <p>Nie może z własnej inicjatywy zbierać i udostępniać ani informacji gospodarczych, ani innych danych, które w sposób istotny mogłyby się przyczynić do dokładniejszej i wielopłaszczyznowej oceny wiarygodności płatniczej osób i podmiotów gospodarczych.</p>	<p>Art. 7 ust.1 - 3 u.i.g.</p>	<p>Umożliwić biurom zbieranie, przetwarzanie i udostępnianie innych rodzajów danych przynajmniej w stopniu jaki jest możliwy dla pozostałych podmiotów gospodarki.</p> <p>Przykłady innych danych:</p> <ul style="list-style-type: none"> • dane teleadresowe o osobach i podmiotach gospodarczych; • dane rejestrowe: KRS, CEIDG, REGON; • upadłości prywatne i firmowe; • dane geolokacyjne (nazwy ulic, numery domów, kody pocztowe itp.); • dane socjo-demograficzne (wiek, wykształcenie, zawód itp.) <p>Wszystkie tego rodzaju dane są zbierane i wykorzystywane przez wiele podmiotów, które nie muszą poddawać się rygorom Ustawy.</p>
<p>56. Brak możliwości integracji zdalnej zbiorów danych prowadzonych przez inne podmioty.</p> <p>Biuro nie może odpytywać innych instytucji/podmiotów o dodatkowe dane potrzebne do:</p> <ul style="list-style-type: none"> • realizacji zapytań o ujawnienie informacji gospodarczych; • zapewnienia jakości przyjmowanym informacjom gospodarczym. 	<p>Art. 7 ust. 1 - 3 u.i.g.</p>	<p>Alternatywnie do możliwości zbierania danych we własnym zakresie, biuro powinno mieć możliwość integrowania się z systemami innych instytucji/podmiotów i zdalnego odpytywania ich o dodatkowe dane. Np.:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Rejestr Dłużników Niewypłacalnych; • KRS; • CEIDG; • REGON.

<p>57. Nieprecyzyjny zapis o braku możliwości powierzenia innym podmiotom czynności związanych z przedmiotem działalności biura.</p> <p>Co do zasady biuro nie może powierzyć pośrednictwa w udostępnianiu informacji gospodarczych. Jednak czy oznacza to, iż biuro nie może powierzyć niektórych czynności „pomocniczych”, takich jak: utrzymanie i konserwacja systemu, czy przetwarzanie danych na podstawie umowy np. z podmiotem powiązanym?</p> <p>Obecny zapis rodzi wiele sprzecznych interpretacji.</p>	Art. 7 ust. 4 u.i.g.	<p>Dać możliwość powierzenia niektórych czynności innym podmiotom, np. podmiotom powiązanym. Umożliwi to optymalizację procesów oraz kosztów w ramach grupy kapitałowej, np. z zakresie:</p> <ul style="list-style-type: none">• utrzymania infrastruktury teleinformatycznej;• utrzymania i konserwacja systemów;• wykorzystania wiedzy fachowej osób przetwarzających dane dla podmiotu powiązanego. <p>Można rozważyć rozszerzenie brzmienia Art. 7. 4 Ustawy o dodanie po słowach „Prawo Bankowe” następującego wyrażenia: „...”, oraz podmiotów powiązanych w ramach jednej grupy kapitałowej.”.</p>
<p>58. Brak możliwości świadczenia usług identyfikacyjnych.</p> <p>Mimo, że definicja informacji gospodarczej określa, iż dane identyfikujące stanowią informację gospodarczą, Ustawa reguluje ich zbieranie tylko w kontekście ujawniania zobowiązań.</p>	Art. 2 ust. 1 lit. a-c (definicja danych identyfikacyjnych, jako informacji gospodarczych) Art. 14 - 15 (przekazywanie informacji gospodarczych ograniczone tylko do zobowiązań)	Umożliwić biurom przyjmowanie samych danych teleadresowych (oraz ich zbieranie we własnym imieniu). Umożliwić biurom ujawnianie danych teleadresowych na zapytanie o osoby i podmioty gospodarcze. Możliwości potwierdzania tożsamości oraz ustalania adresu zamieszkania są kluczowe dla wielu gałęzi gospodarki. Usługi identyfikacyjne świadczone przez biuro nabiorą szczególnego znaczenia w perspektywie zniesienia obowiązku meldunkowego od 2016 r.
<p>59. Brak precyzyjnego określenia kompetencji GIODO w zakresie opiniowania regulaminu zarządzania danymi, powoduje wydłużenie i wzrost kosztów procedur zatwierdzania regulaminów/zmian do regulaminów przez Ministerstwo Gospodarki.</p>	Art. 11 ust. 2 u.i.g.	<ol style="list-style-type: none">1. Doprecyzowanie zakresu opiniowania regulaminu zarządzania danymi przez GIODO poprzez zastrzeżenie, że opinia może dotyczyć wyłącznie kwestii związanych z przetwarzaniem danych osobowych;2. doprecyzowanie, że opinia GIODO nie jest wiążąca dla MG;3. zastrzeżenie, że w przypadku przekroczenia terminu na wydanie opinii, o którym mowa w art. 106 § 3 k.p.a. MG może zatwierdzić regulamin pomimo braku opinii.
<p>60. Obowiązek ogłaszania regulaminu zarządzania danymi BIG w Monitorze Sądowym i Gospodarczym</p>	Art.11 ust. 4 u.i.g.	Proponujemy całkowitą likwidację tego obowiązku lub zastąpienie tego obowiązku publikacją aktualnego regulaminu na stronach internetowych biura;
<p>61. Wymóg formy szczególnej (pisemna) dla umowy o udostępnianiu informacji gospodarczych.</p>	Art. 12 ust. 2 u.i.g.	Wykreślić ust. 2
<p>62. Minimum 60 dni zwłoki w płatności przed przekazaniem zobowiązania do biura.</p> <p>Zbyt długi okres wymagalności zobowiązania przed wpisem do biura powoduje, że nierzetelni płatnicy nie mogą być ujawnieni wcześniej.</p>	Art. 14 ust. 1 punkt 2 oraz art. 15. ust. 1 punkt 2.	<p>Dla wszystkich podmiotów okres, po którym można byłoby wpisać zobowiązanie, powinien ulec skróceniu do 30 dni.</p> <p>Będzie to miało wpływ na zmniejszenie zatorów płatniczych oraz stanowić naprawdę wczesną informację ostrzegającą.</p>

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
<p>63. Kosztowna konieczność dopełnienia obowiązku informacyjnego przed dopisaniem dłużnika.</p> <p>Dłużnik musi być poinformowany listem poleconym na 30 dni przez ujawnieniem zaległości płatniczej w biurze.</p> <p>Dłużnicy często nie odbierają korespondencji.</p>	<p>Art. 14 ust.1 punkt 3 oraz art. 15. ust. 1, punkt 3; art. 16 ust. 1 punkt 2.</p>	<p>Przesłanie informacji może nastąpić listem zwykłym lub też przekazanie informacji mogłoby nastąpić na drodze telefonicznej z rejestracją rozmowy.</p>
<p>64. Brak możliwości posługiwania się adresem (bez konieczności podawania PESEL czy NIP) przy przekazywaniu informacji gospodarczych do biura lub sprawdzaniu.</p> <p>Gdy nie jest znany numer PESEL lub NIP, wierzyciel nie ma możliwości ani zgłoszenia informacji gospodarczej ani sprawdzenia osoby / podmiotu. Sprawia to, że spora ilość informacji gospodarczych nie może być zgłaszanych do biur (np. postanowienia sądowe nie zawierają PESEL).</p>	<p>Art. 14 ust. 3 punkt 2. Art. 15 ust 3 punkt 2. Art. 16 ust 3 punkt 2 i 3. Art. 18 ust. 4 punkt 2 u.i.g.</p>	<p>Umożliwić zgłaszanie informacji gospodarczych nie zawierających numeru PESEL czy NIP, a zawierających dane identyfikacyjne:</p> <ul style="list-style-type: none"> • osoby takie jak imię, nazwisko, adres oraz ewentualnie data urodzenia; • podmiotu gospodarczego takie jak nazwa/firma, adres.
<p>65. Obowiązek wysłania wezwania do zapłaty z ostrzeżeniem o przekazaniu informacji do BIG listem poleconym.</p> <p>Taka forma realizacji obowiązku informacyjnego wierzyciela wobec dłużnika jest bardzo kosztowna, zwłaszcza w przypadku wierzycieli masowych (banki, instytucje finansowe, telekomy, dostawcy mediów). Jednocześnie forma listu poleconego nie zapewnia skutecznego dotarcia informacji, ponieważ dłużnicy bardzo często uchylają się od odbioru listów poleconych.</p>	<p>Art. 14 ust. 1 pkt. 3, art. 15 ust. 1 pkt. 3 i art. 16 ust. 1 pkt. 2 u.i.g.</p>	<p>Należy zliberalizować zasady realizacji obowiązku informacyjnego wierzyciela. Proponowane alternatywne formy: (1) list zwykły (2) klauzula informacyjna w umowie wierzyciela z dłużnikiem.</p>
<p>66. Zbyt ograniczone możliwości udostępniania informacji o fraudach.</p> <p>Obecnie w BIG funkcjonuje rejestr, do którego kredytodawcy mogą zgłaszać ujawnione przypadki posłużenia się podrobionym lub cudzym dokumentem, natomiast brak jest możliwości przekazywania informacji o fakcie zagubienia lub kradzieży dokumentu. Informacje takie byłyby bardzo przydatne w zapobieganiu oszustwom kredytowym.</p>	<p>Art.17 u.i.g.</p>	<p>Obok istniejącego rejestru fraudów należy stworzyć w BIG rejestr dokumentów zastrzeżonych, co powinno polegać na tym, że właściciel dokumentu mógłby przekazywać do BIG informację o kradzieży, zagubieniu lub podejrzeniu podrobienia dokumentu. W celu ograniczenia ryzyka fraudu proponuje się również, aby przekazanie informacji do rejestru było poprzedzone obowiązkiem zawiadomienia organów ścigania.</p>
<p>67. Brak możliwości przekazywania przez wierzycieli tzw. informacji pozytywnych o zobowiązaniach.</p> <p>Dotyczy to w szczególności skrócenia (z 60 do 30 dni) okresu między terminem wymagalności a datą spełnienia świadczenia, kiedy można uznać, że świadczenie takie zostało spłacone w terminie.</p>	<p>Art. 18 u.i.g.</p>	<p>Zmienić konstrukcję przepisu;</p>
<p>68. Zgoda podmiotu na przekazywanie do BIG informacji o wywiązaniu się ze zobowiązań</p>	<p>Art. 18 ust. 1 pkt 2 u.i.g.</p>	<p>Zmienić przepis w taki sposób aby umożliwić przekazywanie przez wierzyciela do BIG informacji gospodarczych o wywiązaniu się ze zobowiązań bez potrzeby posiadania zgody podmiotu nie będącego konsumentem.</p>

<p>69. Nieprzystający do realiów zakres przetwarzania danych archiwalnych.</p> <p>Brak możliwości archiwizowania i wykorzystania informacji gospodarczej po spełnieniu zobowiązania. Informacja musi być usunięta.</p> <p>Wyjątkiem jest informacja o podmiotach, ale wymóg jej zanonimizowania w zakresie przetwarzania informacji archiwalnych sprawia, iż informacja archiwalna staje się mało przydatna.</p> <p>Ograniczenie takie jest niezrozumiałe, ponieważ dane te nie są udostępniane, lecz wyłącznie przetwarzane do celów statystycznych, w związku z czym nie zachodzi ryzyko naruszenia prawa do prywatności.</p>	Art. 21 ust. 3 i 4 u.i.g.	Biuro powinno mieć możliwość przechowywania, ujawniania i wykorzystania pełnej informacji gospodarczej, która obecnie musi być usunięta, przez okres 3 lat od spełnienia zobowiązania, nie później jednak niż na koniec 3 roku, następującego po roku, w którym informacja została zaktualizowana po raz ostatni.
<p>70. Brak możliwości przetwarzania informacji archiwalnych dotyczących konsumentów do celów statystycznych.</p> <p>Dane statystyczne są niezwykle przydatne w procesach oceny ryzyka. Dane te nie byłyby udostępniane przez BIG, lecz wykorzystane do opracowania modeli statystycznych wspomagających ocenę ryzyka.</p>	Art. 7 ust. 2 pkt. 1 oraz art. 21 ust. 3 i ust. 4 u.i.g	Należy umożliwić BIG przetwarzanie zanonimizowanych informacji archiwalnych dotyczących konsumentów do celów statystycznych. Anonimizacja tych danych pozwoli uniknąć ryzyka naruszenia prawa do prywatności.
<p>71. Obowiązek ustalania opłat za ujawnianie informacji w cenniku uchwalanym przez zarząd biura.</p> <p>Taki obowiązek nadmiernie ogranicza swobodę działalności gospodarczej BIG, nie pozwala na prowadzenie elastycznej polityki cenowej dostosowanej do poszczególnych kategorii klientów, a także indywidualne negocjowanie cen z odbiorcami informacji. Należy pamiętać, że ogromna większość klientów BIG to przedsiębiorcy, w stosunku do których taka ochrona jest nadmierna i nieuzasadniona, a wręcz może zagrażać ich interesom poprzez ograniczenie gdy wolnorynkowej.</p>	Art. 22 ust. 1 u.i.g.	Należy doprecyzować, że w przypadku odbiorców informacji nie będących konsumentami wysokość opłat za ujawnienia informacji może być określona także w umowie udostępnianie informacji gospodarczych, o której mowa w art. 12 u.i.g.
<p>72. Nieprecyzyjny zapis o opłatach</p> <p>celem zapisu było zapewnienie prawa dłużników będących konsumentami do sprawdzania danych w BIG raz na pół roku bezpłatnie, zaś w przypadku częstszego sprawdzania zapewnienie opłaty nie wyższej niż 0,5% minimalnego wynagrodzenia za pracę. W praktyce jednak BIGi spotykają się z interpretacją, że także dłużnicy niebędący osobami fizycznymi winni ponosić opłatę nie wyższą niż 0,5% minimalnego wynagrodzenia za pracę, co jest niezgodne z celem pierwotnym brzmienia zapisu ustawowego.</p>	Art. 23 zd. 3 u.i.g.	Proponujemy doprecyzowanie przepisu w sposób następujący: „w pozostałych przypadkach dostęp dłużników będących konsumentami podlega opłacie (...)”

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
<p>73. Zbyt wąska definicja interesu prawnego.</p> <p>Obowiązek posiadania 30-dniowego upoważnienia na sprawdzenie osoby fizycznej uniemożliwia:</p> <ul style="list-style-type: none"> • monitorowanie osoby przez cały czas trwania stosunku prawnego/umowy, w którym dostawca/usługodawca ponosi ryzyko (kredytowe); • sprawdzanie osób przez wierzycieli przed lub w związku z prowadzoną działalnością windykacyjną; • rozwój usług na odległość (np. e-handlu), jeśli sprawdzenie osoby wymaga jej zgody pisemnej. <p>Konieczność ponownego uzyskania upoważnienia pociąga za sobą znaczne koszty i problemy operacyjne, ponieważ kredytodawca po udzieleniu kredytu nie dysponuje już odpowiednimi mechanizmami perswazji.</p>	Art. 24 ust.1 u.i.g.	<ol style="list-style-type: none"> 1. Interes prawny do sprawdzenia osoby fizycznej powinien być związany okresem obowiązywania umowy, w której dostawca/usługodawca ponosi ryzyko finansowe. 2. Możliwość udzielenia upoważnienia do sprawdzenia w sposób zdalny, np. poprzez stronę sklepu internetowego. 3. Założenie istnienia interesu prawnego wierzyciela (w tym wierzyciela wtórnego) do sprawdzenia ich dłużników, bez posiadania od nich upoważnienia. 4. Możliwość monitorowania osób w ramach obowiązującej umowy lub prowadzonego postępowania windykacyjnego. 5. Zagwarantowanie prawdziwości istnienia interesu prawnego poprzez poddanie się kontroli przez podmiot sprawdzający oraz obowiązek udokumentowania istnienia interesu prawnego poprzez przestawienie umowy, zgody na sprawdzenie itp. <p>Zamiast ograniczonego w czasie okresu ważności upoważnienia należy wprowadzić zasadę, że poważnienie jest udzielane bezterminowo, jednakże konsument może odwołać udzielone upoważnienie w każdym czasie.</p>
<p>74. Krąg podmiotów uprawnionych do sprawdzenia danych w BIG - brak jednolitej podstawy prawnej</p> <p>Ustawa wskazuje krąg podmiotów uprawnionych do sprawdzenia danych w BIG bez konieczności posiadania upoważnienia osoby, której dane dotyczą w związku z prowadzonymi postępowaniami. Jednakże wymieniając krąg podmiotów upoważnionych istnieją różne podstawy wynikające z przepisów szczególnych, które niejednokrotnie uniemożliwiają korzystanie z danych BIG przez podmioty uprawnione</p>	Art. 25 u.i.g.	<p>Wprowadzenie katalogu podmiotów bez wskazywania podstaw szczególnych, a jedynie poprzez ujednoczenie uprawnienia dostępu poprzez wskazanie interesu prawnego określonego jako dostęp „w związku z prowadzonymi postępowaniami”</p>
<p>75. Bezwzględny obowiązek usunięcia informacji otrzymanych z BIG po upływie 90 dni.</p> <p>Od obowiązku tego zwolnione są wyłącznie instytucje ustawowo obowiązane do oceny ryzyka kredytowego lub operacyjnego. Zakres wyłączenia budzi wątpliwości, ponieważ nie zostało doprecyzowane, o jakie instytucje chodzi. Równocześnie wielu kredytodawców i usługodawców zgłasza potrzebę dłuższego przechowywania i przetwarzania danych w określonym, prawnie usprawiedliwionym celu, innym realizacja obowiązku oceny ryzyka kredytowego lub operacyjnego.</p>	Art. 26 st. 1 u.i.g.	<p>Proponuje się rozszerzenie wyjątków od nakazu usuwania danych po 90 dniach poprzez ścisłe określenie celów, w jakich dane te mogłyby być przechowywane i przetwarzane po upływie 90 dni, np. realizacja obowiązku wynikającego z przepisów ustawy, dochodzenie roszczeń związanych z działalnością gospodarczą, cele dowodowe itp.</p>

<p>76. Nieprecyzyjny zapis komu BIG-i mogą ujawniać informacje z rejestru zapytań</p> <p>Dane z prowadzonego przez BIG rejestru zapytań dotyczą informacji o tym kto o daną osobę pytał, kiedy informacja została ujawniona i jaka była treść informacji. Oznacza to, że każdy podmiot ma prawo dostępu do danych na temat zapytań dotyczących konkretnie jego. Jednakże w ust. 5 ustawodawca wprowadził zapis określający warunki cenowe zapytania dla dłużników będących konsumentami i tzw. podmiotów uprawnionych wskazanych w art. 25. Z brzmienia przepisu nie wynika, że BIGi mają ujawniać podmiotom z art. 25 dane z rejestru zapytań dotyczących osoby, o którą dany organ pyta. Jednakże z praktyki wynika, że podmioty uprawnione w ramach prowadzonych postępowań oczekują dostępu do danych z rejestru zapytań dotyczących weryfikowanych osób.</p>	<p>Art. 27 ust. 1 zd. 2 i Art. 27 ust. 5 zd. 1 u.i.g.</p>	<p>Doprecyzować przepis.</p>
<p>77. Brak dostępu do zbioru PESEL.</p> <p>Biuro jest zobligowane przez Ustawę do dbania o rzetelność danych. Ustawa daje możliwość dostępu do zbioru PESEL w celu weryfikacji ujawnianych w biurze informacjach gospodarczych. Problemy:</p> <ol style="list-style-type: none">1. Dostęp na zasadach ogólnych jest niepraktyczny, gdyż ze względu na wysoki koszt (ok. 34zł) pojedynczego odpytania nie będzie stosowany.2. Brak elektronicznego dostępu do zbioru PESEL uniemożliwia sprawdzanie w sposób szybki i masowy. <p>Dostęp ten nie funkcjonuje z uwagi na brak rozwiązań systemowych w MSWiA umożliwiających dostęp do danych w formie teletransmisji oraz zbyt wysokie koszty dostępu określone w rozporządzeniu RM.</p>	<p>Art. 28 ust. 1 oraz 2.</p> <p>Art. 28 u.i.g., art. 44h ust. 6 i ust. 7 ustawy o ewidencji ludności i dowodach osobistych</p>	<p>Biuro powinno mieć możliwość odpytania zbioru PESEL na szczególnych zasadach, tj.:</p> <ul style="list-style-type: none">• realizować odpytania w sposób masowy poprzez kanały elektronicznej komunikacji (XML, wymiana plików);• koszt odpytania powinien być niski lub zerowy (aby biuro mogło skutecznie realizować obowiązek dbania o rzetelność przechowywanych danych). <p>W tym celu należy: (1) uruchomić w praktyce kanał dostępu za pomocą urządzeń teletransmisji danych oraz (2) zaliczyć BIG do katalogu podmiotów uprawnionych do dostępu na podstawie art. 44h ust. 1, ewentualnie urealnić stawki opłaty za dostęp określonej w rozporządzeniu.</p>
<p>78. Zbyt krótki termin na aktualizację informacji w przypadku zbycia wierzytelności.</p> <p>W przypadku przekazania do BIG informacji o zbyciu wierzytelności nowy wierzyciel ma tylko 14 dni na aktualizację informacji, po którego bezskutecznym upływie BIG ma obowiązek usunąć informacje. Jest to niejednokrotnie zbyt krótki czas na nawiązanie kontaktu pomiędzy BIG a nowym wierzycielem oraz zawarcie umowy.</p>	<p>Art. 29 ust. 4 u.i.g.</p>	<p>Należy przedłużyć okres na aktualizację informacji w przypadku zbycia wierzytelności z 14 do 30 dni.</p>

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
<p>79. Ograniczenia w przekazywaniu informacji gospodarczych wynikające z przepisów szczególnych o tajemnicach prawnie chronionych (np. tajemnica skarbowa, celna itp.).</p> <p>W szczególności przepisy o tajemnicy karbowej stoją na przeszkodzie udostępnianiu informacji gospodarczych dotyczących należności publicznoprawnych, do których zastosowanie mają przepisy działu VII ordynacji podatkowej. Ze względu na dużą liczbę przepisów szczególnych i nakładających się reżimów prawnych niektóre z tych ograniczeń mogą być trudne do zidentyfikowania.</p>	<p>Art. 293 i nast. ordynacji podatkowej, inne liczne przepisy o charakterze szczególnym w stosunku do u.i.g.</p>	<p>Proponuje się dodanie przepisu w u.i.g., który określałby, że udostępnianie informacji gospodarczych na zasadach określonych w u.i.g. nie narusza obowiązku zachowania tajemnicy prawnie chronionej wynikającego z odrębnych przepisów.</p>
<p>80. Podwójny obowiązek informacyjny banków. Bank może przekazać informacje do BIG, jeżeli umowa z klientem banku zawiera stosowną klauzulę informującą o takiej możliwości. Ponadto bank musi spełnić obowiązek informacyjny na ogólnych zasadach, tj. wysłać do dłużnika wezwanie do zapłaty listem poleconym. Powoduje to, że banki są bardziej obciążone w porównaniu do innych wierzycieli i muszą ponosić dodatkowe nieuzasadnione koszty.</p>	<p>Art. 105 ust. 4b i ust. 4c prawa bankowego, Art. 14 ust. 1 pkt. 3, art. 15 ust. 1 pkt. 3 i art. 16 ust. 1 pkt. 2 u.i.g.</p>	<p>Należy - alternatywnie - zwolnić banki z obowiązku zamieszczenia klauzula informacyjnych w umowach z klientami albo zwolnić banki z obowiązku wysyłania wezwań do zapłaty do dłużników listem poleconym.</p>
<p>81. Brak rejestru bezskutecznych egzekucji komorniczych.</p> <p>Wg szacunków rynkowych oraz w odniesieniu do statystyk krajów zachodnich (np. Niemiec) w Polsce może być nawet 3 mln bezskutecznych egzekucji komorniczych. Dane te, choć bardzo ważne dla oceny wiarygodności płatniczej, nie są nigdzie dostępne.</p>	<p>-</p>	<p>Dać możliwość biurom zbierania we własnym zakresie i prowadzenia rejestru bezskutecznych egzekucji komorniczych.</p>
<p>82. Brak możliwości zbierania informacji gospodarczej z sektora publiczno-prawnego.</p> <p>Institucje takie jak: urzędy skarbowe, ZUS, sądy itp. nie mają jasnych podstaw prawnych do przekazywania informacji gospodarczych o zaległościach podatkowych i innych do biur.</p>	<p>-</p>	<p>Dać możliwość instytucjom publiczno-prawnym ujawniania informacji gospodarczych w biurach.</p> <p>Propozycja zapisu:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity - Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.) art. 299 § 3 pkt 1) otrzymuje brzmienie: „biurom informacji gospodarczej na zasadach i w zakresie określonym w ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz. U. Nr 81, poz. 530)” 2. w ustawie o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych art. 16 ust. 2 pkt 2) otrzymuje brzmienie: „dłużnika będącego osobą fizyczną - określone w art. 2 ust. 1 pkt 2”; 3. art. 16 ust. 3 pkt 3) otrzymuje brzmienie „dłużnika będącego osobą fizyczną - nie zawierają co najmniej danych określonych w art. 2 ust. 1 pkt 2 lit. a i c”;

PRAWO ZAMÓWIEŃ PUBLICZNYCH

<p>83. Art. 24 ust. 1 pkt 1 wyklucza z postępowania wykonawców, którzy zostali zobowiązani do zapłaty kary umownej powyżej 5% wartości zamówienia i zostało to stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu.</p> <p>Wysokość kar umownych wynika z umów, które projektują najczęściej zamawiający - nie stanowią one przedmiotu negocjacji. To powoduje, że kary umowne w polskiej praktyce są nadmiernie wygórowane.</p> <p>Obecne brzmienie art. 24 ust. 1 pkt 1 PZP naraża wykonawców na wykluczenie z postępowania wskutek zapłaty kary umownej. Jest to zatem przepis, który w prosty sposób prowadzi do dyktatu zamawiających oraz stanowi rażące naruszenie równowagi stron umowy o zamówienie publiczne.</p>	<p>Art. 24.ust. 1 pkt 1 PZP</p>	<p>Uchylenie art.24 ust. 1 pkt 1 (takie rozwiązanie znalazło się w projekcie nowelizacji PZP, przekazanej przez UZP do Komitetu Stałego RM).</p>
<p>84. Art. 24 ust. 1 pkt 1a PZP ustawy z dnia 25 lutego 2011 r. o zmianie ustawy Prawo zamówień publicznych wprowadził nową podstawę wykluczenia - wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy przez zamawiającego. Wątpliwości związane z funkcjonowaniem tego przepisu zostały potwierdzone wyrokiem TSUE z dnia 13 grudnia 2012 roku C-465/11, który kwestionując treść powołanego przepisu, wskazał konieczność wykładni „pro unijnej” przy jego stosowaniu (art. 45 ust. 2 akapit pierwszy lit. d) dyrektywy 2004/18 w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usług jest przeszkodą w obowiązywaniu art. 24 ust. 1 pkt 1a PZP).</p>	<p>Art. 24.ust. 1 pkt 1a PZP</p>	<p>Uchylenie art. 24.ust. 1 pkt 1a PZP (takie rozwiązanie znalazło się w projekcie nowelizacji PZP, przekazanej przez UZP do Komitetu Stałego RM).</p>
<p>85. Należy rozważyć wprowadzenie regulacji, że zamawiający żąda dokumentacji tylko od np. dwóch wykonawców, których oferty zdobyły najwyższe oceny.</p>	<p>Art. 26 ust. 1 PZP</p>	<p>Zmiana przepisu na wzór art. 18 ustawy z dnia 9 stycznia 2009 r. o koncesji na roboty budowlane lub usługi.</p>
<p>86. Obowiązek składania listy podmiotów należących do grupy kapitałowej w rozumieniu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Oznacza konieczność sporządzania listy wszystkich podmiotów powiązanych z całego świata, co jest obowiązkiem uciążliwym, a niekiedy wręcz niewykonalnym. Niektóre polskie przedsiębiorstwa należące do globalnych grup kapitałowych nie są w stanie go wypełnić - <i>de facto</i> zamyka to drogę do polskiego rynku zamówień publicznych.</p>	<p>Art. 26 ust.2d w związku z art. 24b ust. 5 PZP</p>	<p>Zastąpienie obowiązku składania listy podmiotów należących do grupy kapitałowej w rozumieniu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oświadczeniem o stosunku do pozostałych uczestników postępowania - zmniejszenie uciążliwości dla uczestników rynku, przy zachowaniu ratio legis (eliminacja składania więcej niż jednej oferty przez grupę kapitałową).</p>

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
87. Możliwość posługiwania się zasobami innych podmiotów przy ubieganiu się o zamówienia publiczne w praktyce oznacza, że o zamówienie mogą ubiegać się podmioty nie posiadające żadnego doświadczenia lub kadr, bo posługują się zasobami innego podmiotu. Deklaracja podmiotu trzeciego, który deklaruje odda swoje zasoby do dyspozycji zamawiającego nie są weryfikowane.	Art. 26 ust.2b PZP	Zaostrzenie przepisów o wsparciu podmiotu doświadczeniem innego podmiotu. Należy wyeliminować możliwość powoływania się na zasoby bez ponoszenia odpowiedzialności. Obecne przepisy nie promują usługodawców i dostawców stawiających na własny rozwój, inwestujących w szkolenia, samodoskonalenie etc.
88. Wymóg przepisu „dokumenty powinny potwierdzać spełnienie przez wykonawcę warunków udziału w postępowaniu oraz spełnianie przez oferowane dostawy, usługi lub roboty budowlane wymagań określonych przez zamawiającego, nie później niż w dniu, w którym upłynął termin składania wniosków o dopuszczenie do udziału w postępowaniu albo termin składania ofert” jest często niemożliwy do spełnienia, ponieważ dokumenty potwierdzają stan na dzień wydania.	Art. 26 ust.3 PZP	Przepisy powinny dopuścić możliwość potwierdzania przez dokumenty spełnienia wymogów na dany dzień. Jeżeli jednak zgodnie z odrębnymi przepisami lub praktyką nie jest możliwe uzyskanie dokumentu na dany dzień, należy umożliwić składanie dokumentów możliwie aktualnych.
89. Terminy, w których można zwrócić się do zamawiającego o wyjaśnienie treści SIWZ. W praktyce przy silnym obecnie reżimie czasowym wykonawcy realnie nie będą mieli szans na zadanie pytań. Z kolei zamawiający ryzykują prowadzenie wadliwych postępowań.	Art. 38 ust.1, 1a, 1b PZP	Rekomendujemy przywrócenie wcześniej obowiązujących przepisów, gdzie wykonawca mógł zadawać pytania do 6 dni przed terminem złożenia ofert. Zmiana terminu składania ofert powinna dawać wykonawcom możliwość zadawania pytań do 6 dni przed zmienionym terminem składania ofert (obecnie przedłużenie terminu składania ofert nie wpływa na bieg terminu składania wniosku).
90. Zbyt krótkie terminy w postępowaniach na najmniejsze i największe zamówienia publiczne.	Art. 43 i art.52 PZP	Zmiana terminów w postępowania: <ul style="list-style-type: none"> • dłuższy termin dla zamówień na roboty budowlane poniżej progów unijnych • wprowadzenie dodatkowego progu na największe zamówienia, w których terminy byłyby dłuższe od terminów minimalnych z prawa unijnego
91. Zatrzymanie wadium przez zamawiających publicznych w przypadku nie udzielenia wyjaśnień w określonym terminie lub udzielenie wyjaśnień niesatysfakcjonujących zamawiającego. W praktyce wadium zatrzymywane jest nawet w przypadku, gdy pomioty ubiegające się o zamówienie nie mają praktycznie szans na jego pozyskanie, co przeczy to idei zabezpieczenia oferty gwarancją wadialną.	Art.46 ust.4a PZP	Uchylenie art.46.ust 4a PZP
92. Prekwalifikacja w dialogu konkurencyjnym.	Art. 60d ust. 2 PZP	Zmniejszenie minimalnej liczby wykonawców w dialogu konkurencyjnym z 5 do 3.

<p>93. Zamawiający w praktyce nie stosują innych kryteriów wyboru oferty niż cena. Negatywne skutki tak pojmowanego kryterium wyboru ofert już przynosi straty.</p> <p>Wprowadzenie obligatoryjnego stosowania innych niż cena kryteriów oceny ofert przy zamówieniach na usługi intelektualne lub wymagających wykonania danej usługi w oparciu o określoną metodykę. Te same reguły miałyby dotyczyć robót i dostaw, których częścią również są usługi intelektualne.</p>	Art. 91 ust 2 PZP	<p>Wprowadzenie przepisów nakładających na zamawiających obowiązek stosowania innych niż cena kryteriów oceny ofert ze wskazaniem, że dla usług intelektualnych cena nie może mieć większej wagi niż np. 40% lub</p> <p>Przyjęcie przez agendy rządowe i ministerstwa dokumentów wzorcowych i wytycznych we współpracy z organizacjami wykonawców i zamawiających.</p> <p>Odstąpienie od treści dokumentów wymagałoby uzasadnienia.</p>
<p>94. Brak przepisów i praktyki umownej określającej czas, jaki mają zamawiający na podpisanie umowy od chwili wyłonienia wykonawcy (obecnie wskazany jest termin minimalny). Często upływa wiele miesięcy od wyłonienia wykonawcy do podpisania umowy lub do zawarcia umowy nie dochodzi.</p> <p>Tego typu praktyki generują koszty wykonawców, przy braku odpowiedzialności strony publicznej za ich stosowanie.</p>	Art. 94 ust 1 PZP	<p>Wprowadzenie przepisów określających czas od wyłonienia wykonawcy do podpisania umowy oraz odszkodowań w przypadku nie zawarcia takiej umowy (obecne przepisy przewidują jedynie zakaz zawarcia umowy przed upływem 10/5 dni od przesłania zawiadomienia o wyborze oferty).</p> <p>Możliwość lepsze planowania zamówień i harmonogramów pozwoli zmniejszyć wykonawcom koszty, a jednocześnie zwiększy odpowiedzialność zamawiających.</p>
<p>95. Reżim odpowiedzialności konsorcjantów jest zbyt surowy, bowiem zgodnie z orzecznictwem rozciąga się na podwykonawców innych członków konsorcjum (Sąd Najwyższy - III CSK 119/08). Ostatecznie to zamawiający może zastrzec, że całość lub część zamówienia nie może być powierzona podwykonawcom.</p>	Art. 141 PZP	<p>Wyłączenie odpowiedzialność członków konsorcjów za zobowiązania innych członków konsorcjów, jeżeli Ci bez zgody posłużyli się podwykonawcami, choćby nie wykonanie tych zobowiązań naraziło zamawiających na szkodę.</p>
<p>96. Brak możliwości zmiany istotnych postanowień umowy w przypadku zamówień, których realizacja uzależniona jest od stron trzecich. W szczególności dotyczy to wartości zamówień i terminów ich realizacji. Istniejące przepisy prowadzą do sytuacji, gdzie pomimo oczywistego braku winy obu stron powinna nastąpić zmiana istotnych postanowień umowy.</p> <p>W takich przypadkach zamawiający sami rekomendują, aby wykonawca pozywał zamawiającego do sądu, co generuje nieuzasadnione straty w finansach publicznych (zasądzone kwoty razem z odsetkami i kosztami takich postępowań).</p>	Art. 144 PZP	<p>Rozszerzenie katalogu okoliczności, w których strony mogą zmienić zapisy umowne: jeżeli w trakcie realizacji zamówienia wystąpiły okoliczności niezależne od stron, których strony nie mogły przewidzieć z chwilą podpisania umowy.</p>

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
<p>97. Wprowadzenie mechanizmów umożliwiających zmianę istotnych postanowień umowy w przypadku zamówień, których koszt realizacji uzależniony jest od zmian w prawie. W szczególności dotyczy to wartości zamówień, dla których zmieniło się otoczenie prawne: np. wprowadzono wyższą stawkę podatku VAT lub podwyższono wartość płacy minimalnej lub składki na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne. Istniejące zapisy prowadzą do sytuacji, gdzie pomimo oczywistego braku winy stron zmianie muszą ulec istotne postanowienia umowy. W takich przypadkach zamawiający sami rekomendują, aby wykonawca pozywał zamawiającego do sądu.</p>	<p>Konieczność składania ofert zawierających cenę łącznie z podatkiem VAT w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach (Dz. U. Nr 97, poz. 1050, z późn. zm.);</p> <ul style="list-style-type: none"> • Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych - Art. 144 ust.1. • częste zmiany w prawie, • obawy zamawiających 	<p>Wprowadzenie przepisów zabezpieczających wykonawców przez zamianami w prawie mającymi istotny wpływ na cenę wykonania usługi, robót lub dostaw. Postanowienie takie powinien się znaleźć we wszystkich umowach zawieranych w ramach PZP.</p>
<p>98. W przypadku postępowań o udzielenie zamówień o wartości poniżej progów unijnych, przepisy ustawy PZP nie dają możliwości obrony praw wykonawców na etapie wyboru najkorzystniejszej oferty.</p>	<p>Art. 180 ust 2 PZP</p>	<p>Wprowadzenie możliwości złożenia odwołania wobec czynności wyboru najkorzystniejszej oferty.</p>
<p>99. Przepisy art. 188 ust. 1 w zw. z art. 183 ust. 2 PZP przewidują możliwość zawarcia umowy przed rozstrzygnięciem sprawy przez KIO. Na zawarcie umowy Izba może wyrazić zgodę postanowieniem, jeszcze przed merytorycznym rozpoznaniem sprawy. Główny cel składania odwołania może być unicestwiony, a tak poważna decyzja nie jest zabezpieczona odpowiednimi gwarancjami procesowymi:</p> <ul style="list-style-type: none"> • izba orzeka jednoosobowo (członkowie izby nie muszą mieć kwalifikacji sędziowskich), • na postanowienie izby nie przysługują skarga do sądu. 	<p>Art. 183 ust 2 i 188 ust. 1 PZP</p>	<p>Nowelizacja przepisów wprowadzająca:</p> <ul style="list-style-type: none"> • rozpoznanie wniosku o zgodę na zawarcie umowy przez skład 3-osobowy Izby • dopuszczenie skargi sądowej na wydanie zgody (sąd mógłby orzekać w trybie zabezpieczającym, a rozpoznanie sprawy przez KIO nie mogłoby nastąpić przed rozpoznaniem sprawy przez sąd).
<p>100. Zawyżona wysokość opłaty stosunkowej za skargę na orzeczenia Krajowej Izby Odwoławczej - nie ma żadnego uzasadnienia. Jej wysokość stanowi 5% wartości zamówienia (jednak nie więcej niż 5 mln PLN).</p>	<p>Art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398, z późn. zm.)</p>	<p>Obniżenie górnego pułapu wysokości wpisu do 100 tys. PLN</p>

BARIERY W ZAKRESIE PARTNERSTWA PUBLICZNO PRYWATNEGO

101. W obecnym stanie prawnym wybór partnera do projektu koncesyjnego wymaga procedury wyboru partnera prywatnego w oparciu o przepisy ustawy o koncesji na roboty budowlane lub usługi. Niekiedy jednak ostateczna forma wynagrodzenia zostaje ukształtowana w toku negocjacji. Jeżeli w toku postępowania koncesyjnego okaże się, że wynagrodzenie będzie miało charakter zbliżony do tradycyjnego zamówienia publicznego, konieczne byłoby wszczęcie nowej procedury w trybie PZP.	Art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o PPP.	Konieczne jest wprowadzenie regulacji, która umożliwi w takiej sytuacji kontynuację wyboru partnera prywatnego w oparciu o przepisy Prawa zamówień publicznych. Przepisom art. 4 ust. 1 i 2 należy nadać brzmienie: Art. 4. 1 Do wyboru partnera prywatnego i umowy o partnerstwie publiczno–prywatnym stosuje się przepisy ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 223, poz. 1655, z późn. zm.), w zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie. 2. Jeżeli wynagrodzeniem partnera prywatnego jest prawo do pobierania pożytków z przedmiotu partnerstwa publiczno–prywatnego, albo przede wszystkim to prawo wraz z zapłatą sumy pieniężnej, do wyboru partnera prywatnego i umowy o partnerstwie publiczno–prywatnym, można stosować przepisy ustawy z dnia 9 stycznia 2009 r. o koncesji na roboty budowlane lub usługi (Dz. U. Nr 19, poz. 101, Nr 157, poz. 1241 i Nr 223, poz. 1778), w zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie.
102. Przepis art. 148 PZP ogranicza formy zabezpieczenia należytego wykonania umowy.	Interpretacja rozszerzająca zastosowanie PZP także do umowy o PPP.	W celu wyeliminowania wszelkich wątpliwości, pożądane jest wyłączenie stosowania art. 148 do projektów PPP.
103. W sytuacji, gdy partner prywatny nie wykonuje należycie umowy o PPP, podmiot publiczny korzysta z przysługujących mu uprawnień, które najczęściej polegają na obniżeniu partnerowi prywatnemu wypłaconego wynagrodzenia, nałożeniu na niego kar umownych, bądź w skrajnych wypadkach rozwiązaniu umowy o PPP. W takiej sytuacji pogarsza się jednocześnie sytuacja banku finansującego przedsięwzięcie, gdyż często może on nie mieć wystarczającego zabezpieczenia spłat kredytu.	Brak uregulowania wstąpienia podmiotu finansującego w prawa partnera prywatnego (tzw. „step-in right”).	Należy rozważyć możliwość wprowadzenia praktykowanego z powodzeniem zagranicą rozwiązania typu „step-in right” umożliwiającego bankom w sytuacji niewykonywania umowy o PPP przez partnera prywatnego wstąpienie za pośrednictwem specjalnie powołanej spółki celowej w prawa dotychczasowego partnera prywatnego. Można również rozważyć możliwość zawierania pomiędzy podmiotem publicznym, partnerem prywatnym oraz bankiem specjalnych trójstronnych umów mającej na celu uratowanie projektu w sytuacji jego zagrożenia z powodu niewykonywania umowy o PPP przez partnera prywatnego – umowa powinna określać prawa i obowiązki stron w sytuacji zagrożenia projektu. Wprowadzenie powyższych rozwiązań – korzystnych dla banków – prawdopodobnie przyczyni się również do zwiększenia skłonności banków do finansowania inwestycji realizowanych w formule PPP.
104. Umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym zawierane są na kilkanaście bądź kilkadziesiąt lat. Zakładając tak długi okres współpracy nie jest możliwe przewidzenie w umowie wszystkich okoliczności, które mogą powodować konieczność zmiany umowy o PPP.	Interpretacja rozszerzająca zastosowanie PZP także do umowy o PPP.	Należy wprowadzić przepisy wprost rozszerzające możliwości dostosowania wieloletnich umów o PPP do zmieniających się realiów pod warunkiem?

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
105. Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o PPP spółką celową PPP może być jedynie spółka utworzona w wyniku wcześniej zawartej umowy o PPP.	Art. 14 ust. 1 ustawy o PPP.	Należy wprost uregulować możliwość wykorzystania dotychczas istniejących spółek komunalnych jako spółek celowych PPP, o których mowa w art. 14 ustawy o PPP. W takiej sytuacji partner prywatny obejmowałby udziały w już istniejącej spółce komunalnej, której w wyniku zawartej umowy o PPP zostanie powierzona realizacja przedsięwzięcia.
106. Nowelizacja ustawy o PPP dokonana ustawą z dnia 16 listopada 2012 roku o redukcji niektórych obciążeń administracyjnych w gospodarce wprowadziła do ustawy o PPP art. 18a. Przepis ten odwołuje się do zasad zdefiniowanych w decyzji nr 18/2004 EUROSTAT z 2004 roku. Niestety dodany art. 18a nie wyjaśnia zasad klasyfikacji poszczególnych rodzajów ryzyka oraz czynników uwzględnianych przy ich ocenie, co w praktyce ma kluczowe znaczenie. W art. 18a ust. 2 zawarto uprawnienie dla ministra właściwego do spraw gospodarki, który w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz po zasięgnięciu opinii Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego może określić, w drodze rozporządzenia, zakres poszczególnych rodzajów ryzyka oraz czynniki uwzględniane przy ich ocenie, mając na względzie zapewnienie przejrzystości poszczególnych rodzajów ryzyka. Powołany przepis daje jednak tylko uprawnienie, a nie obowiązek dla ministra właściwego do spraw gospodarki do wprowadzenia zakresu poszczególnych rodzajów ryzyka oraz czynników uwzględnianych przy ich ocenie. Z punktu widzenia praktyki oraz przyspieszenia realizacji projektów wydanie takiego rozporządzenia jest niezbędne.	Doprecyzowanie zagadnień związanych z wpływem zobowiązań wynikających z umów o PPP na poziom długu publicznego.	Należy postulować możliwie szybkie skorzystanie przez ministra właściwego do spraw gospodarki z delegacji zawartej w art. 18a ust. 2. Ze względu na szereg uprzedzeń do wykonywania analiz związanych ze zbytnią szczegółowością poprzednio obowiązującego rozporządzenia wydaje się słuszne wypracowanie dokumentu w całości wykorzystującego dorobek EPEC w zakresie opracowania listy kontrolnej na potrzeby oceny wpływu zobowiązań wynikających z projektów PPP na dług publiczny oraz korzystającego w dużym zakresie z doświadczeń polskich z okresu wdrażania poprzedniego rozporządzenia.
107. Obecne brzmienie art. 124 ust.4 i art. 236 ust. 4 ustawy o finansach publicznych pozostawia wątpliwości, w jakim zakresie płatności na rzecz partnera prywatnego tytułem jego wynagrodzenia lub tytułem poniesienia przez podmiot publiczny części wydatków na realizację przedsięwzięcia (wkład własny), budżet państwa lub budżet jednostki samorządu terytorialnego ponosić może wydatki majątkowe, jeżeli przedmiotem płatności jest zwrot parterowi prywatnemu poniesionych przez niego w celu realizacji przedsięwzięcia wydatków na wytworzenie, nabycie lub ulepszenie środków trwałych albo nabycie wartości niematerialnych lub prawnych, których własność nabywa podmiot publiczny. Powyższe wątpliwości mogą prowadzić do uznania, że wszystkie wydatki z tytułu umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym są wydatkami bieżącymi, wbrew ekonomicznemu charakterowi tych wydatków. Wskutek powyższego dla jednostek samorządu terytorialnego wydatki z umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym mogą	Zmiana kwalifikacji zaliczania wynagrodzenia dla partnera prywatnego do - odpowiednio - kategorii wydatków bieżących i majątkowych.	Proponuje się zmianę art. 18a ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym polegającą na dodaniu po ust. 2 nowego ust. 3 w brzmieniu: „3. Wydatki budżetu państwa lub budżetu jednostki samorządu terytorialnego poniesione tytułem wynagrodzenia partnera prywatnego lub wkładu własnego podmiotu publicznego w części, w jakiej przeznaczone są na finansowanie wytworzenia, nabycia lub ulepszenia środków trwałych albo nabycia wartości niematerialnych i prawnych w rozumieniu przepisów o rachunkowości stanowią wydatki majątkowe odpowiednio budżetu państwa lub budżetu jednostki samorządu terytorialnego.”

negatywnie wpływać na nadwyżkę operacyjną budżetu, a w konsekwencji obniżyć zdolność do obsługi zadłużenia w świetle art. 243 ustawy o finansach publicznych. Obowiązująca obecnie klasyfikacja wydatków (definicja wydatków bieżących i majątkowych) jednostek samorządu terytorialnego nie respektuje tym samym specyfiki przedsięwzięć PPP i nie uwzględnia rzeczywistego charakteru dokonywanych przez nie w takich projektach czynności gospodarczych (finansowych).

108. Przyczyną wnioskowania zmiany regulacji w tym przedmiocie jest ustanowienie równych praw dla przedsięwzięć PPP niezależnie od rodzaju podmiotu publicznego realizującego takie przedsięwzięcie. Chodzi tu o umożliwienie jednostkom samorządu terytorialnego udzielania dotacji celowych na realizację zadań publicznych, w tym dotacji na sfinansowanie lub dofinansowanie kosztów realizacji inwestycji. Przepis ten byłby analogicznym rozwiązaniem do postanowień art. 132 ust. 3 pkt., UFP, który umożliwia udzielanie dotacji z budżetu państwa na inwestycje realizowane w ramach PPP.

Wnioskowana zmiana wydaje się szczególnie istotna w aspekcie poszukiwania rozwiązań pozwalających na nie wliczanie zaciąganych zobowiązań finansowych do długu publicznego. Brak tej zmiany mógłby oznaczać, że aby jednostki samorządu terytorialnego mogły w ogóle ponosić wydatki majątkowe z tytułu przedsięwzięcia PPP, to musiałyby ewidencjonować aktywa we własnym księgowaniu rachunkowym. To z kolei mogłoby stanowić silną przesłankę do uznania, że jednostka samorządu terytorialnego ponosi większą część ryzyk związanych z tym aktywem.

Niezależnie od tego, postulowana tu regulacja prawna ułatwi przygotowywanie (strukturyzację) projektów PPP korzystających ze środków unijnych (projekty hybrydowe).

Umożliwienie wypłaty wynagrodzenia dla partnera prywatnego w formie dotacji w przedsięwzięciach realizowanych przez jednostki samorządu terytorialnego.

Dodanie, w Ustawie o Finansach Publicznych, art. 221a w brzmieniu:
„1. Partner prywatny w ramach umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym może otrzymywać z budżetu jednostki samorządu terytorialnego dotacje celowe na cele publiczne, związane z realizacją zadań tej jednostki, a także na finansowanie lub dofinansowanie inwestycji związanych z realizacją tych zadań.
2. Zlecenie zadania i udzielenie dotacji następuje na podstawie umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym z uwzględnieniem przepisów o partnerstwie publiczno-prywatnym.
3. Do umowy, o której mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepis art. 221 ust. 3 z wyjątkiem punktu 3.”

109. Art.4 ust.1 wyraźnie wskazuje, że w przypadku, gdy wynagrodzeniem partnera prywatnego jest prawo do pobierania korzyści z przedmiotu partnerstwa albo przede wszystkim to prawo wraz z zapłatą sumy pieniężnej, do wyboru partnera prywatnego stosować należy przepisy ustawy o koncesji na roboty budowlane lub usługi. Literalne rozumienie tego przepisu oznacza, iż każda, podjęta w wyniku negocjacji, zmiana ryzyk niewpisująca się w definicję koncesji wymaga unieważnienia postępowania i rozpisana nowego. Niepotrzebnie przedłuża to proces wyboru partnera prywatnego i zwiększa koszty przygotowania przedsięwzięcia. Proponuje się wyraźne zapisanie prawa do rozszerzającej interpretacji istniejących zapisów prawa w tym i zmiany

Dopuszczenie możliwości stosowania przepisów ustawy Prawo Zamówień Publicznych w przypadku gdy wynagrodzeniem partnera prywatnego będzie prawo pobierania korzyści albo przede wszystkim to prawo wraz z zapłatą sumy pieniężnej.

zmiana art. 4.ust 1 ustawy o partnerstwie publiczno-prywatnym w brzmieniu:
„Jeżeli wynagrodzeniem partnera prywatnego jest prawo do pobierania korzyści z przedmiotu partnerstwa publiczno-prywatnego, albo przede wszystkim to prawo wraz z zapłatą sumy pieniężnej, do wyboru partnera prywatnego i umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym stosuje się przepisy ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, z późno zm.2) albo przepisy ustawy z dnia 9 stycznia 2009 r. o koncesjach na roboty budowlane lub usługi (Dz. U. Nr 19, poz. 101, z późno zm.3), w zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie”.

trybu stosowania przepisów ustaw o koncesji i Prawo Zamówień Publicznych bez konieczności uruchamiania nowego postępowania wyboru partnera prywatnego.

Tego typu podejście jest zgodne z wykładnią Komisji Europejskiej, wg której właściwa dla PPP procedura dialogu konkurencyjnego powinna być zastosowana w każdym przypadku, gdy podmiot publiczny, z uwagi na złożoność przedsięwzięcia nie jest w stanie przewidzieć, czy partner prywatny będzie zdolny do przejścia na siebie ryzyk gospodarczych w takim stopniu by umowa mogła zostać zakwalifikowana jako koncesja.

Podobne podejście prezentuje NIK we wnioskach pokontrolnych sformułowanych po przeprowadzeniu w 2012 r. kontroli 21 realizowanych projektów PPP.

2. BARIERY WYNIKAJĄCE ZE STOSUNKÓW PRACY

BARIERY WYNIKAJĄCE Z PRZEPISÓW PRAWA PRACY

110. Nadmierna sztywność przepisów prawa pracy.	Art. 9 ¹ , Art. 23 ^{1a} Kodeksu pracy	Rozszerzenie zakresu spraw, które może obejmować zawieszanie stosowania przepisów prawa pracy w związku z trudną sytuacją pracodawcy, np. możliwość wprowadzania przez pracodawcę niepełnego wymiaru czasu pracy.
111. Pracodawca nie ma prawa uzyskania od kandydata do pracy: jego zdjęcia, numeru telefonu kontaktowego czy informacji o odbytych szkoleniach okresowych i BHP.	Art. 22 ¹ Kodeksu pracy	Rozszerzenie katalogu informacji, których pracodawca ma prawo żądać od osoby ubiegającej się o zatrudnienie.
112. Uciążliwym dla pracodawców w przestrzeganiu wymogów ochrony danych osobowych jest art. 22/1 Kodeksu pracy. Określa się w nim, jakich informacji o pracowniku i o kandydacie do pracy może żądać pracodawca. Niestety zakres tych informacji jest bardzo zawężony i nie obejmuje tych, które mają kluczowe znaczenie dla wielu specyficznych branż. Szkodliwym z punktu widzenia interesu firmy a nawet klienta/ konsumenta jest np. ograniczenie możliwości przetwarzania danych o niekaralności (pracodawca może żądać ich żądać tylko jeżeli obowiązek ich podania wynika z odrębnych przepisów).	Art. 22 ¹ Kodeksu pracy	Dostęp do takich danych ma kluczowe znaczenie dla firm działających na rynku finansowym, powierzających swym pracownikom pieniądze lub papiery wartościowe, a także tych, które kontaktują się z klientem bezpośrednio u niego w domu. W takich okolicznościach pracy wiedza o ewentualnym konflikcie z prawem, w jaki mógł wejść pracownik, może mieć istotne znaczenie dla jakości świadczonych usług, dla bezpieczeństwa klientów, dla bezpieczeństwa pozostałych pracowników firmy oraz samej firmy. Biorąc pod uwagę, że na rynku działają pracodawcy, którzy takie dane mogą na mocy innych aktów prawnych przetwarzać - np. firmy ochroniarskie czy urzędy administracji publicznej, postulujemy rozszerzenia możliwości dostępu do tych danych poprzez rozszerzenie zapisów w/w przepisu.

<p>113. Nadmierne obowiązki informacyjne w przypadku przejścia zakładu pracy na innego pracodawcę.</p> <p>Pracodawca musi na piśmie poinformować pracowników o przewidywanym terminie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę, jego przyczynach prawnych, ekonomicznych oraz socjalnych skutkach dla pracowników, a także zamierzonych działaniach dotyczących warunków zatrudnienia pracowników, w szczególności warunków pracy, płacy i przekwalifikowania. Prowadzi to zarówno do zbędnej biurokracji, jak też może utrudniać konkurencyjność przejmowanej firmy.</p>	Art. 23 ¹ Kodeksu pracy	Ograniczenie obowiązku informowania pracowników w razie przejścia zakładu pracy na innego pracodawcę. Dotyczyć to powinno zwłaszcza tych pracowników, dla których przejście nie będzie rodziło żadnych skutków.
114. Nadmierne obowiązki informacyjne.	Art. 29 Kodeksu pracy	<ol style="list-style-type: none">1. Rewizja obowiązków informacyjnych wobec pracodawcy w celu wyeliminowania treści, które powtarzają się w różnych dokumentach (m.in. Regulaminy Pracy, Regulaminy Wynagradzania, Układy Zbiorowe Pracy).2. Wymóg informowania w treści umowy o składnikach wynagrodzenia i warunkach zatrudnienia powinien dotyczyć tylko pracodawców, u których:<ul style="list-style-type: none">• nie ma obowiązku wprowadzenia Regulaminu Wynagradzania (zgodnie z art. 77²),• nie obowiązuje Ponadzakładowy lub/i Zakładowy Układ Zbiorowy Pracy. <p>U pracodawców, którzy mają Regulaminy Wynagradzania lub/i Układy Zbiorowe Pracy, dokładne informacje znajdują się w niniejszych dokumentach i tym samym nie ma potrzeby powtarzania tego w treści umowy.</p>
115. Wprowadzenie możliwości wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas wykonania określonej pracy.	Art. 30 § 1 pkt 5) Kodeksu pracy	W celu zachęcenia stron do szerszego wykorzystywania w praktyce umowy o pracę zawartej na czas wykonania określonej pracy proponuje się możliwość wcześniejszego jej wypowiedzenia za 2-tygodniowym okresem wypowiedzenia.
116. Brak rozwiązania prawnego przewidującego zawarcie umowy projektowej na czas trwania kontraktu pracodawcy z podmiotem zewnętrznym, z możliwością wcześniejszego jej wypowiedzenia.		Wprowadzenie do Kodeksu pracy nowej formy umowy o pracę, tzw. umowy projektowej. Umowa taka zawierana byłaby na czas trwania wskazanego w umowie projektu, umówionego pomiędzy pracodawcą a podmiotem zewnętrznym, z wprowadzeniem możliwości prawnej wcześniejszego rozwiązania z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia, jeżeli strony umowy taką możliwość przewidzą
117. Nieskuteczność wypowiedzenia lub rozwiązania umowy o pracę w przypadku nieobecności pracownika.	Art. 30 i 41 Kodeksu pracy	Proponuje się wprowadzenie możliwości „zastępczego powiadomienia” o wypowiedzeniu lub rozwiązaniu umowy o pracę w sytuacji, gdy oświadczenie pracodawcy nie może być skutecznie złożone pracownikowi (np. z powodu wyjazdu zagranicznego pracownika). W konsekwencji zmiany art. 30 niezbędną będzie zmiana art. 41 Kodeksu pracy.

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
118. Okresy wypowiedzenia umowy o pracę na czas nieokreślony	Art. 36 Kodeksu pracy.	<p>Skrócenie okresów wypowiedzenia umów o pracę na czas nieokreślony przy jednoczesnym wydłużeniu okresu zatrudnienia, od którego zależy długość tego wypowiedzenia.</p> <p>Okres wypowiedzenia powinien wynosić:</p> <ul style="list-style-type: none"> • 2 tygodnie, jeżeli pracownik był zatrudniony krócej niż 12 miesięcy, • 1 miesiąc, jeżeli pracownik był zatrudniony co najmniej 12 miesięcy, • 2 miesiące, jeżeli pracownik był zatrudniony co najmniej 5 lat. <p>Ta zmiana ułatwi pracodawcom dostosowanie wielkości zatrudnienia do bieżących potrzeb firmy. Pracodawcy są zmuszeni elastycznie reagować na zmiany, jakie zachodzą w gospodarce. Skrócenie okresów wypowiedzenia pozwoli im ograniczyć nadmierne koszty utrzymywania pracownika w zatrudnieniu w przypadku podjęcia decyzji o zwolnieniu z pracy.</p> <p>Celem zmiany jest też zwiększenie atrakcyjności zawierania umów na czas nieokreślony poprzez rozszerzenie zastosowania 2-tygodniowego okresu wypowiedzenia, który obowiązuje w umowach na czas określony.</p>
119. Przepis Kodeksu rozróżnia wymiar urlopu na poszukiwanie pracy od okresu zatrudnienia i okresu wypowiedzenia umowy o pracę. K.p. przewiduje 3 dni urlopu dla osób z 3-miesięcznym okresem wypowiedzenia.	Art. 37 § 2 Kodeksu pracy.	Zmiana przepisu, wprowadzająca jeden wymiar dla wszystkich pracowników (2 dni).
120. Konieczność poinformowania o zamiarze wypowiedzenia pracownikowi umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony reprezentującej pracownika zakładowej organizacji związkowej.	Art. 38 Kodeksu pracy.	Wprowadzenie następczej kontroli związkowej zamiaru wypowiedzenia umowy o pracę. Opinia związków zawodowych, która i tak nie jest wiążąca dla pracodawców, służyłaby jedynie jako dowód w postępowaniu sądowym, jeżeli wypowiedzenie byłoby niezasadne.
121. Wydłużenie okresu ochronnego pracowników w wieku około-emerytalnym z 2 do 4 lat <i>de facto</i> osłabia pozycję tych osób na rynku pracy. Konieczne jest przywrócenie poprzedniego kształtu art. 39 Kp. Dodatkowo brakuje precyzyjnych i jednoznacznie brzmiących definicji, które informowałyby, co należy rozumieć pod określeniem „wiek emerytalny” i w którym momencie rozpoczyna się ochrona przedemerytalna. Taka sytuacja dotyczy zwłaszcza pracowników, którzy nabywają uprawnienia do emerytury w wieku obniżonym lub do emerytury pomostowej (60 lat). W rezultacie pracownik, który nie rozwiązał stosunku pracy i nie odszedł na emeryturę w wieku 60 lat po raz kolejny podlega ochronie, tym razem 4 lata przed emeryturą w wieku powszechnym, czyli 65 lat.	Art. 39 Kodeksu pracy.	<p>Zniesienie lub skrócenie okresu ochrony pracowników w wieku przedemerytalnym.</p> <p>Należy doprecyzować w Kodeksie pracy definicji związanych z wiekiem emerytalnym i ochroną przedemerytalną, które byłyby czytelne i jasne również dla pracowników.</p> <p>Należy też uwzględnić w Kodeksie pracy regulacje wynikające z orzecznictwa Sądu Najwyższego, które wskazują, że pracownik korzysta z ochrony tylko raz.</p>

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
122. Zbyt mały katalog możliwości zmiany warunków pracy pracownikowi, któremu brakuje mniej niż 4 lata do emerytury - np. brak możliwości przeniesienia pracownika do innej jednostki organizacyjnej bez wyraźniej zgody.	Art.43 Kodeksu pracy.	Rozszerzyć katalog o możliwość dokonania wypowiedzenia warunków pracy w przypadku, gdy powierzona praca jest zgodna z kwalifikacjami i nie spowoduje obniżenia wynagrodzenia oraz pozostałych świadczeń pracowniczych.
123. Orzekanie przez sądy o przywróceniu pracownika do pracy. Rodzi to kłopotliwe skutki dla obu stron.	Art. 45 Kodeksu pracy.	Rezygnacja z możliwości orzekania przez sąd o przywróceniu pracownika do pracy. W zamian wprowadzenie możliwości wypłaty odszkodowania za wypowiedzenie nieuzasadnione lub naruszające przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę.
124. Brak możliwości rozwiązania umowy z winy pracownika po 14 dniach jego nieusprawiedliwionej nieobecności.	Art. 52 Kodeksu pracy.	Dodanie przepisu dotyczącego rozwiązania umowy z winy pracownika po 14 dniach jego nieusprawiedliwionej nieobecności. Rozwiązanie umowy o pracę powinno nastąpić automatycznie i pracodawca nie powinien być zobowiązany do dostarczenia pisma o rozwiązaniu umowy o pracę, tylko świadectwa pracy. Obecnie pracodawca może rozwiązać umowę o pracę z pracownikiem dopiero po otrzymaniu potwierdzenia odbioru przez niego pisma o rozwiązaniu umowy o pracę, co niekiedy trwa bardzo długo, a pracodawca ponosi koszty związane z administracją kadrową takiej osoby, która porzuciła pracę i nie kontaktuje się z pracodawcą.
125. W kodeksie pracy zostały uregulowane jedynie zasady postępowania oraz sankcje w przypadku nieuzasadnionego wypowiedzenia umowy o pracę, gdy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika. Jednak coraz częściej dochodzi do sytuacji, kiedy to pracownik porzuca pracę bez wypowiedzenia i bez uprzedzenia. Istnieje przepis art. 61 ¹ k.p., który przewiduje odpowiedzialność pracownika za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę przez pracownika bez zachowania okresu wypowiedzenia.	Brakuje takiej regulacji w Kodeksie pracy.	Uregulowanie w Kodeksie pracy sankcji za porzucenie przez pracownika stanowiska pracy, jeżeli skutkiem tego są straty pracodawcy. Powrót do regulacji porzucenia pracy. Porzucenie pracy stanowiło przesłankę wygaśnięcia, a nie rozwiązania stosunku pracy. Dlatego bardziej uzasadnionym byłoby wprowadzenie porzucenia pracy jako konkretnej przyczyny uzasadniającej rozwiązanie w trybie 52, ze wskazaniem na „nieusprawiedliwione zaniechanie świadczenia pracy przez okres co najmniej 1 tygodnia”. Wówczas byłaby podstawa do roszczenia pracodawcy o odszkodowanie nie tylko za szkodę, ale również za utracone korzyści.
126. Założenia przy konstruowaniu rozwiązań prawnych dotyczących telepracy były takie, aby zwiększyć zatrudnienie w formie telepracy osób starszych, bezrobotnych, niepełnosprawnych oraz kobiet. Jednak pracodawcy niechętnie stosują tę formę zatrudnienia. Zwracają oni uwagę na wątpliwości związane z obowiązującymi przepisami z zakresu BHP, a zwłaszcza z interpretacją tych przepisów w kontekście telepracy. Pracodawcy pytają przykładowo o to, czy inspektor BHP przed wprowadzeniem telepracy musi udać się do miejsca zamieszkania telepracownika i ocenić ryzyko zawodowe na stanowisku pracy oraz ustalić, czy są spełnione wymogi BHP.	Przegląd i modyfikacja przepisów utrudniających stosowanie telepracy, z uwzględnieniem obowiązków wynikających z przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy.	Dostosowanie wymogów BHP do specyfiki wykonywania pracy w formie telepracy.

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
127. Obecny kształt art. 77 ² Kp powoduje sytuacje, w których brak porozumienia stron pozbawia pracowników zakładowych źródeł prawa, np. po rozwiązaniu zakładowego układu zbiorowego pracy (ZUZP) w zakładzie pracy brak jakichkolwiek źródeł prawa pracy.	Art. 77 ² Kodeksu pracy.	Istnieje potrzeba uregulowania prawnego sytuacji, kiedy po wypowiedzeniu układu zbiorowego pracy nie dochodzi do porozumienia między pracodawcą i zakładową organizacją związkową w kwestii dotyczącej obowiązywania prawa wewnętrznego u pracodawcy. W praktyce pracodawca nie może wydać regulaminu wynagrodzenia bez zgody związku zawodowego pomimo istnienia takiego obowiązku. W szczególności konieczna jest zmiana art. 77 ² Kp, którego kształt skutecznie utrudnia zmianę warunków pracy i płacy po wypowiedzeniu lub rozwiązaniu układu zbiorowego pracy. Zmiana treści art. 77 ² Kp ma charakter systemowy.
128. Obowiązek wypłacenia wynagrodzenia może być zrealizowany w inny sposób niż do rąk pracownika, jeżeli tak stanowi układ zbiorowy pracy lub pracownik uprzednio wyraził zgodę na piśmie.	Art. 86 § 3 Kodeksu pracy.	Dookreślenie zapisu w § 3 o możliwości wypłaty wynagrodzenia przelewem na konto pracownika bez jego pisemnej zgody. Jedyny warunek to obowiązek podania numeru rachunku przez pracownika.
129. Przepis wprowadza ograniczenie do 14 dni okresu wypłaty wynagrodzenia za okres choroby pracownikowi, który ukończył 50 lat. Taki sam termin powinien dotyczyć pozostałych pracowników.	Art. 92 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy.	Wprowadzenie skutecznego mechanizmu ochrony pracodawcy przed nadużywaniem zwolnienia lekarskiego w okresie pierwszych 33 dni choroby oraz docelowe ograniczanie tego okresu do 14 dni choroby. To rozwiązanie jest korzystne dla pracodawcy, gdyż zmniejsza koszty utrzymania pracownika w czasie, gdy ten nie świadczy pracy. Zgodnie z propozycją pracodawca wypłacałby wynagrodzenie chorobowe za pierwsze 14 dni choroby, zaś od 15. dnia choroby obowiązek ten przejmowałby ZUS. Wprowadzenie bezpłatnego pierwszego dnia w przypadku niezdolności do pracy w stosunku do wszystkich zwolnień lekarskich - bez względu na długość ich trwania.
130. Przepisy nakładają na pracodawcę obowiązek archiwizacji i przechowywania (w formie tradycyjnych teczek) dokumentacji pracowniczej w szczegółowo określonych warunkach, przez okres 50 lat. Spełnienie tego obowiązku pociąga za sobą wysokie koszty i utrudnienia lokalowe, natomiast niedopełnienie go pociąga za sobą sankcję w postaci grzywny w wysokości od 1.000 do 30.000 zł.	Art. 94 pkt 9b, art. 281 Kodeksu pracy. Rozporządzenie Ministra Kultury z dnia 15.02.2005 r. w sprawie warunków przechowywania dokumentacji osobowej i płacowej pracodawców (Dz.U. Nr 32, poz. 284), Rozporządzenia Ministra Kultury z dnia 16.09.2002 r. w sprawie postępowania z dokumentacją, zasad jej klasyfikowania i kwalifikowania oraz zasad i trybu przekazywania materiałów archiwalnych do archiwów państwowych (Dz.U. Nr 167, poz. 1375).	Zmiana przepisów umożliwiających archiwizację dokumentacji pracowniczej w formie zapisu na nośnikach elektronicznych.

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
131. Wydawanie świadectw pracy	Art. 97 § 1 Kodeksu pracy.	Pracodawca powinien mieć możliwość wstrzymania wydania świadectwa pracy do czasu rozliczenia się pracownika z powierzonym mu mieniem. Zmiana zasad wystawiania świadectw pracy przy umowach terminowych.
132. Brak zapisów dotyczących zagadnienia monitoringu w miejscu pracy - brak definicji oraz wskazania dozwolonych rodzajów monitoringu.	Brak regulacji w Kodeksie pracy.	Wprowadzenie odpowiednich zapisów regulujących zasady dopuszczenia monitoringu w miejscu pracy.
133. Zmiana przepisów Kodeksu pracy w zakresie podnoszenia kwalifikacji zawodowych w celu wyeliminowania barier utrudniających kształcenie pracowników.	art. 1031-1036 Kodeksu pracy.	Wprowadzenie zasady określania warunków podnoszenia kwalifikacji na podstawie umowy pomiędzy stronami stosunku pracy. Doprecyzowanie zasad udzielania urlopu szkoleniowego na potwierdzenie kwalifikacji zawodowych. Ograniczenie i zróżnicowanie długości trwania urlopów szkoleniowych.
134. Obowiązek konsultowania ze związkami zawodowymi wszystkich wewnętrznych regulaminów HR - np. regulaminu pracy, regulaminu wynagrodzeń. Zapis ten znacząco wydłuża proces wprowadzania w życie nowych regulaminów, nawet takich, w których zmiany mają charakter jedynie kosmetyczny i wynikają np. z implementacji przepisów dostosowawczych UE. Z uwagi na częste zmiany w polskim Kodeksie pracy regulaminy nieustannie znajdują się w procesie konsultacyjnym.	Art. 104 Kodeksu Pracy.	Zastąpienie konieczności konsultowania regulaminów wprowadzeniem prawa weta związków wobec regulaminu.
135. Niejasność i niespójność oraz brak elastyczności przepisów dotyczących czasu pracy. Przepisy te nie są dostosowane do warunków pracy, które wymuszają większą elastyczność pracownika w miejscu pracy.	Dział szósty (Czas Pracy) Kodeksu pracy.	Należy zapewnić większą czytelność przepisów m.in. w zakresie norm czasu pracy, zlikwidować pojęcie doby pracowniczej, zapewnić większą swobodę pracy w godzinach nadliczbowych (np. doprecyzować pojęcia pracy w godzinach nadliczbowych, zmniejszyć wysokość dodatków w godzinach nadliczbowych, ujednoczyć zasady rekompensowania pracy w nadgodzinach). Te zmiany wpłyną pozytywnie na elastyczność przedsiębiorstw i spowoduje stabilizację zatrudnienia.
136. System obliczania wymiaru czasu pracy opiera się na 2 normach - dobowej 8 godzinnej oraz 40 godzinnej, przeciętnej tygodniowej. Takie rozwiązanie powoduje znaczne utrudnienie w zakresie elastycznego korzystania z dostępnych pracodawcy godzin pracy, w taki sposób, aby odpowiadało to bieżącemu zapotrzebowaniu na pracę.	Art. 129 § 1 Kodeksu pracy.	Skrócenie dobowej normy czasu pracy zwiększy elastyczność gospodarowania czasem pracy. Na straży funkcji ochronnej nadal stać będzie przeciętna tygodniowa 40 godzinna norma czasu pracy powodująca, że w praktyce nie wzrośnie liczba godzin pracy do przepracowania przez pracownika, w przyjętym okresie rozliczeniowym. Pracodawca w wyniku tak dokonanych zmian zostanie uprawniony do swobodnego określania długości dnia pracy w taki sposób, aby dzień pracy pracownika nie naruszał zasady 11-godzinnego nieprzerwanego odpoczynku. Jednocześnie tygodniowa norma czasu pracy spowoduje w praktyce, że wydłużenie dnia pracy będzie oznaczać konieczność ograniczenia dnia pracy lub czasu pracy w pozostałych dniach pracy.

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
137. Czas pracy - równoważenie okresu odpoczynku	Art. 132 Kodeksu pracy.	Dookreślić jak ma wyglądać równoważenie odpoczynku dobowego.
138. Zbyt wysokie dodatki za nadgodziny	Art. 151 ¹ Kodeksu pracy.	<p>Obniżenie dodatków za pracę w godzinach nadliczbowych z uwagi na specyfikę pracy i częste szczyty sezonowe godziny nadliczbowe są konieczne w wielu firmach dla zapewnienia ciągłości pracy i dostarczenia klientom najlepszej jakości usług. Stąd większa elastyczność w zakresie rozliczania kosztów nadgodzin powoduje, że firmy byłyby skłonne dodatkowo zatrudniać na podstawie umowy o pracę kilkadziesiąt pracowników niż posługiwać się czasowym zatrudnieniem przez agencję pracy tymczasowej.</p> <p>Niższe dodatki zachęcają do inwestycji, gdyż firmy zagraniczne oceniają wielkość kosztów, jakie będą ponosić na okoliczność różnych sytuacji, w tym opłacania pracownikom pracy w godzinach nadliczbowych.</p> <p>Należy podkreślić, że pracodawca w zależności od swojej sytuacji ekonomicznej, rodzaju branży, specyfiki działalności może ustanowić wyższe dodatki za nadgodziny. Przyjęcie na gruncie kodeksu pracy niższych dodatków za pracę w godzinach nadliczbowych wyposaża związki zawodowe w ważne narzędzie negocjacyjne, które powinno sprzyjać zawieraniu układów zbiorowych pracy, regulaminów lub innych aktów wewnętrznych.</p> <p>W wielu krajach praca w godzinach nadliczbowych jest rekompensowana niższymi stawkami wynagrodzeń w porównaniu do polskich regulacji prawnych. Na przykład Niemcy - 25% dni powszednie i 50% niedziele i święta; Francja - 25% pierwsza godzina i 50% każda następna; Włochy - 10% minimalna stawka, 30% średnio; Wielka Brytania - nie ma jednolitych standardowych stawek za nadgodziny, każdorazowo strony ustalają w umowie o pracę; Słowacja - 25%, wyższe dodatki, gdy przewiduje porozumienie partnerów społecznych.</p>
139. Zbyt wysoki wymiar czasu wolnego od pracy w przypadku braku wniosku pracownika (1:1,5)	Art. 151 ² Kodeksu pracy.	Ustalenie oddawania czasu wolnego za pracę w godzinach nadliczbowych w stosunku 1:1.
140. Brak pełnej możliwości wywiązania się pracodawcy z obowiązku rekompensowania pracownikowi czasu pracy. Jeśli pracownik wykonuje pracę w dniu dla niego wolnym od pracy, wynikającym z rozkładu czasu pracy w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy (sobota), to pracodawca ma jedynie możliwość udzielenia innego dnia wolnego do końca okresu rozliczeniowego.	Art. 151 ³ Kodeksu pracy.	<p>Umożliwienie pracodawcy pełnego wywiązania się z obowiązku rekompensowania pracownikowi czasu pracy. Jeśli pracodawca nie ma możliwości udzielenia innego dnia wolnego (np. kończy się okres rozliczeniowy), to należy umożliwić mu wypłatę pracownikowi stosownego dodatku do wynagrodzenia za każdą godzinę pracy w dniu wolnym od pracy.</p> <p>Analogiczne rozwiązanie obowiązuje w przypadku pracy wykonywanej w niedziele i święta (151¹¹).</p> <p>Przykładem rozwiązania łączącego elastyczność z bezpieczeństwem pracowników jest rozwiązanie, które polega na tym, że jeśli</p>

pracownik wykonywał pracę w dniu dla niego wolnym od pracy wynikającym z rozkładu czasu pracy w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy (w praktyce chodzi zazwyczaj o sobotę), to pracodawca jest zobowiązany udzielić innego dnia wolnego do końca okresu rozliczeniowego, w terminie uzgodnionym z pracownikiem. Jeśli pracodawca nie ma takiej możliwości (np. kończy się okres rozliczeniowy, a pracownik przebywa na zwolnieniu chorobowym), to udzielenie dnia wolnego powinno nastąpić zaraz w kolejnym okresie rozliczeniowym. W sytuacji, gdy w danym bądź kolejnym okresie rozliczeniowym oddanie czasu wolnego jest z różnych powodów niemożliwe (np. przedłużająca się nieobecność pracownika w pracy z powodu choroby), to pracodawca jest zobowiązany wypłacić dodatkowe wynagrodzenie za pracę.

Ta propozycja zasługuje na poparcie, gdyż tym sposobem dążymy do zrekompensowania czasu pracy w naturze, to jest przez oddanie dnia wolnego, mając na uwadze dbałość o należyty odpoczynek pracownika, pozwalający chronić jego zdrowie. Natomiast gdy jest to niemożliwe z różnych, nieprzewidzianych powodów, to wówczas wypłacamy świadczenie pieniężne.

Warto dodać, że podobne rozwiązanie obowiązuje obecnie w przepisach Kodeksu pracy, jeśli chodzi o pracę wykonywaną w niedziele i święta

141. Szytywne przepisy dotyczących pracy ponad określony w umowie wymiar czasu pracy, w przypadku pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy.

Art. 155 § 5 Kodeksu pracy.

Uelastycznienie przepisów dotyczących pracy ponad określony w umowie wymiar czasu pracy, w przypadku pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy.

Proponuje się nadanie art. 155 § 5 brzmienia: „W przypadku pracownika zatrudnionego w niepełnym wymiarze czasu pracy, praca ponad określony w umowie wymiar czasu pracy nie stanowi pracy w nadgodzinach w ramach norm czasu pracy dla pełnego wymiaru czasu pracy, chyba że strony postanowią inaczej w umowie o pracę”; lub dodanie zapisu: „Ustalona liczba godzin może odpowiadać pełnemu wymiarowi czasu pracy”.

142. Niska elastyczność czasu pracy, postanowienia układów zbiorowych pracy i porozumień zbiorowych oraz regulaminów i statutów nie mogą być mniej korzystne dla pracowników niż przepisy Kodeksu pracy oraz innych ustaw i aktów wykonawczych, co uniemożliwia - mimo zgody zarówno pracodawców, jak i związków zawodowych - wprowadzenie przepisów bardziej elastycznego rozliczania czasu pracy.

Brakuje takiej regulacji w dziale szóstym (Czas Pracy) Kodeksu pracy.

Umożliwienie pracodawcom stosowania indywidualnych kont czasu pracy.

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
143. Jednym z elementów elastyczności w stosunkach pracy, która nie zagraża stabilizacji zatrudnienia i bezpieczeństwu pracowników jest większa możliwość dostosowywania organizacji pracy do rzeczywistych potrzeb pracodawców.	Brakuje regulacji.	Uregulowanie job-sharingu w polskim prawie pracy (czasowej redukcji wymiaru czasu pracy pracownika w związku z przejściowymi trudnościami pracodawcy i podziale pracy pomiędzy różnych pracowników: podziale zadań lub współdziałaniu pracowników przy wykonywaniu jednego zadania). Rozwiązanie to wprowadzane byłoby w drodze porozumienia ze związkami zawodowymi lub z przedstawicielstwami pracowników albo w formie porozumienia pomiędzy pracodawcą a pracownikiem (w formie wypowiedzenia zmieniającego), jeśli dotyczy nie więcej niż 10% zatrudnionych.
144. Obecnie w przepisach regulujących urlopy wypoczynkowe można wyodrębnić cztery rodzaje urlopu wypoczynkowego – wypoczynkowy, na żądanie, zaległy wypoczynkowy i zaległy na żądanie. Brak jednolitego traktowania urlopów wprowadza w błąd np. w przypadku odwołania pracownika z urlopu czy zmiany terminu urlopu. Nie jest jasne, czy postanowienia rozdziału dot. urlopów powinny być w tym zakresie stosowane do urlopu na żądanie.	Dział siódmy Rozdział I (Urlopy wypoczynkowe).	Usunięcie z K.p. przepisów regulujących urlop na żądanie lub wyraźne określenie, jakich przepisów nie stosuje się do urlopu na żądanie.
145. Pomimo, iż pracownik nie świadczy pracy przez cały rok, nabywa prawo do pełnego urlopu, co powoduje podwyższenie kosztów pracy.	Kodeks pracy.	Pozbawienie praw do urlopu wypoczynkowego za rok, w którym pracownik nie świadczył pracy z jakiegokolwiek powodu. Dodanie zapisu, że w sytuacji, gdy pracownik nie świadczy pracy z przyczyn nieusprawiedliwionych oraz z powodu tymczasowego aresztowania od początku danego miesiąca, za taki miesiąc nie przysługuje mu urlop wypoczynkowy (przysługujący urlop jest umniejszany proporcjonalnie w każdym takim przypadku).
146. Nadmierne koszty pracy wynikające z wliczania nauki do wymiaru urlopu wypoczynkowego.	Art. 155 Kodeksu pracy.	Uzależnienie wymiaru urlopu wypoczynkowego tylko od okresu pracy.
147. Przepis stanowiący, że pracownikowi, który wykorzystał urlop za dany rok kalendarzowy, a następnie w ciągu tego roku uzyskał prawo do urlopu w wyższym wymiarze, przysługuje urlop uzupełniający. W praktyce oznacza to, że bez względu na to, w którym miesiącu roku kalendarzowego pracownik nabywa prawo do wyższego wymiaru urlopu, pracodawca ma obowiązek udzielić mu urlopu w takim wymiarze, jaki miałby miejsce od początku roku (np. do listopada - wymiar 20 dni, od grudnia - 26, urlop uzupełniający 6 dni).	Art. 158 Kodeksu pracy.	Zmiana przepisu wskazująca, że urlop uzupełniający przysługuje proporcjonalnie, od miesiąca, w którym pracownik nabył prawo do wyższego wymiaru.
148. Prawo do urlopu na żądanie często dezorganizuje pracę w zakładzie pracy (w szczególności dotyczy to MSP, gdzie zapewnienie zastępstwa jest niemożliwe). Przepisy dotyczące urlopu na żądanie wykorzystywane są również do organizacji quasi strajków, co jest sprzeczne z rolą strajku, który powinien być ostatecznością w przypadku sporu zbiorowego.	Art. 167 ² , Art. 167 ³ , Art. 168 Kodeksu pracy.	Usunięcie z Kodeksu pracy przepisów regulujących tzw. urlop na żądanie.

149. Kodeks pracy przewiduje, że pracownik uprawniony do urlopu wychowawczego może złożyć pracodawcy pisemny wniosek o obniżenie jego wymiaru czasu pracy do wymiaru nie niższego niż połowa pełnego wymiaru czasu pracy w okresie, w którym mógłby korzystać z takiego urlopu. W konsekwencji wniosek o obniżenie wymiaru czasu nawet o 1 godz. w tygodniu powoduje, że pracownik zostaje objęty ochroną przed ewentualnym zwolnieniem. Takie brzmienie przepisu może powodować nadużycia i jest sprzeczne z intencją wprowadzenia go w życie. Dodatkowo przepis ten zniechęca do zatrudniania kobiet.	Art. 186 ⁸ Kodeksu pracy.	Likwidacja przepisu lub jego zmiana poprzez wskazanie, że wniosek o obniżenie wymiaru czasu pracy nie może być inna niż 1/2 etatu.
150. Nieracjonalność przepisów określających uprawnienia pracowników związane z rodzicielstwem - pracownikowi wychowującemu przynajmniej jedno dziecko w wieku do 14 lat przysługuje w ciągu roku kalendarzowego zwolnienie od pracy na 2 dni, z zachowaniem prawa do wynagrodzenia, niezależnie od tego, czy drugi rodzic pracuje czy pozostaje bez pracy.	Art. 188 Kodeksu pracy.	Przyznanie 2 dni opieki nad dzieckiem jednemu z rodziców pod warunkiem, że drugi nie pozostaje bez pracy.
151. Nadmierne obowiązki związane ze szkoleniami BHP. Pracodawca jest obowiązany zapewnić przeszkolenie pracownika w zakresie BHP przed dopuszczeniem go do pracy oraz prowadzenie okresowych szkoleń w tym zakresie.	Nadmierne obowiązki związane ze szkoleniami BHP. Pracodawca jest obowiązany zapewnić przeszkolenie pracownika w zakresie BHP przed dopuszczeniem go do pracy oraz prowadzenie okresowych szkoleń w tym zakresie. Rozdział VIII Działu dziesiątego Kodeksu pracy. Rozporządzenie Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 27 lipca 2004 r. w sprawie szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy.	Mniejsze obciążenia pracodawcy w zakresie szkoleń BHP oraz powiązanie tych obciążeń ze stanem warunków pracy i występującymi w zakładzie pracy zagrożeniami.
152. Brak spójności w przepisach dotyczących terminu przeprowadzenia szkolenia. Art. 237 ³ § 2 Kodeksu pracy, art. 11 Rozporządzenia stanowią, że nie można dopuścić pracownika przed przeszkoleniem go w zakresie BHP, natomiast Art. 237 ³ § 3 Kodeksu pracy wskazuje, że szkolenia odbywają się w godzinach pracy.	Art. 237 ³ § 2 Kodeksu pracy, art. 11 Rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 27 lipca 2004 r. w sprawie szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy.	Doprecyzowanie przepisów, umożliwiające jednoznaczne rozumienie obowiązków w tym zakresie.
153. Brak przepisów dotyczących pracowników zatrudnianych przez osoby fizyczne, np. opiekunki do dziecka.		Określenie zasad zatrudniania przez osoby fizyczne - np. pomocy domowych, w tym ograniczenie zasad stosowania niektórych przepisów Kodeksu pracy.

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
154. Sztynne określenie liczby godzin oraz obowiązku prowadzenia szkolenia stanowiskowego przez osobę kierującą pracą pracownika	Rozporządzenie Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 27 lipca 2004 r. w sprawie szkolenia w dziedzinie BHP.	Pozostawienie zakresu szkoleń BHP (szkolenie ogólne i stanowiskowe) bez sztywnego określenia liczby godzin oraz obowiązku prowadzenia szkolenia stanowiskowego przez osobę kierującą pracą pracownika. Proponuje się, aby prowadzenie szkolenia stanowiskowego było prowadzone przez osobę wyznaczoną przez pracodawcę.
155. W aktualnym stanie prawnym istnieją poważne ograniczenia umożliwiające optymalizację zasobów ludzkich przez spółki skupione w ramach jednej grupy kapitałowej. Każda ze spółek należących do takiej grupy musi bowiem podpisywać odrębną umowę o pracę z pracownikiem, który świadczy pracę dla kilku spółek zależnych. Wiąże się to z wieloma komplikacjami zarówno dla pracodawcy, jak i samego pracownika. Pracownik zmuszony jest np. składać w każdej ze spółek wnioski o urlop oraz przynosić do każdej z nich zwolnienie lekarskie. Wypłacana pracownikowi pensja jest dzielona proporcjonalnie do etatu, na który zatrudniony jest w danych spółkach pracownik. Ma to wpływ chociażby na pozyskiwanie przez pracownika kredytu mieszkaniowego czy konsumenckiego. Uniemożliwia mu to też rozliczenie PIT-u przez pracodawcę. Pracodawca ma dla odmiany problem z wyznaczeniem jednej osoby odpowiadającej za pracę danego pracownika. Tak prozaiczna sprawa, jak ocena roczna pracownika, staje się w tej sytuacji prawdziwym wyzwaniem dla pracodawcy. Każda ze spółek zobowiązana jest też prowadzić i przechowywać przez 50 lat oddzielną dokumentację danego pracownika, kiedy <i>de facto</i> mogłaby to robić np. tylko spółka dominująca.	Obowiązujące przepisy nie przewidują w tym zakresie żadnych spójnych rozwiązań legislacyjnych.	Niezbędne jest stworzenie przepisów umożliwiających zawieranie umowy o pracę przez spółkę dominującą, która miałaby prawo do dysponowania pracownikiem w ramach swoich spółek zależnych.

BARIERY WYNIKAJĄCE Z UKŁADÓW ZBIOROWYCH PRACY, USTAWY O ZWIĄZKACH ZAWODOWYCH I USTAWY O ROZWIĄZYWANIU SPORÓW ZBIOROWYCH

156. Ustawa o związkach zawodowych w wymiarze, w jakim dotyczy zakładowych organizacji związkowych, nadaje małym związkom zawodowym praktycznie takie same prawa jak dużym. Prowadzi to do sytuacji, gdzie związek zawodowy, który nie jest reprezentatywny, musi być w praktyce traktowany na równi ze związkiem reprezentatywnym oraz ma bardzo zbliżone prawa. W skrajnych przypadkach niewielka grupa ludzi decyduje o losach całej załogi i firmy, a pracodawca musi ponosić na jej rzecz podobne nakłady jak w przypadku dużych związków.	Ustawa z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych	Określenie nowych zasad reprezentatywności związków zawodowych i ograniczenie uprawnień organizacji niereprezentatywnych.
---	--	---

157. Ochrona stosunku pracy osób, które zajmują funkcyjne stanowiska we władzach związków zawodowych. Osoby takie nie mogą być rozliczane jako pracownicy. Prowadzi to niejednokrotnie do patologii w relacjach pracodawca - pracownik, ograniczając pracodawcę w zakresie sankcjonowania nieefektywności w pracy	Art. 32 Ustawy o związkach zawodowych.	Zmiana obowiązujących zapisów.
158. Organizacja związkowa nie przekazuje do wiadomości pracodawców imiennych list swych członków zaświadczając się ustawą o ochronie danych osobowych. Rodzi to szereg komplikacji i trudnych sytuacji zaburzających proces zarządzania zasobami ludzkimi, w tym efektywnego prowadzenia procesów związanych z rozwiązywaniem umów o pracę.	Art. Ustawy o związkach zawodowych i Art. 38 Kodeksu Pracy oraz Art. 23.1 ustawy o ochronie danych osobowych.	Wprowadzenie następczej kontroli związkowej zamiaru wypowiedzenia umowy o pracę. Opinia związków zawodowych, która i tak nie jest wiążąca dla pracodawców, służyłaby jedynie jako dowód w postępowaniu sądowym, jeżeli wypowiedzenie byłoby niezasadne.
159. Nadmierna biurokracja w budowaniu relacji pracodawca - związku zawodowe na poziomie zakładu pracy. W sytuacji, gdy w zakładach pracy działa kilka organizacji związkowych, oznacza to wzrost kosztów pracodawcy oraz trudności w realizacji przez pracodawcę zobowiązań względem zoz (ustalenie regulaminu wynagrodzeń czy negocjowanie układu zbiorowego pracy z kilkoma organizacjami, rozszerzony katalog chronionych funkcjonariuszy związkowych).	Dział jedenasty (Układy Zbiorowe Pracy) Kodeksu pracy.	Ograniczenie obowiązków pracodawcy względem zakładowych organizacji związkowych.
160. Brak wystarczających zachęt dla pracodawców do zawierania zakładowych układów zbiorowych pracy w szerszym wymiarze.	Dział jedenasty (Układy zbiorowe pracy) Kodeksu pracy.	Wprowadzenie większych zachęt dla pracodawców do zawierania zakładowych układów zbiorowych pracy.
161. Brak regulacji określającej zakres stosowania prawa wewnętrznego u pracodawcy po wypowiedzeniu układu zbiorowego pracy. Po orzeczeniu TK i uchyleniu niezgodnych z Konstytucją przepisów nie dokonano zmian Kodeksu pracy, dostosowujących prawo układowe do warunków gospodarki. Istnieje potrzeba uregulowania prawnego sytuacji, kiedy po wypowiedzeniu układu zbiorowego pracy nie dochodzi do porozumienia między pracodawcą i zakładową organizacją związkową w kwestii dotyczącej obowiązywania prawa wewnętrznego u pracodawcy. W praktyce pracodawca nie może wydać regulaminu wynagradzania bez zgody związku zawodowego pomimo istnienia takiego obowiązku	Dział jedenasty (Układy zbiorowe pracy) Kodeksu pracy.	Konieczna jest zmiana art. 77 ² Kp dotyczącego ustalania regulaminu wynagradzania, którego kształt skutecznie utrudnia zmianę warunków pracy i płacy po wypowiedzeniu lub rozwiązaniu układu zbiorowego pracy.
162. Brak regulacji określających stosowanie ponadzakładowego układu zbiorowego w przypadku wystąpienia pracodawcy z organizacji pracodawców, która zawarła taki układ.	Art. 241 ¹⁹ Kodeksu pracy.	Istnieje potrzeba uregulowania prawnego sytuacji, kiedy pracodawca występuje z organizacji pracodawców, która zawarła ponadzakładowy układ zbiorowy. Należy umożliwić pracodawcom możliwość odstąpienia od stosowania ponadzakładowego układu zbiorowego, jeżeli opuści organizację, która zawarła taki układ dla swoich członków.

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
<p>163. Zbyt szeroki zakres szczególnej ochrony pracowników przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem umowy o pracę.</p> <p>Istnieje ok. 40 grup pracowników (np. społeczni inspektorzy pracy) korzystających ze szczególnej ochrony przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem umowy o pracę. Pracodawca nie może ich zwolnić, np. nie może wypowiedzieć umowy o pracę pracownikowi, któremu brakuje nie więcej niż 4 lata do osiągnięcia wieku emerytalnego, jeżeli okres zatrudnienia umożliwia mu uzyskanie prawa do emerytury z osiągnięciem tego wieku.</p>	<p>Przepisy różnych ustaw (m.in. dotyczące pracowników pełniących funkcje z wyboru w samorządach zawodowych).</p>	<p>Powodem ustanowienia szczególnej ochrony dla wybranych grup jest potrzeba zapewnienia poczucia stabilizacji i bezpieczeństwa zatrudnienia dla pracowników w określonych sytuacjach. Jednak szeroki zakres ochrony nadmiernie ogranicza pracodawców w prowadzeniu własnej polityki zatrudnienia i racjonalnym zarządzaniu swą firmą. Stąd celowe jest dokonanie weryfikacji tych grup pracowników.</p>
<p>164. Brak sądowej kontroli legalności sporu zbiorowego.</p>	<p>Ustawa z dnia 23 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych.</p>	<p>Doprecyzowanie warunków nielegalności strajku i zasad jego prowadzenia. Konieczność sądowej kontroli legalności sporu zbiorowego i strajku oraz instrumentów egzekwowania prawa w sytuacjach niepraworządności sporu zbiorowego.</p>
<p>165. Niewystarczający zakres instrumentów w rozstrzyganiu sporów na poziomie zakładu pracy. Pracodawca nie ma możliwości reagowania w przypadku, gdy strajk jest nielegalny, tzn. gdy pracownicy powstrzymują się od wykonywania pracy bez uprzedniego wyczerpania możliwości rozwiązania sporu wskazanych w Ustawie z dnia 23 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych.</p>	<p>Ustawa z dnia 23 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych.</p>	<p>Ustanowienie prawa do lokautu defensywnego, dopuszczanego postanowieniami Europejskiej Karty Społecznej (art. 6 ust. 4) w odniesieniu do strajków nielegalnych.</p>

BARIERY W OBSZARZE RYNKU PRACY

<p>166. Przepisy ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy nie spełniają zawierają jedynie możliwość kontraktowania części usług instytucjom niepublicznym. W konsekwencji na ok. 700 osób bezrobotnych przypada jeden pośrednik, a mniej niż 5% osób zarejestrowanych w urzędach pracy uczestniczy w jakiegokolwiek aktywnej formie aktywizacji zawodowej. pośrednictwa pracy realizowanego przez publiczne urzędy pracy w Polsce nie odpowiada skali potrzeb. Jednocześnie brak jest działań, które umożliwiłyby powierzenie pośrednictwa pracy i innych całościowych sekwencji usług aktywizacyjnych wyspecjalizowanym podmiotom.</p>	<p>Brak regulacji w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Wprowadzenie obowiązku zapewnienia powszechnej dostępności podstawowych usług rynku pracy, tj. pośrednictwa pracy, pomocy w aktywnym poszukiwaniu pracy oraz doradztwa zawodowego dla wszystkich osób poszukujących pracy. 2. Wprowadzenie nowych zasad finansowania i kontraktowania usług rynku pracy.
--	--	--

<p>167. Zgodnie z obowiązującymi przepisami efektywność zatrudnieniowa jest określona jako stosunek liczby osób bezrobotnych, które po zakończeniu udziału w określonej formie aktywizacji:</p> <ol style="list-style-type: none">uzyskały zatrudnienie w okresie do 3 miesięcy tj. wyrejestrowały się z Powiatowego Urzędu Pracy, lubjeżeli w okresie do 3 miesięcy od czasu zakończenia udziału w programach nie zarejestrowały się w Urzędzie Pracy. <p>Wyrejestrowania z Urzędu Pracy, o których mowa w punkcie a), są tożsame z wyrejestrowaniem z uwagi na brak stawiennictwa bezrobotnego w wyznaczonym przez Urząd terminie.</p> <p>Tak liczona efektywność zadań realizowanych w ramach aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu budzi kontrowersje. Skoro efektywność zatrudnieniowa osób aktywizowanych w ramach podstawowych form aktywizacji, kształtuje się na poziomie 50%, to należy sobie zadać pytanie co powoduje, że zwiększa się udział długotrwale bezrobotnych zarejestrowanych w urzędach pracy, mimo tego, że większość z nich jest obejmowana aktywną formą przeciwdziałania bezrobociu.</p>	<p>Ustawa o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.</p>	<p>Zmiana zasad liczenia efektywności zatrudnieniowej.</p>
<p>168. Nadmierne obowiązki pracodawcy dokonującego zwolnień grupowych. W przypadku zwolnienia monitorowanego pracodawca jest obowiązany podjąć działania polegające na zapewnieniu pracownikom przewidzianym do zwolnienia lub będącym w trakcie wypowiedzenia lub w okresie 6 miesięcy po rozwiązaniu stosunku pracy lub stosunku służbowego usług rynku pracy, realizowanych w formie programu.</p>	<p>Art. 70 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.</p>	<p>W związku z uchwaleniem ustawy wprowadzono nieczytelne zapisy o tzw. zwolnieniach monitorowanych, przerzucając słuszne obowiązki związane z pomocą osobom zwalnianym grupowo na pracodawcę. Konieczność współdziałania pracodawcy z pracownikami urzędów pracy nie budzi zastrzeżeń, jednak to obowiązkiem urzędów pracy, których działania finansuje pracodawca (ze składki na Fundusz Pracy), powinno być przedstawienie odpowiedniej oferty urzędu dla zwalnianych pracowników.</p>
<p>169. Brak zagwarantowania w puli Funduszu Pracy środków na refundowanie pracodawcy, który utworzył zakładowy fundusz szkoleniowy i ponosi koszty szkolenia pracowników oraz wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne.</p>	<p>Art. 108 ust. 1 pkt 23 i 24 oraz art. 109 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.</p>	<p>Zobowiązanie do przygotowania prognozy zapotrzebowania dofinansowanie z tytułu utworzenia zakładowego funduszu szkoleniowego oraz zarezerwowania odpowiedniej kwoty na ten cel przyczyni się do pewności pracodawców w zakresie.</p>
<p>170. Starosta dysponuje zbyt dużą arbitralnością w przypadku decyzji o zawarciu z pracodawcą, który utworzył fundusz szkoleniowy, umowy o refundację kosztów szkolenia pracowników.</p>	<p>§ 11 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 3 grudnia 2009 r. w sprawie refundacji ze środków Funduszu Pracy kosztów szkoleń oraz wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanych wynagrodzeń.</p>	<p>Powinien zostać wpisany katalog przyczyn odmowy zawarcia umowy z pracodawcą. Przyczyni się to do przejrzystości procesu przyznawania dofinansowania na szkolenia pracowników oraz do popularyzacji tworzenia funduszy szkoleniowych przez pracodawców.</p>

171. Fundusz Pracy, utrzymywany ze składek pracodawców, jest obciążany dopłatami do grup społecznych nie mających bezpośredniego związku z rynkiem pracy. Taką grupą, która nie płaci składek na ubezpieczenia społeczne są osoby bezrobotne zarejestrowane w urzędach pracy.
- Zapis ten utrzymuje w statystykach urzędów pracy fikcyjnych bezrobotnych, osób które nie poszukują pracy, ale rejestrują się tylko dla uzyskania prawa do ubezpieczenia.

Art. 86 ust. 7 ustawy o finansowaniu opieki zdrowotnej ze środków publicznych.

Środki, z których urzędy pracy opłacają składkę na ubezpieczenie zdrowotne osób bezrobotnych powinny zostać wykorzystywane na rzecz polityki rynku pracy, a nie na rzecz zadań z tytułu opieki społecznej. Składki pracodawców na Fundusz Pracy powinny być wykorzystywane na rzecz rynku pracy, aktywizacji zawodowej, wzmocnienia kapitału ludzkiego w gospodarce.

BARIERY W ZATRUDNIANIU PRACOWNIKÓW TYMCZASOWYCH

172. Zgodnie z przyjętą wykładnią, jeżeli niezdolność do pracy powstała przed osiągnięciem pełnego miesiąca kalendarzowego ubezpieczenia chorobowego, to podstawą wymiaru zasiłku stanowi wynagrodzenie, które pracownik osiągnąłby, gdyby pracował ten miesiąc. W stosunku do osób wykonujących pracę tymczasową przyjmuje się, że nie powinno mieć miejsca uzupełnianie wynagrodzenia do pełnej wysokości, przez wzgląd na specyfikę zatrudnienia w agencji. Jego uzupełnianie następuje wyłącznie do okresu, na jaki została zawarta umowa o pracę, o ile trwa ona krócej niż jeden miesiąc.
- Rezultatem obowiązującej wykładni jest nierówne traktowanie pracowników tymczasowych w porównaniu do pracowników zatrudnionych bez pośrednictwa agencji pracy tymczasowej.

Ustawa z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267) oraz ustawa z 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych (Dz.U. z 2003 r. Nr 166, poz. 1608).

Regulacje ubezpieczeniowe powinny być dostosowane do specyfiki pracy tymczasowej, która charakteryzuje się krótkotrwałością i ulega częstemu ponawianiu. Elastyczność usługi świadczonej przez pracowników tymczasowych nie może powodować ich dyskryminowania. Jeśli nadal będą oni podlegać ogólnym zasadom ubezpieczeń społecznych, to będą występować z roszczeniami o wyrównanie wysokości wypłaconych świadczeń z tytułu niezdolności do pracy.

173. Ograniczenie zakresu prac wykonywanych przez pracownika tymczasowego.
- Zakaz wykonywania przez pracowników tymczasowych prac szczególnie niebezpiecznych w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 237¹⁵ Kodeksu pracy nie jest uzasadniony ze względu na ochronę pracowników tymczasowych lub wymogi zdrowia i bezpieczeństwa w pracy. Każdy pracownik, zarówno tymczasowy, jak i bezpośrednio zatrudniony przez pracodawcę użytkownika, przed rozpoczęciem pracy podlega takim samym badaniom lekarskim oraz przechodzi takie samo szkolenie z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy. Nie ma również żadnych różnic, jeżeli chodzi o poziom ochrony BHP zapewnianej obu grupom pracowników w trakcie wykonywania pracy. W związku z tym nie ma żadnych argumentów związanych z potrzebą ochrony pracowników tymczasowych, tłumaczących wyłączenie możliwości wykonywania przez nich prac szczególnie niebezpiecznych.

Ustawa z 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych (Dz.U. z 2003 r. Nr 166, poz. 1608).

Wykreślenie art. 8 pkt 1) oraz zamiana okresu „3 miesięcy” w pkt 3) na okres 1 miesiąca. Proponowane brzmienie całego art. 8:

„Pracownikowi tymczasowemu nie może być powierzono wykonywanie na rzecz pracodawcy użytkownika pracy:

1. (skreślony), szczególnie niebezpiecznej w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 237¹⁵ Kodeksu pracy, z wyłączeniem pracowników posiadających potwierdzone uprawnienia do wykonywania określonego rodzaju pracy;
2. na stanowisku pracy, na którym jest zatrudniony pracownik pracodawcy użytkownika, w okresie uczestniczenia tego pracownika w strajku; na stanowisku pracy, na którym, w okresie 1 miesiąca poprzedzającego przewidywany termin rozpoczęcia wykonywania pracy tymczasowej przez pracownika tymczasowego, był zatrudniony pracownik pracodawcy użytkownika, z którym został rozwiązany stosunek pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników.”

Zniesienie tego zakazu jest uzasadnione ze względu na wskazaną w art. 4 ust. 1 Dyrektywy 2008.104.WE z 19.11.2008 r. o pracy tymczasowej potrzebę zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku pracy, ponieważ ogranicza on dostęp pracowników tymczasowych do rynku pracy.

Występowanie ograniczenia w postaci zakazu zatrudniania pracowników tymczasowych na stanowisku pracy, na którym był zatrudniony pracownik pracodawcy użytkownika, z którym został rozwiązany stosunek pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, należy uznać za normę o charakterze ochronnym, jednak przyjęty w polskiej ustawie termin 3 miesięcy jest zbyt restrykcyjny. Istotą gwarancji przyjętej w tym przepisie jest zakaz zastępowania pracowników stałych pracodawcy użytkownika pracownikami tymczasowymi na stanowiskach istniejących, a więc zakaz wstąpienia pracownika tymczasowego w miejsce zajmowane przez pracownika stałego. Skrócenie okresu ochronnego do 1 miesiąca nie naruszy istoty gwarancji określonej w tym przepisie, ponieważ nadal przez miesiąc od ustania stosunku pracy jednego pracownika nie będzie można na jego stanowisko zatrudnić pracownika tymczasowego.

174. Ograniczenie długości zatrudnienia pracownika tymczasowego do 18 miesięcy.

Ograniczenie okresu zatrudnienia pracowników tymczasowych w celu skierowania do pracy na rzecz jednego pracodawcy użytkownika nie znajduje uzasadnienia w świetle postanowień Dyrektywy.

Pracodawcy użytkownicy, których działalność poddaje się całorocznej sezonowości i niepewności w zakresie bieżących obrotów, mają często stałą potrzebę uzupełniania personelu stałego personelem tymczasowym. Tacy pracodawcy inwestują w wykształcenie pracowników tymczasowych i dla nich okres 18 miesięcy dozwolonego zatrudnienia pracownika tymczasowego jest okresem nie znajdującym gospodarczego uzasadnienia i powodującym utratę doświadczonego pracownika. Limit 18 miesięcy zamyka pracownikom tymczasowym drogę do dalszego zatrudnienia tymczasowego w oczekiwaniu na pojawienie się wolnego stanowiska pracy u pracodawcy użytkownika. Ze względu na ograniczenie występujące w art. 20 ustawy muszą oni zostać zwolnieni i pozostają bez pracy mimo, iż zostali wykształceni przez pracodawcę użytkownika, zdobyli doświadczenie zawodowe, a pracodawca użytkownik chce ich dalej zatrudniać w ramach pracy tymczasowej. W opisanych sytuacjach ograniczenie okresu zatrudnienia pracownika tymczasowego do 18 miesięcy nie jest uzasadnione ani interesem ogólnym ani nie realizuje celu ochrony pracownika tymczasowego.

Ustawa z 9 lipca 2003 r. o zatrudnieniu pracowników tymczasowych (Dz.U. z 2003 r. Nr 166, poz. 1608).

Wydłużenie długości zatrudnienia do np. 24 m-cy

Zwiększenie limitów zatrudnienia pracowników tymczasowych może przynieść następujące korzyści: zapewni możliwość utrzymania zatrudnienia przez dłuższy okres, w oczekiwaniu na stałe zatrudnienie u pracodawcy użytkownika (wpłyne na tworzenie lub utrzymanie miejsc pracy), ograniczy ryzyko niepewności sytuacji życiowej pracowników tymczasowych przechodzących od jednego pracodawcy użytkownika do drugiego, co utrudnia znalezienie stałej pracy, ograniczy ryzyko przechodzenia z umów o pracę tymczasową na umowy cywilnoprawne.

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
<p>175. Brak szczególnych przepisów dotyczących odprowadzania składki na PFRON przez agencje pracy tymczasowej. Agencja nie jest w stanie zrealizować postulatu zatrudnienia określonej liczby niepełnosprawnych pracowników, bowiem nie od niej zależy, ilu pracowników zatrudni w danym czasie, i nie ona tworzy miejsca pracy. Trudno też wymagać od użytkownika poszukującego pracownika, np. na okres dwóch tygodni, zatrudnienia osoby niepełnosprawnej dla której trzeba utworzyć specjalnie przygotowane stanowisko pracy. Jest to obciążenie parapodatkowe, niestanowiące kosztów uzyskania przychodów, a które stanowi swoistą „karę” za niezatrudnianie osób niepełnosprawnych</p>	<p>Art. 21 ust 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (Dz.U. Nr 123, poz. 776 z póź.zm.)</p>	<p>W art. 21 ust 5 wprowadzić pkt 7 Do liczby pracowników, o której mowa w ust 1, nie wlicza się - jeżeli nie są to osoby niepełnosprawne - osób zatrudnionych: 7) pracowników tymczasowych zatrudnianych przez agencje pracy tymczasowej, zgodnie z ustawą z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnieniu pracowników tymczasowych, w celu skierowania ich do wykonywania pracy na rzecz pracodawców użytkowników.</p>
<p>176. Brak wyłączeń w odniesieniu do agencji z zakresu stosowania przepisów ustawy o ZFŚS. Zatrudnianie przez agencję pracy tymczasowej pracowników tymczasowych na podstawie stosunku pracy powoduje konieczność wliczenia ich do poziomu zatrudnienia, od którego zależy konieczność utworzenia ZFŚS. Ciągłe zmiany stanu zatrudnienia w agencji pracy tymczasowej powodują znaczne trudności w określeniu wartości funduszu, poza tym agencje pracy tymczasowej nie mają fizycznej możliwości w uwzględnianiu pracowników tymczasowych jako beneficjentów funduszu.</p>	<p>Art. 3 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (t. j. Dz. U. nr 70 z 1996 r., poz. 335 z późniejszymi zmianami.</p>	<p>Wyłączenie z poziomu zatrudnienia, od którego zależy obowiązek tworzenia ZFŚS pracowników tymczasowych, zatrudnionych w celu skierowania ich do wykonywania pracy na rzecz pracodawców użytkowników.</p>
<p>177. W obecnym stanie prawnym do obliczenia podstawy zasiłku chorobowego dla pracowników tymczasowych nie uwzględnia się wynagrodzenia z kolejno następujących po sobie umów oddzielonych od siebie przerwą przypadającą na dzień roboczy. W konsekwencji pod uwagę bierze się tylko okres, na który została zawarta umowa, z której powstało prawo do zasiłku. To oznacza, że pomimo odprowadzania od wynagrodzeń pracowników tymczasowych składek na ubezpieczenia społeczne w pełnej wysokości, nie uzyskują oni równorzędnych świadczeń do tych otrzymywanych przez innych zatrudnionych, choć sytuacja formalnoprawna tych dwóch grup zatrudnionych jest identyczna. Wysokość uzyskiwanych zasiłków chorobowych sporadycznie osiąga minimalny ustawowo wymiar zasiłku.</p>	<p>Art. 36 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.</p>	<p>Wprowadzenie zapisów zrównujących w prawach do zasiłku chorobowego pracowników tymczasowych z pozostałymi pracownikami.</p>

BARIERY W ZATRUDNIANIU OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH

178. Miesięczne dofinansowanie wynagrodzenia osób niepełnosprawnych nie przysługuje na pracowników zaliczonych do umiarkowanego lub lekkiego stopnia niepełnosprawności, którzy mają ustalone prawo do emerytury. W istotny sposób ogranicza to możliwość znalezienia pracy przez te osoby.	Art. 26a ust. 1a ¹ Ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.	Miesięczne dofinansowanie wynagrodzenia osób niepełnosprawnych powinno przysługiwać niezależnie od pobierania świadczeń emerytalnych. W innym razie poszerzony zostaje krąg osób wykluczonych zawodowo.
179. Stygmatyzujący charakter definicji stopnia niepełnosprawności. Aktualnie obowiązująca definicja zarówno osoby niepełnosprawnej w stopniu znacznym jak i umiarkowanym wskazuje, iż osoba posiadająca ten stopień niepełnosprawności nie jest zdolna do pracy albo jest do niej zdolna jedynie w warunkach chronionych.	Art. 4 Ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.	Definicja stopnia niepełnosprawności powinna wskazywać, iż osoba niepełnosprawna posiadająca dany stopień niepełnosprawności powinna pracować na przystosowanym do jej potrzeb stanowisku pracy, także na otwartym rynku pracy.
180. Niepełnosprawny pracownik nie może pracować w godzinach nadliczbowych oraz porze nocnej, chyba że jest zatrudniony przy pilnowaniu lub na jego wniosek lekarz przeprowadzający badania profilaktyczne pracowników lub w razie jego braku lekarz sprawujący opiekę nad tą osobą wyrazi na to zgodę.	Art. 15 Ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.	Konieczne jest zniesienie zakazu pracy godzinach nadliczbowych i porze nocnej, ponieważ pracodawca w razie wystąpienia jego szczególnych potrzeb nie ma możliwości powierzenia osobie niepełnosprawnej dodatkowej pracy. Implikuje to sytuację, w której osoby niepełnosprawne mają ograniczony dostęp do wyższych stanowisk (np. menedżerskich), gdzie potrzeby takie ze względu na specyfikę wykonywanych obowiązków często się zdarzają.
181. Pracownikowi niepełnosprawnemu prócz urlopu wypoczynkowego przysługującego wszystkim pracownikom (20 lub 26 dni w roku), jeżeli jest osobą niepełnosprawną zaliczoną do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, przysługuje także dodatkowy 10-dniowy urlop wypoczynkowy. Poza tym, dla osoby niepełnosprawnej w stopniu znacznym lub umiarkowanym przewidziane zostało prawo do zwolnienia od pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia w wymiarze do 21 dni w celu uczestniczenia w turnusie rehabilitacyjnym oraz w celu wykonania badań specjalistycznych, zabiegów leczniczych lub usprawniających, a także w celu uzyskania zaopatrzenia ortopedycznego lub jego naprawy, jeżeli czynności te nie mogą być wykonane poza godzinami pracy. Łączny wymiar urlopu dodatkowego oraz zwolnienia od pracy w związku z uczestnictwem w turnusie rehabilitacyjnym nie może przekroczyć 21 dni w roku kalendarzowym.	Art. 19 Ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.	Rezygnacja z dodatkowego 10-dniowego urlopu wypoczynkowego. Perspektywa dwumiesięcznej nieobecności pracownika w pracy zniechęca pracodawców do zatrudniania osób niepełnosprawnych lub powierzania im wyższych stanowisk. Szczególnie biorąc pod uwagę, że firmy wskazują, iż osoby niepełnosprawne częściej niż sprawni pracownicy przebywają na zwolnieniach lekarskich.
182. Warunkiem zwrotu kosztów poniesionych przez pracodawcę na przystosowanie stanowiska pracy do potrzeb osoby niepełnosprawnej jest pozytywna opinia Państwowej Inspekcji Pracy, wydawana na wniosek starosty.	Art. 26 Ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.	Tak skonstruowana procedura znacznie wydłuża czas trwania postępowania o zwrot kosztów przystosowania stanowiska poniesionych przez pracodawcę. W interesie pracodawcy, jest dostosowanie stanowiska pracy aby w konkretnym przypadku praca mogła być wykonywana, ponieważ zobowiązuje się on wówczas do zatrudnienia osoby niepełnosprawnej na okres co najmniej 36 miesięcy, dlatego też owa kontrola jest zbędna.

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
<p>183. Zróżnicowana kwota dofinansowania do wynagrodzeń niepełnosprawnych pracowników - Wysokość dofinansowania została przez ustawodawcę uzależniona od stopnia niepełnosprawności i tak, 180 procent najniższego wynagrodzenia pracodawca otrzymuje jeśli zatrudnia osoby ze znacznym stopniem niepełnosprawności, 100 procent z umiarkowanym i 40 procent z lekkim stopniem. Jednak 100 procent ww. kwot dofinansowania otrzymują jedynie pracodawcy prowadzący zakłady pracy chronionej. Pracodawcom z otwartego rynku pracy, mimo zatrudnienia osób o tych samych schorzeniach i tym samym stopniu niepełnosprawności, refundowana jest jedynie część ww. kosztów wynagrodzenia, tj. 70%.</p>	<p>Art. 68gb Ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.</p>	<p>Zatrudnienie osób niepełnosprawnych powinno koncentrować się przede wszystkim na otwartym rynku pracy. Wówczas, w zakładach pracy chronionej pracowałyby tylko osoby najciężej chore (głównie chore psychicznie), które nie mają szans na znalezienie zatrudnienia w innych warunkach. Pozostali niepełnosprawni pracowaliby razem z osobami sprawnymi na otwartym rynku, co pozwoli ze względu na ich powszechną obecność dużo łatwiej walczyć ze stereotypami związanymi z niepełnosprawnością, brać aktywny udział w życiu publicznym, a także spełniać się czynnie zawodowo.</p>
<p>184. Zgodnie z aktualnym stanem prawnym osobie zatrudnionej, która w wyniku wypadku przy pracy lub choroby zawodowej utraciła zdolność do pracy na dotychczasowym stanowisku, pracodawca jest obowiązany wydzielić lub zorganizować odpowiednie stanowisko pracy z podstawowym zapleczem socjalnym. Obowiązek ten zostaje zniesiony jedynie wtedy gdy wyłączną przyczyną wypadku przy pracy było naruszenie przepisów w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy przez pracownika z jego winy lub jego stanu nietrzeźwości - udowodnione przez pracodawcę.</p>	<p>Art. 14 Ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.</p>	<p>Obowiązek ten powinien ciążyć na pracodawcy tylko w sytuacji kiedy wypadek powstał z jego wyłącznej i udowodnionej winy.</p>
<p>185. Licząc stan zatrudnienia osób niepełnosprawnych uprawniający do ulg we wpłatach do Państwowego Funduszu Osób Niepełnosprawnych, pracodawca może ponownie uwzględnić pracownika do schorzenia szczególnego dopiero od dnia, gdy dostarczy on nowe orzeczenie lub zaświadczenie. Nie ma ciągłości w schorzeniach szczególnych bez względu na to, że wynikają one z ciągłości szczególnych schorzeń lub kolejnych orzeczeń albo zaświadczeń.</p>	<p>Art. 2a Ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Interpretacja Biura Pełnomocnika Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych z dnia 14 grudnia 2012 roku art. 2a Ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.</p>	<p>Większa część schorzeń specjalnych ma charakter ciągły, dlatego też wystarczy by ich udokumentowanie miało jednorazowy charakter, a dopiero ewentualna zmiana schorzenia lub jej ustąpienie stanowiły podstawę do nieuwzględnienia pracownika przez pracodawcę przy ulgach we wpłatach na PFRON.</p>
<p>186. Osoby niepełnosprawne w Polsce są zniechęcane do aktywności zawodowej przez tzw. pułapkę świadczeniową. W obecnej sytuacji próg zawieszający wypłatę świadczeń (renty socjalnej) na poziomie 70% średniego wynagrodzenia, powoduje, że jest to kwota niższa od kwoty minimalnego wynagrodzenia. Dla osoby niepełnosprawnej, która w większości przypadków, ze względu na brak należytego wykształcenia, otrzymuje niskie wynagrodzenie, podjęcie pracy oznacza <i>de facto</i> zawieszenie świadczeń. Ponieważ jednak świadczenia te są gwarantowane, nawet przy braku aktywności zawodowej, a różnica między nim a minimalnym wynagrodzeniem jest niewielka, to osoby niepełnosprawne w tak małej liczbie rezygnują z otrzymywania świadczeń i nie uczestniczą w rynku pracy.</p>	<p>Art. 10 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej.</p>	<p>Zniesienie zawieszenia świadczeń wobec osób, które pracują i jednocześnie rentę socjalną. Ułatwi to osobom niepełnosprawnym podjęcie decyzji o rozpoczęciu pracy.</p>

BARIERY W ZATRUDNIANIU CUDZOZIEMCÓW

187. Przy procedurze zatrudnienia cudzoziemca istnieje wymóg przeprowadzania tzw. testu rynku pracy, czyli dostarczania informacji o braku możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych pracodawcy lub negatywnym wyniku rekrutacji.	Art. 88c ust.1 pkt2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.	Zniesienie konieczności przeprowadzania testu rynku pracy wobec wszystkich cudzoziemców umożliwi zwiększenie udziału cudzoziemców w polskim rynku pracy.
188. Wojewoda wydaje decyzję o odmowie wpisania zaproszenia cudzoziemca, lub unieważnia decyzję o jego wpisaniu, gdy wjazd tego cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może powodować zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa, lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, albo naruszyć interes Rzeczypospolitej Polskiej.	Art. 17 ust.3 pkt1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r o cudzoziemcach	Zbyt ogólne i szerokie sformułowania w postaci klauzul generalnych pozostawiają zbyt dużą swobodę decyzyjną. Ustawa nie zawiera definicji użytych sformułowań, zalecane jest wprowadzenie katalogu zamkniętego lub otwartego, który zobrazowałby konkretne przesłanki, umożliwiające użycie przepisu.
189. Jedną z przyczyn odmowy wjazdu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest zagrożenie dla zdrowia publicznego.	Art. 21 ust.1 pkt10 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r o cudzoziemcach.	Zbyt ogólne i szerokie sformułowanie może stanowić pole do nadużyć i blokowania przyjazdów cudzoziemców.
190. Wykonywanie pracy przez cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez konieczności uzyskania zezwolenia na pracę jest dopuszczalne w przypadku cudzoziemców będących obywatelami Republiki Białoruś, Republiki Gruzji, Republiki Mołdowy, Federacji Rosyjskiej lub Ukrainy, wykonującymi pracę przez okres nieprzekraczający 6 miesięcy w ciągu kolejnych 12 miesięcy.	§1 pkt 22 Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie przypadków, w których powierzenie wykonywania pracy cudzoziemcowi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest dopuszczalne bez konieczności uzyskania zezwolenia na pracę z dnia 20 lipca 2011 r.	Rozszerzenie zastosowania tego przepisu na wszystkich cudzoziemców, jeżeli przed podjęciem pracy imigranta podmiot powierzający pracę złożył we właściwym powiatowym urzędzie pracy oświadczenie o chęci zatrudnienia tego cudzoziemca. Wydłużenie okresu umożliwiającego wykonywanie pracy bez zezwolenia do 12 miesięcy w ciągu kolejnych 24 miesięcy. Czas wynikający z aktualnie obowiązujących przepisów wystarcza pracodawcom jedynie na przeszkolenie pracownika i wdrożenie go w środowisko pracy.

BARIERY WYNIKAJĄCE Z INNYCH NORM PRAWNYCH W OBSZARZE STOSUNKÓW PRACY

191. Obowiązek wystawiania druków deklaracji podatkowych dla pracowników w trakcie trwania roku podatkowego w sytuacji, gdy umowa o pracę ulega zakończeniu. W odniesieniu do pracowników tymczasowych, zatrudnianych wielokrotnie w ciągu roku przez tę samą agencję pracy tymczasowej, obowiązek ten wywołuje konieczność każdorazowego korygowania deklaracji podatkowych po zakończeniu kolejnych umów o pracę, co jest znaczącym obciążeniem administracyjnym powiązane dla pracodawców i pracowników tymczasowych, jak i dla Urzędów Skarbowych.	Ordynacja podatkowa.	Wprowadzenie regulacji pozwalającej na wystawianie pracownikom tymczasowym PIT-ów rocznych, po zakończeniu roku podatkowego w ustawowym terminie do ostatniego dnia lutego roku następującego po tym, którego rozliczenie dotyczy.
--	----------------------	--

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
192. Brak możliwości zawierania porozumień dotyczących informowania pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji. Przepisy prawa pracy pozwalały na zawieranie takich porozumień do dnia wejścia w życie ustawy.	Art. 24 Ustawy z dnia 7 kwietnia 2006 r. o informowaniu pracowników i przeprowadzaniu z nimi konsultacji	Umożliwienie zawierania porozumień pomiędzy przedstawicielstwem pracowników a pracodawcą w każdym czasie.
193. U pracodawców zatrudniających co najmniej 20 pracowników możliwe jest wypowiedzenie umowy o pracę pracownikowi korzystającemu z obniżonego wymiaru czasu pracy zamiast z urlopu wychowawczego, jeśli wypowiedzenie to nastąpi z przyczyn niedotyczących pracownika innych niż upadłość lub likwidacja pracodawcy, np. z powodu likwidacji stanowiska pracy spowodowanego problemami ekonomicznymi. Natomiast nie jest to możliwe u pracodawców zatrudniających do 20 pracowników.	Art. 186 ⁸ Kodeksu pracy i art. 5 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U. Nr 90, poz. 844 ze zm.).	Zrównanie w uprawnieniach pracodawców, bez względu na wielkość zatrudnienia (do 20 pracowników i co najmniej 20 pracowników)
194. Pracownicy, którzy wstąpią do Narodowych Sił Rezerwowych będą chronieni przed zwolnieniem z pracy (zakaz wypowiedzenia i rozwiązania) nie tylko w trakcie 30-dniowych ćwiczeń w ciągu roku, ale przez cały okres trwania kontraktu z armią, który może wynosić nawet 15 lat.	Ustawa z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej.	Ograniczenie ochrony pracowników będących w Narodowych Siłach Rezerwowych przed zwolnieniem z pracy. Przyjęty nowelizacją z 2010 r. kształt przepisów jest niekorzystny dla samych pracowników, gdyż pracodawcy nie będą chcieli zatrudniać chronionych żołnierzy Narodowych Sił Rezerwowych i będą oni mieli podobne problemy na rynku pracy, jak chociażby pracownicy w wieku przedemerytalnym. Natomiast ci pracownicy, którzy pracują nie będą zainteresowani wstępowaniem do służby, aby nie narażać pracodawcy na brak własnej dyspozycyjności i stwarzać problemy organizacyjne w firmie.
195. Wprowadzenie zmian w ustawie o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej w celu udoskonalenia rozwiązań w zakresie zatrudniania pracowników instytucji kultury, które nie będą wzbudzać zastrzeżeń i uwag z różnych środowisk.	Ustawa z 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej.	Usprawnienie funkcjonowania instytucji kultury i doprowadzenie do bardziej efektywnego wykorzystania środków przeznaczanych na działalność kulturalną i artystyczną.
196. Brak kontroli społecznej nad Funduszem Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.	Brakuje takiej regulacji w Ustawie z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy.	Przywrócenie warunków kontroli nad Funduszem organizacjom pracodawców. Fundusz tworzą składki pracodawców i jest on rodzajem solidarnego zabezpieczenia się pracodawców przed sytuacją, kiedy z powodu niewypłacalności konieczne byłoby natychmiastowe pokrycie roszczeń pracowniczych. Konfederacja Lewiatan, reprezentując ok. 3700 firm zatrudniających 835 tys. pracowników w poważnym stopniu partycypujących w tworzeniu tego Funduszu, nigdy nie miała możliwości kontrolowania sposobu gospodarowania tymi środkami ani decydowania o zasadach, kryteriach i warunkach wypłat. Uważamy, że polskie organizacje pracodawców powinny mieć decydujący wpływ na funkcjonowanie Funduszu.

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
197. Dla zwiększenia pewności w stosowaniu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych i eliminacji błędnych interpretacji i kontrowersji konieczne jest przywrócenie uprawnień w zakresie zwracania się do SN z zapytaniem o wykładnię w zakresie stosowania przepisów prawa pracy i ubezpieczeń społecznych.	Ustawa z dnia 6 lipca 2001 r. o Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego.	Wprowadzenie zapisu o legitymacji reprezentatywnych organizacji pracodawców i związków zawodowych do występowania z zapytaniem do SN o wykładnię w zakresie stosowania przepisów prawa pracy i ubezpieczeń społecznych.
198. Zapisy o obowiązku organizowania przez pracodawców palarni w zakładach zatrudniających powyżej 20 pracowników. Obowiązek organizowania przez pracodawców pomieszczeń o powierzchni min. 8 m kw. dla kobiet w ciąży i karmiących.	Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy.	Zmiana zapisu o konieczności organizowania pomieszczenia - na konieczność organizowania „miejsca”.
199. Bardzo rozbudowane obowiązki pracodawców w zakresie spełnienia warunków, jakie mają być spełnione w pomieszczeniach pracy, bardzo często pracodawcy nie mają możliwości wywiązania się z nich.	Dział III Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy.	Zmiana przepisów mająca na celu złagodzenie wymogów wobec pomieszczeń (szczególnie biurowych).
200. Przepisy nie uwzględniają możliwości uzależnienia normatywów dźwignia od indywidualnych predyspozycji pracownika - np. wieku. Przepisy te powodują wzrost kosztów prowadzenia działalności gospodarczej.	Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 marca 2000 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy ręcznych pracach transportowych.	Wprowadzenie analogicznych jak w Niemczech zapisów, gdzie normatyw dźwignia jest uzależniony m.in. od wieku pracownika.
201. Zapis stanowiący, że umowa pomiędzy podmiotem zobowiązanym do zapewnienia profilaktycznej opieki zdrowotnej a podstawową jednostką służby medycyny pracy nie może być zawarta na okres krótszy niż rok.	Art. 12 ust 2, pkt 8	Wykreślenie zapisu „z tym że okres ten nie może być krótszy niż rok”.
202. Zbyt wysoka opłata prolongacyjna od odroczonej lub podzielonych na raty należności z tytułu składek na ubezpieczenia. Opłata wynosi 50% stawki odsetek za zwłokę (5% kwoty zaległości składek w stosunku rocznym).	Art. 29 ust 4 Ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 57 § 2 i 56 § 3 Ordynacji podatkowej.	Obniżenie kwoty do 10% stawki odsetek za zwłokę. Dodanie również przepisu, który umożliwi odstąpienie od wymierzenia dodatkowej opłaty w przypadku, gdy przemawia za tym sytuacja finansowa dłużnika.
203. Zapis stanowiący, że osoby podlegające dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu otrzymują prawo do zasiłku po upływie 90 dni nieprzerwanego ubezpieczenia, przy czym do tego zasiłku zalicza się poprzednie okresy ubezpieczenia chorobowego pod warunkiem, że przerwa w ubezpieczeniu nie przekracza 30 dni.	Art. 4 Ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa	Skrócenie okresu nieprzerwanego ubezpieczenia, uprawniającego do zasiłku chorobowego np. do 40 dni.

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
204. Zbyt szeroko zakrojone obowiązki sprawozdawcze wobec PFRON, GUS, UOKiK, NBP, inspekcji i in.	Różne ustawy, np. ustawa o statystyce publicznej z dnia 9 czerwca 1995 r. (Dz. U. Nr 88, poz. 439) oraz z programem badań statystycznych turystyki publicznej na rok 2008, stanowiąc załącznik o rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 października 2007 r.	Pracodawcy, którzy są zobowiązani do dokonywania miesięcznych wpłat na PFRON, składają Zarządowi Funduszu deklaracje miesięczne oraz roczne poprzez teletransmisję danych w formie dokumentu elektronicznego. W trakcie roku jednostki składają różnego rodzaju sprawozdania statystyczne. Złożenie niektórych sprawozdań wynika z obowiązku nałożonego przez ustawę o statystyce publicznej. Inne zaś są składane, ponieważ jednostka została do tego zobowiązana w wyniku losowania przez GUS. Jednocześnie Rezydenci dokonujący obrotu dewizowego oraz przedsiębiorcy wykonujący działalność kantorową mają obowiązek przekazywania Narodowemu Bankowi Polskiemu danych o obrocie dewizowym.
205. Zbyt krótki okres, na jaki może zostać zawarta umowa o praktykę. Zgodnie z obowiązującymi przepisami okres ten nie może przekroczyć trzech miesięcy.	Art. 5 stawy o praktykach absolwentkich.	Wydłużenie dopuszczalnego czasu obowiązywania umowy do co najmniej 6 miesięcy.
206. Wprowadzenie maksymalnego wynagrodzenia dla praktykanta. Maksymalna suma, jaką osoba na praktyce może otrzymać wynosi dziś dwukrotność wynagrodzenia minimalnego.	Art. 3 ustawy o praktykach absolwentkich.	Likwidacja przepisu ograniczającego maksymalne wynagrodzenie dla osoby odbywającej praktykę.
207. Ustawa o społecznej inspekcji pracy nie określa dopuszczalnej liczby społecznych inspektorów pracy u pracodawcy. Prowadzi to do nadużycia prawa poprzez wybór pracowników w celu ochrony ich stosunków pracy. Zjawisko nasiliło się po zmianie ustawy o związkach zawodowych, w której określone zostały limity chronionych i zwolnionych z obowiązku świadczenia pracy działaczy związkowych.	Ustawa o społecznej inspekcji pracy.	Zmiana ustawy o sip i uszczegółowienie przepisów w tym zakresie. Należy: <ul style="list-style-type: none"> • określić maksymalną liczbę sip zależnie od wielkości pracodawcy i zdefiniowanych zagrożeń wynikającej z charakteru działalności; • zawęzić zakres szczególnej ochrony stosunku pracy, w tym zrezygnować z okresu rocznej ochrony po wygaśnięciu mandatu; • określić nowe zasady wyboru sip; • uszczegółowić wymagania od sip pod względem kompetencji, • zawęzić uprawnienia sip poprzez pozostawienie w zakresie uprawnień społecznego inspektora pracy spraw dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy. Wyłączenie spraw z zakresu indywidualnego prawa pracy. Rezygnacja z instytucji zaleceń SIP, tylko składanie wniosku do inspektora pracy lub pracodawcy.
208. Ograniczenie kosztów funkcjonowania społecznej inspekcji pracy ponoszonych przez pracodawcę.	Art. 14 ustawy o społecznej inspekcji pracy.	Społeczna inspekcja pracy jest kierowana przez zakładowe organizacje związkowe, one m.in. określają liczbę społecznych inspektorów pracy, dlatego też powinny ponosić koszty funkcjonowania sip. Alternatywnie: precyzyjnie określić w ustawie, jakie koszty musi ponosić pracodawca.

<p>209. Zmiana art. 191 Konstytucji RP, która jednoznacznie ureguluje kwestię uprawnień do składania wniosku do Trybunału Konstytucyjnego w zakresie ustawowych uprawnień organizacji pracodawców, związków zawodowych i innych organizacji określonych w art. 188 Konstytucji RP.</p>	<p>Kwestia ta na gruncie ustawowych uprawnień organizacji pracodawców nie powinna budzić większych wątpliwości, zważywszy, że ustawa z dnia 23 maja 1991 roku o organizacjach pracodawców w art. 5 definiuje ich uprawnienia wskazując, że „Podstawowym zadaniem związków pracodawców, ich federacji i konfederacji jest ochrona praw i reprezentowanie interesów, w tym gospodarczych, zrzeszonych członków wobec związków zawodowych, organów władzy i administracji rządowej oraz organów samorządu terytorialnego.”. Niestety w praktyce orzecniczej Trybunału Konstytucyjnego pojawił się pogląd i powszechnie stosowana w ostatnich latach praktyka ograniczania legitymacji organizacji pracodawców w zakresie składania wniosków, tylko do kwestii stosunków pracy.</p>	<p>Organizacje pracodawców reprezentują swoich członków zgodnie z ustawą o organizacjach pracodawców, nie tylko w sferze stosunków pracy i ubezpieczeń społecznych, ale także w zakresie ich spraw gospodarczych. Jak pokazuje doświadczenie, możliwość złożenia wniosku przez organizację pracodawców służy przede wszystkim dobru publicznemu chroniąc nie tylko podmioty gospodarcze, ale także ich klientów przed nieuzasadnionymi obowiązkami lub zmianami stanu prawnego. Ważną dla nas kwestią jest zmiana art. 191 Konstytucji w zakresie jednoznacznego uregulowania uprawnienia do składania wniosków do Trybunału Konstytucyjnego w sprawach gospodarczych:</p> <ol style="list-style-type: none">1. Z wnioskiem w sprawach, o których mowa w art. 188, do Trybunału Konstytucyjnego wystąpić mogą:<ol style="list-style-type: none">1. Prezydent Rzeczypospolitej, Marszałek Sejmu, Marszałek Senatu, Prezes Rady Ministrów, 50 posłów, 30 senatorów, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego, Prokurator Generalny, Prezes Najwyższej Izby Kontroli, Rzecznik Praw Obywatelskich,2. Krajowa Rada Sądownictwa w zakresie, o którym mowa w art. 186 ust. 2,3. organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego,4. ogólnokrajowe organy związków zawodowych oraz ogólnokrajowe władze organizacji pracodawców i organizacji zawodowych,5. kościoły i inne związki wyznaniowe,6. podmioty określone w art. 79 w zakresie w nim wskazanym.2. Podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 3-5, mogą wystąpić z takim wnioskiem, jeżeli akt normatywny dotyczy spraw objętych ustawowym zakresem ich działania.
<p>210. Nieuznawanie legitymacji organizacji pracodawców do występowania do Trybunału Konstytucyjnego we wszystkich sprawach dotyczących członków.</p>	<p>Ustawa z dnia 23 maja 1991 r. o organizacjach pracodawców.</p>	<p>Wprowadzenie zapisu przesądzającego o legitymacji organizacji pracodawców do występowania z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego w sprawach dotyczących zrzeszonych członków.</p>
<p>211. W zdecydowanej większości przypadków wprowadzane ustawy nakładają na pracodawców konkretne obowiązki, a jednocześnie brakuje określenia jednoznacznej i obowiązującej linii interpretacji. Taka sytuacja dotyczy m.in. „Ustawy z dnia 19.12.2008 roku o emeryturach pomostowych”, zgodnie z którą obowiązkiem pracodawcy jest zgłoszenie pracownika wykonującego pracę w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze do ZUS. Jednocześnie brakuje konkretnej informacji, w którym momencie takie zgłoszenie miałyby nastąpić.</p>	<p>Ustawa z dnia 19.12.2008 roku o emeryturach pomostowych.</p>	<p>Ustawy powinny jasno precyzować zasady i sposób wywiązania się pracodawcy z nałożonych obowiązków. Ponadto pracownicy Zakładów Ubezpieczeń Społecznych powinni przechodzić obowiązkowe szkolenia i kursy z zakresu doradztwa dla biznesu, aby mogli służyć faktyczną pomocą i wsparciem dla pracodawców.</p>

BARIERY WYNIKAJĄCE Z NIEDOPASOWANIA SYSTEMU EDUKACJI DO RYNKU PRACY

<p>212. Brak rozporządzenia określającego tryb i warunki występowania uczelni niepublicznych o dotacje np. na kształcenie studentów. Art. 95 Ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym zawiera stosowną delegację, która nie została zrealizowana, co negatywnie wpływa na konkurencyjność wyższych uczelni niepublicznych.</p>	<p>Art. 95 Ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku prawo o szkolnictwie wyższym (Dz.U. Nr164, poz. 1365).</p>	<p>Wydanie rozporządzenia.</p>
<p>213. Brakuje rzetelnej analizy oraz monitorowania obecnych i przyszłych potrzeb rynku pracy. Aktualnie dysponujemy jedynie danymi historycznymi, które jednak nie odzwierciedlają faktycznego zapotrzebowania na konkretne zawody w gospodarce.</p>	<p>Polityka edukacyjna realizowana przez MEN oraz MNiSW, oraz brak koordynacji między MEN, MNiSW i Ministerstwem Pracy i Polityki Społecznej.</p> <p>Obowiązujące ustawy i rozporządzenia odnośnie praktycznej nauki zawodu, edukacji zawodowej oraz rynku pracy.</p>	<p>Poprawić jakość monitorowania i prognozowania potrzeb rynku pracy poprzez cykliczną analizę kwalifikacji wymaganych w poszczególnych zawodach i ścisłą współpracę z biznesem.</p> <p>Prognozować popyt na pracę w poszczególnych sektorach, zawodach i regionach kraju (Ministerstwo Pracy).</p> <p>Monitorować dane statystyczne dotyczące zatrudnienia absolwentów według poszczególnych zawodów lub dziedzin kształcenia (GUS).</p> <p>Monitorować losy absolwentów konkretnych szkół, głównie pod kątem ich zatrudnienia.</p>
<p>214. Pracodawca, zainteresowany współpracą na polu edukacji zawodowej, ma poważne trudności w uzyskaniu szczegółowych informacji na temat warunków kształcenia zawodowego. Brakuje jednego centrum informacyjnego, gdzie pracodawca mógłby uzyskać komplet informacji na temat edukacji zawodowej, które obecnie są rozproszone w Ministerstwie Pracy, Ministerstwie Gospodarki, Ministerstwie Edukacji Narodowej oraz Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Taka sytuacja ma miejsce np. podczas wprowadzania nowego – bądź przywracania już istniejącego w przeszłości – zawodu. Wówczas pracodawca napotyka szereg biurokratycznych barier o charakterze proceduralnym. Przede wszystkim brakuje wsparcia właściwych ministerstw przy tworzeniu wymaganych wniosków i dokumentów. W efekcie pracodawca zostaje sam, bez jakiegokolwiek możliwości merytorycznej konsultacji i ukierunkowania poszczególnych działań. Obecnie ciężar przygotowania stosownego uzasadnienia wraz z opisem danego zawodu i zarysem podstawy programowej spoczywa na pracodawcy, który nie jest i bynajmniej nie musi być ekspertem w tej dziedzinie.</p>		<p>Stworzenie centrum informacyjnego (na wzór „jednego okienka”), gdzie pracodawca (i nie tylko) mógłby uzyskać poradę oraz zasięgnąć informacji na temat funkcjonowania systemu edukacji (np. zasady przyjęcia na praktyki zawodowe). Jednocześnie należałoby powołać centra regionalne i powiatowe, które dysponowałyby szczegółowymi danymi, w tym również odnośnie dostępnych ofert edukacyjnych na tle lokalnego rynku pracy.</p> <p>Stworzenie systemu premiowania szkół i uczelni za współpracę z pracodawcami.</p> <p>Konieczność dopracowania przez MEN – wspólnie z pracodawcami – kryteriów wprowadzania nowych zawodów i usprawnienie procedury postępowania w tym zakresie:</p> <ul style="list-style-type: none"> • klarowne kryteria, wśród których podstawowym powinna być wielkość zapotrzebowania na zatrudnienie w danym sektorze i zawodzie, określana na podstawie odpowiednich cyklicznych badań i prognoz, • zmiana procedury postępowania w zakresie wnioskowania o wprowadzenie nowego (bądź przywrócenie już kiedyś istniejącego) zawodu do klasyfikacji MEN. Zamiast aplikacji ze strony pracodawcy, od którego wymaga się przygotowania rozbudowanego wniosku, związki branżowe i MEN powinny wspólnie wypracowywać standardy nauczania w danym zawodzie, a MEN powinien konsultować i pełnić rolę doradczą w tym zakresie.

<p>215. Nieadekwatny model kształcenia wynikający z dysproporcji między kształceniem teoretycznym a praktyką zawodową. Ponadto najczęściej szkoły o profilu technicznym nie dysponują odpowiednio wyposażonymi warsztatami z nowoczesnym sprzętem. Brakuje również nauczycieli przedmiotów zawodowych o odpowiednich kwalifikacjach, którzy znaliby specyfikę pracy w danej branży. Jednocześnie kadra pedagogiczna nie aktualizuje swojej wiedzy zawodowej – w rezultacie kształcenie w szkołach zawodowych raczej nie obejmuje nowości technologicznych.</p>		<ol style="list-style-type: none">1. Wdrożenie modelu kształcenia kompetencyjnego, funkcjonującego m.in. w krajach UE, w którym – oprócz wiedzy stricte teoretycznej – duży nacisk kładzie się na kształtowanie odpowiednich postaw i nabywanie konkretnych umiejętności praktycznych. Takie rozwiązanie wiąże się m.in. z wprowadzeniem niższych minimów programowych na rzecz wyższych wymagań związanych z wynikami kształcenia i uznawaniem kwalifikacji (standard EQF – European Qualifications Framework).2. Zwiększenie kształcenia praktycznego w szkolnictwie zawodowym przy wykorzystaniu zaplecza m.in. Centrów Kształcenia Praktycznego, Zakładów Doskonalenia Zawodowego, laboratoriów technicznych wyższych uczelni, Naczelnej Organizacji Technicznej, Ochotniczych Hufców Pracy, pracodawców oraz innych partnerów społecznych.3. Podniesienie jakości kadry nauczającej i wprowadzenie wymagań dotyczących rozwoju zawodowego osób zajmujących się kształceniem (model LLL – Lifelong Learning):<ul style="list-style-type: none">• wprowadzenie obligatoryjnych praktyk nauczycieli w zakładach pracy oraz egzaminów potwierdzających aktualną wiedzę, umiejętności i kwalifikacje,• wykorzystanie praktyków z biznesu i kadry akademickiej do kształcenia w szkołach średnich,• ocena nauczycieli przez pryzmat osiągniętych wyników nauczania i zdawalności egzaminów zawodowych wśród uczniów.
<p>216. Odejście od obligatoryjnych egzaminów zawodowych potwierdzających umiejętności praktyczne i kwalifikacje. W rezultacie absolwent szkoły o profilu technicznym najczęściej nie dysponuje żadnymi certyfikatami lub uprawnieniami w zakresie eksploatacji lub dozoru urządzeń. W większości przypadków zaniechano współpracę z instytucjami typu NOT lub SEP, w ramach której uczniowie mieli możliwość nieodpłatnie (lub za niewielką odpłatnością) zdobyć podstawowe uprawnienia zawodowe. Ponadto barierą w uznaniu nabytych kwalifikacji jest monopol instytucji państwowych w zakresie przeprowadzania egzaminów i nadawania uprawnień</p>		<ol style="list-style-type: none">1. Nadawanie akredytacji do przeprowadzania egzaminów i nadawania certyfikatów, potwierdzających umiejętności praktyczne i kwalifikacje, różnym organizacjom i instytucjom w zależności od branży – w tym pracodawcom i szkołom.2. Ścisła współpraca szkół z instytucjami potwierdzającymi umiejętności i kwalifikacje w celu dopasowania programów nauczania z punktu widzenia wymaganych kompetencji zawodowych.
<p>217. Zasadniczą przyczyną deficytu kompetencji zawodowych w branżach przemysłowych, w tym również w energetyce, jest brak współpracy MEN oraz MNiSW z właściwymi ministerstwami, pracodawcami i instytucjami rynku pracy w zakresie dostosowania kształcenia do aktualnych i prognozowanych potrzeb rynku pracy. Przykładem takiego braku współpracy, widocznym już na poziomie ministerialnym, są rozbieżności między „Klasyfikacją zawodów szkolnictwa zawodowego” (opracowywaną przez MEN) a „Klasyfikacją zawodów i specjalności dla potrzeb rynku pracy” (opracowywaną przez MPiPS).</p>		<ol style="list-style-type: none">1. Ujednolicić klasyfikację zawodową w edukacji i gospodarce, wprowadzając analogiczną strukturę kategoryzacji zawodów i specjalizacji,2. Uwzględnić oczekiwania sektorowe w kształceniu zarówno na szczeblu lokalnym, jak i centralnym. Pracodawcy powinni współdecydować o programie nauczania, minimach programowych i kształcie końcowych egzaminów zawodowych potwierdzających nabyte kwalifikacje.

3. BARIERY PODATKOWE

VAT

218. Brak możliwości przyspieszenia zwrotu części kwoty podatku VAT poprzez złożenie zabezpieczenia na część kwoty objętej wnioskiem o zwrot.	Art. 87 ust. 6 w związku z ust. 2, 2a, 4a-4f ustawy o VAT.	Możliwość przyspieszenia zwrotu VAT tylko w części poprzez zastosowanie zabezpieczenia, a pozostałej części wg terminów ogólnych.
219. Brak możliwości odliczenia VAT w sytuacji, gdy transakcja udokumentowana fakturą nie podlega opodatkowaniu albo jest zwolniona z opodatkowania.	Art. 88 ust. 3a pkt 2 ustawy o VAT.	Powrót do poprzedniego brzmienia przepisu, gdzie brak możliwości odliczenia VAT w takiej sytuacji wymagał jeszcze, by kwota wskazana w fakturze nie została uregulowana. Obecna regulacja może być uznana za sprzeczną z dyrektywą 2006/112/WE - dlatego polski rząd powinien zainicjować dokonanie odpowiednich zmian w dyrektywie lub uzyskanie prawa do stosowania odstępstwa w tym zakresie. Lub wprowadzić zmiany do Ordynacji podatkowej, które wyłączałyby sankcje podatkowe (odsetki) i karno-skarbowe za nieprawidłowe odliczenia (w przypadku gdy VAT należny został uregulowany przez sprzedawcę).
220. Zasada nakładająca obowiązek zapłaty zaliczek w dwóch pierwszych miesiącach kwartału stawia pod znakiem zapytania sens regulacji umożliwiających kwartalne rozliczenie podatnikom innym niż mali podatnicy.	Art. 99 ust. 3-7 ustawy o VAT.	Możliwość składania deklaracji kwartalnych bez konieczności wpłacania zaliczek comiesięcznych, o których mowa w art. 103 ust. 2a.
221. Ograniczenia przedmiotowe szersze niż w dyrektywach przy procedurze szczególnej małego podatnika.	Art. 113 ustawy o VAT	Zniesienie ograniczeń przedmiotowych przy procedurze szczególnej małego podatnika.
222. Zbyt restrykcyjne przepisy regulujące wymogi dla podmiotów prowadzących działalność z zakresu zwrotu podatku VAT podróżnym, nakładające na te podmioty obowiązki znacznie wykraczające poza te nakładane na innych uczestników obrotu gospodarczego.	Art. 127 ust. 8 ustawy o VAT.	Likwidacja warunków blokujących dostęp do działalności w zakresie zwrotu podatku podróżnym, m.in. obowiązku wielokrotnego użycia zaświadczenia ministra finansów, wprowadzenie możliwości zwrotu podatku podróżnym w dowolnej walucie, konieczność złożenia w urzędzie skarbowym kaucji gwarancyjnej w wysokości 5 mln zł.
223. Brak regulacji dotyczących grup podatkowych.	Brak odpowiednich przepisów w ustawie o VAT. Podstawa prawna: art. 11 Dyrektywy 2006/112/WE.	Wprowadzenie możliwości konsolidacji wyodrębnionych prawnie podmiotów mających siedzibę na terytorium jednego państwa (tj. traktowanie ich jako jednego podatnika), pozostających w związkach o charakterze ekonomicznym, finansowym i organizacyjnym (grupy podatkowe).

<p>224. Nieprecyzyjne określenie opodatkowania aportów.</p> <p>Po wydaniu rozporządzenia MF z dnia 28.11.2008 r. likwidującego zwolnienie aportów z podatku VAT ustawa do dnia dzisiejszego nie została przygotowana we właściwy sposób. W efekcie cały czas mamy do czynienia ze zjawiskiem odchodzenia od pokrywania kapitału zakładowego wkładem niepieniężnym ze względu na ryzyko podatkowe właściwego ujęcia podatkowego transakcji wniesienia aportu.</p>	<p>Brak odpowiednich przepisów w ustawie o VAT.</p>	<p>Wprowadzenie przepisów (lub wydanie interpretacji ogólnej) precyzyjnie określających, czy wniesienie aportu podlega opodatkowaniu, jeżeli wniesienie aportu podlega opodatkowaniu - jak należy ustalać podstawę opodatkowania, w jaki sposób następuje finansowanie VAT oraz czy spółka ma prawo do odliczenia podatku naliczonego przy wniesieniu aportu.</p>
<p>225. Brak uzasadnienia stosowania 30% sankcji w podatku naliczonym w przypadku braku rejestracji sprzedaży na rzecz osób fizycznych nie prowadzących działalności gospodarczej, o ile wykazano obrót z tego tytułu i podatek należny w deklaracji dla podatku VAT.</p>	<p>Art. 111 ust. 2 ustawy o VAT.</p>	<p>Sankcja zbyt drastyczna w przypadku dokumentowania sprzedaży fakturami oraz wzięwszy pod uwagę poziom komplikacji i interpretacji zwolnień z „fiskalizacji”.</p>
<p>226. Zbyt szeroko określony obowiązek ewidencjonowania sprzedaży za pośrednictwem kasy rejestrującej, hamujący nowoczesne formy sprzedaży i świadczenia usług bez uzasadnienia z punktu widzenia rzetelności ewidencji obrotu. Brak uzasadnienia dla „fiskalizacji” czynności, które dokumentowane są fakturami zawierającymi dane identyfikujące odbiorcę oraz dla sprzedaży towarów na odległość, sprzedaży za pośrednictwem innych podmiotów, u których podstawą opodatkowania jest kwota prowizji lub inna postać wynagrodzenia za wykonane usługi w ramach umowy agencyjnej i innych o podobnym charakterze, świadczenia usług w przypadku, gdy dokumentacja jest w pełni wystarczająca dla potrzeb ewidencji obrotu i możliwości jego kontroli.</p> <p>W szczególności istnieje potrzeba wyłączenia z obowiązku fiskalizacji świadczenia usług w przypadku, gdy podmiot świadczy usługi dla anonimowego odbiorcy, a sposób świadczenia uniemożliwia wydanie paragonu w chwili sprzedaży - np. świadczenie usług elektronicznych za pomocą sieci telefonii komórkowej, w przypadku gdy zapłata następuje na zasadzie przedpłaty.</p>	<p>Art. 111 ust. 2 i ust. 3b ustawy o VAT oraz Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 29.11.2012 r. w sprawie zwolnień z obowiązku prowadzenia ewidencji przy zastosowaniu kas rejestrujących (dalej: Rozporządzenie MF).</p>	<p>Zmiana brzmienia:</p> <ul style="list-style-type: none">• poz. 34 załącznika do Rozporządzenia MF poprzez wykreślenie pkt 2,• poz. 36 i 37 załącznika do Rozporządzenia MF poprzez doprecyzowanie, że zwolnienie dotyczy wszelkich czynności, co do których zapłata nastąpiła w formie bezgotówkowej,• wprowadzenie zwolnienia dla sytuacji, gdy podmiot świadczy usługi dla anonimowego odbiorcy za pomocą sieci telefonii komórkowej, a zapłata następuje na zasadzie przedpłaty. <p>wykreślenie art. 111 ust. 3b ustawy o VAT.</p>
<p>227. Brak jasnych kryteriów terminu odliczenia podatku VAT naliczonego w przypadku stosowania procedury samofakturowania.</p> <p>Przepisy ustawy o VAT nie określają, czy prawo do odliczenia VAT naliczonego powstaje już w momencie otrzymania samej akceptacji dostawcy (np. akceptacja e-mail), czy też dopiero w momencie, gdy do nabywcy wróci zaakceptowana przez dostawcę faktura.</p>	<p>Art. 88 ust. 3a pkt 5 ustawy o VAT.</p>	<p>Konieczność doprecyzowania przepisów.</p>

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
228. Niejasne przesłanki stosowania zwolnienia z VAT dla usług kształcenia zawodowego i przekwalifikowania zawodowego.	Art. 43 ust. 1 pkt 29 ustawy o VAT.	Prawidłowe stosowanie tego przepisu jest kluczowe nie tylko dla firm szkoleniowych, ale również ich klientów (w kontekście ich prawa do odliczenia VAT). W świetle wyroku NSA sygn. akt I FSK 352/12 zasadne wydaje się usunięcie istniejącego względem tych usług wymogu bycia „prowadzonymi w formach i na zasadach przewidzianych w odrębnych przepisach” jako niezgodnego z Dyrektywą 112. Jeśli byłoby to niemożliwe, to wskazanym wydaje się chociaż doprecyzowanie pojęcia „odrębne przepisy” (czy również są to ogólne zapisy w Kodeksie pracy o podnoszeniu kwalifikacji pracowników?). Dodatkowo rekomendujemy rozstrzygnięcie kwestii, z jaką stawką winno odbywać się refakturowanie usług wskazanych w art. 43 ust. 1 pkt 26 i 29 ustawy o VAT, np. przez wprowadzenie przepisu o konstrukcji analogicznej do art. 43 ust. 1 pkt 19a ustawy o VAT.
229. Niekorzystna zmiana prawa obniżenia podatku należnego o kwotę podatku naliczonego w zakresie transakcji WNT. Moment obniżenia podatku należnego uzależniony od daty otrzymania faktury spowoduje zwiększenie prac księgowo-kontrolnych.	Art. 86 ust. 10b ustawy o VAT.	Zniesienie ograniczenia prawa obniżenia podatku należnego uzależnionego od otrzymania faktury WNT. Powrót do regulacji z 2012 r.
230. Przepisy dotyczące odliczenia podatku naliczonego związanego z dokonaniem „importu usług”, samonaliczeniem podatku przy dostawie towarów mogą sugerować, że prawo do odliczenia tego podatku powstaje wyłącznie w sytuacji rozpoznania podatku należnego z tytułu przedmiotowych transakcji we właściwym okresie rozliczeniowym, „w którym jest on obowiązany rozliczyć ten podatek”. Oznacza to, iż rozliczenie podatku należnego w nieprawidłowym okresie naraża podatnika na sankcje w postaci odsetek za zwłokę, mimo iż podatek należny faktycznie został odprowadzony.	Art. 86 ust. 10b pkt 3 ustawy o VAT.	Przedmiotowa regulacja nie powinna budzić wątpliwości, iż prawo do odliczenia podatku naliczonego występuje w każdym przypadku, w którym podatnik rozpoznał podatek należny, niezależnie od okresu, w którym zadeklarował ten podatek.
231. W przypadku korzystania z ulgi za złe długi istnieje trudność w ustaleniu faktu czy na dzień poprzedzający dzień złożenia deklaracji dłużnik jest czynnym podatnikiem VAT.	Art. 89a ust. 2 pkt 3 lit. a i b ustawy o VAT.	Mając na uwadze tryb wydawania zaświadczeń w tych sprawach przez organy (termin na rozpatrzenie wniosku, doręczanie zaświadczenia z uwagi na odległość od siedziby wnioskodawcy często za pośrednictwem poczty, itp.) wskazane jest rozluźnienie tych wymogów - np. poprzez zastąpienie wyrażenia „na dzień poprzedzający dzień złożenia deklaracji” choćby wyrażeniem „na ostatni dzień okresu, za który składana jest deklaracja”.
232. Zgodnie z art. 100 ust. 3 informacje podsumowujące składa się za okresy miesięczne, w terminie do 15. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy z tytułu dokonania transakcji, o których mowa w ust. 1, z zastrzeżeniem ust. 4, 6 i 7. Możliwość składania informacji podsumowującej do 25. dnia miesiąca następującego po okres rozliczeniowym mają podatnicy składający deklaracje za pomocą środków komunikacji elektronicznej.	Art. 100 ust. 3 i 7 ustawy o VAT.	Zniesienie obowiązku składania informacji podsumowującej do 15. i wydłużenie okresu do 25. dnia miesiąca dla podatników zobligowanych do składania informacji podsumowującej w trybie art. 100 ust.1 ustawy o VAT.

W sytuacji gdy podmiot sporządza informację podsumowującą w formie papierowej i w okresie pomiędzy dniem złożenia informacji podsumowującej a dniem złożenia deklaracji podatkowej VAT, tj. pomiędzy 15. a 25. dniem miesiąca, dokonuje zmian w ewidencji transakcji wewnątrzspółnotowych za okres objęty tą informacją zobligowany jest do korekty informacji podsumowującej na dzień złożenia deklaracji VAT.

233. Zróżnicowanie w stawkach VAT towarów substytucyjnych względem siebie, np. smoczki dla niemowląt kauczukowe i silikonowe.	Art. 41 ust. 1 w zw. z art. 41 ust. 2 ustawy o VAT (w odniesieniu do smoczków - pkt 92 załącznika nr 3 do ustawy o VAT).	Konieczność wykluczenia zróżnicowania stawek VAT na towary będące względem siebie towarami substytucyjnymi, tj. punktu widzenia konsumenta służącymi zaspokojeniu tych samych potrzeb.
234. Brak ustawowego określenia przedmiotu opodatkowania przy dostawie gruntów budynków i budowli - tylko z orzecznictwa wynika, że to działka a nie jedna nieruchomości objęta jedną KW.	Art. 29a ustawy o VAT	Wprowadzenie działki ewidencyjnej jako podstawy opodatkowania (jak sądy) lub inaczej - inicjatywa ustawodawcza nie powinna leżeć w rękach sądów.
235. Definicja prezentów o małej wartości. Obecna regulacja ustawy o VAT nakłada na podatników uciążliwy obowiązek prowadzenia ewidencji osób obdarowanych, jeśli jednostkowa cena nabycia lub koszt wytworzenia prezentu przekracza 10 zł.	Art. 7 ust. 4 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.(dalej: ustawa o VAT)	Wprowadzenie odwołania do wartości jednorazowej transakcji umożliwi ograniczenie zbędnej biurokracji i wyeliminuje fikcyjne ewidencje z „martwymi duszami”.
236. Nieprecyzyjna konstrukcja definicji pierwszego zasiedlenia, powoduje brak opodatkowania obrotu spekulacyjnego nowymi nieruchomościami.	Ustawa o VAT.	Uporządkowanie zwolnień i zmiana przepisów dotyczących pierwszego zasiedlenia w celu opodatkowania dostawy nowych (nieużywanych) nieruchomości, które zostały zasiedlone tylko w sensie prawnym oraz zwolnienia nieruchomości faktycznie używanych, które nie były przedmiotem zasiedlenia w sensie prawnym (w rozumieniu ustawy o VAT). Obecna sytuacja wskazuje, iż spekulacyjna sprzedaż nieużywanej nieruchomości po dwóch latach od jej nabycia korzysta ze zwolnienia (wzrost ceny nie jest opodatkowany), zaś nieruchomość wybudowana na własną rzeź i faktycznie używana przez np. 10 lat nadal podlega obowiązkowemu opodatkowaniu VAT.
237. Podział gruntu (podstawa opodatkowania) pomiędzy różne budynki na jednej działce - brak wskazówek jak to dzielić wartościowo, funkcjonalnie, powierzchniowo czy kubaturowo.	Art. 29a ustawy o VAT.	Wprowadzenie zasad podziału - nawet w drodze interpretacji ogólnej - obecnie podatnik nie wie jak to zrobić, a bez indywidualnej interpretacji nie można nic sprzedać bezpiecznie, a czasem nie można czekać 3 miesięcy.
238. Ryzyko nabywania towarów bez szczegółowej weryfikacji kontrahenta.	-	Należy określić w przepisach zakres staranności nabywcy towarów - enumeratywnie wskazać, jakie działania należy podjąć lub jakie dokumenty zgromadzić by mieć poczucie bezpieczeństwa. Nie może to być tworzone po latach dla przeszłych okresów przez urzędników.

PODATKI DOCHODOWE

<p>239. Brak spójnych przepisów o podatkach dochodowych. Dotychczasowe ustawy, nowelizowane ponad 100 - krotnie, stanowią skomplikowany zbiór przepisów w wielu miejscach wadliwie skonstruowany i całkowicie nieczytelny dla przeciętnego podatnika. Ustawy są w takim stanie, że kolejne nawet korzystne dla podatników zmiany mogą przynieść uboczny skutek w postaci pogorszenia ich jakości legislacyjnej.</p>	<p>Przepisy o podatkach dochodowych nowelizowane ponad 100 razy.</p>	<p>Przygotowanie i uchwalenie nowych ustaw o podatkach dochodowych w podziale na: ustawę o podatku dochodowym od przedsiębiorców i ustawę o podatku od dochodów osobistych. W ustawach tych należy zastosować nową technikę opisu konstrukcji podatku, grupując określone przepisy powiązane podmiotowo lub przedmiotowo w jednej pozycji redakcyjnej.</p>
<p>240. Podwójna rachunkowość w zakresie przychodów/kosztów podatkowych dla podmiotów obowiązanych do prowadzenia pełnej rachunkowości. Dla celów podatkowych podatnik zmuszony jest kalkulować przychody/koszty oddzielnie zgodnie z zasadami ustalonymi w ustawie podatkowej. Powoduje to szereg dodatkowych kosztów dla przedsiębiorców (oprogramowanie o dwóch funkcjonalnościach, dodatkowe zasoby ludzkie, utrudnienie w czasie kontroli podatkowej - konieczność uzgodnień pomiędzy wynikami).</p>	<p>Art. 12 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (dalej: ustawa CIT).</p>	<p>Zastąpienie obecnego art. 12 ustawy CIT lub uzupełnienie go o zapis ustalający, iż wynik rachunkowy wyliczony w oparciu o standard rachunkowy potwierdzony w sprawozdaniu finansowym jest również wynikiem podatkowym (z ewentualnymi korektami).</p>
<p>241. Wątpliwości w sprawie ustalania wartości firmy - dotyczą one pytania, czy nabywca przedsiębiorstwa (lub zorganizowanej części) może powiększyć wartość firmy o przejęte długi.</p>	<p>Niejasna definicja składników majątkowych, zawarta w art. 4a pkt. 2 ustawy CIT oraz art. 5a pkt. 2 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (dalej: ustawa PIT).</p>	<p>Nadanie tym przepisom nowego brzmienia. Propozycja zmiany w CIT (w PIT analogicznie): Art. 4a. ilekroć w ustawie jest mowa o: 2) składnikach majątkowych - oznacza to aktywa w rozumieniu ustawy o rachunkowości, pomniejszone o przejęte długi funkcjonalnie związane z prowadzoną działalnością gospodarczą zbywcy.</p>
<p>242. Obowiązek korekty kosztów w przypadku nieuregulowania w terminie zobowiązania. Obowiązujące terminy, po upływie których powstaje obowiązek korekty kosztów są zbyt krótkie i nierealne z gospodarczego punktu widzenia. Dolegliwości i koszty związane z korektą są w niewspółmiernie wysokie w stosunku do zakładanego celu, jakim miało być zmniejszenie zatorów płatniczych. Cel ten nie jest zresztą, ze względu na niedoskonałości wprowadzonych przepisów, niestety i tak realizowany.</p> <p>Ponadto brak jest regulacji dla szczególnych przypadków ustalania kosztów, takich jak: odpisy amortyzacyjne, czy ustalanie kosztu własnego magazynowanych towarów handlowych i materiałów produkcyjnych co znacznie utrudnia i zwiększa pracochłonność ustalania CIT i PIT.</p> <p>Przepisy te wbrew tytułowi ustawy, którą zostały wprowadzone znacznie zwiększają pracochłonność rozliczeń oraz bardzo utrudniają działalność gospodarczą.</p> <p>Dodatkowo regulacje te są odbierane, jako kolejny środek realizacji celów fiskalnych Państwa, ponieważ brakuje w nich</p>	<p>Art. 15b ustawy o CIT oraz art. 24d ustawy o PIT.</p>	<p>Przedmiotowe artykuły ustawy nie spełniają swojej roli a ponadto nakładają na podatnika obowiązek prowadzenia dodatkowych ewidencji oraz dokonywania zmian w systemach informacyjnych. W niektórych sytuacjach zastosowanie przepisu wypacza jego intencje i narzuca na strony umowy konieczność zmiany ich charakteru pomimo zgodnych ustaleń stron (przykładowo dla sprzedaży ratalnej).</p> <p>Postulujemy usunięcie przedmiotowych regulacji, lub alternatywnie:</p> <p>1) Ustanowienie jednego wydłużonego okresu, (przynajmniej do 60 dni) od terminu płatności, po upływie którego należy dokonać korekty (obniżenia kosztów lub zwiększenia przychodów); zniesienie odrębnego okresu dla dłuższych niż 60 dni terminów płatności, stanowiącego obecnie ingerencję Państwa w zakresie zasady swobody zawierania umów.</p> <p>2) Wprowadzenie prawa sprzedawcy do obniżenia wykazanego uprzednio memoriałowo przychodu, w przypadku braku otrzymania zapłaty w ustalonym terminie, a przez to ustanowienie symetrii, tak jak w przypadku rozliczeń VAT.</p>

symetrii. Korekta dotyczy bowiem tylko kosztów podatkowych nabywcy, natomiast sprzedawca, który nie otrzyma w terminie zapłaty nie ma prawa do korekty ustalonego memoriałowo i opodatkowanego przychodu. Za przykład może służyć symetria, jaka obowiązuje w zakresie VAT w przypadku tzw. ulgi za zło długi.

3) Ustanowienie szczególnych zasad korekty odpisów amortyzacyjnych uwzględniających specyfikę ustalania terminów płatności przy zakupach składników majątku podlegających amortyzacji. Odrębnego uregulowania wymaga korekta odpisów amortyzacyjnych od składników majątku zakupionych na raty lub w ramach kredytu kupieckiego.

4) Ustanowienie szczególnych, uproszczonych zasad korekty kosztu własnego wykorzystanych towarów handlowych oraz materiałów zużytych do produkcji, ustalanego w ramach prowadzonej gospodarki magazynowej.

243. Ograniczenie możliwości rozliczenia poniesionej straty w najbliższych kolejno po sobie następujących pięciu latach podatkowych oraz limit odliczenia 50% straty w jednym roku podatkowym dla branży poszukiwawczej i wydobywczej oraz przedsiębiorców prowadzących długotrwałe projekty inwestycyjne.

Obecny okres rozliczania strat podatkowych nie uwzględnia specyfiki działalności poszukiwawczej i wydobywczej oraz przedsiębiorców realizujących duże, długotrwałe projekty inwestycyjne. Okres 5 lat, w którym można rozliczyć straty podatkowe dla potrzeb podatków dochodowych jest krótszy niż okres poszukiwania i rozpoczęcia produkcji (a więc wystąpienia pierwszych przychodów z tytułu sprzedaży węglowodorów). Obecne rozwiązania mogą prowadzić do utraty możliwości rozliczenia części strat podatkowych z pierwszych lat procesu inwestycyjnego. Jest to rozwiązanie dyskryminujące branżę wydobywczą względem innych sektorów gospodarczych, w których proces inwestycyjny trwa krócej. Kwestia ta ma wręcz fundamentalne znaczenie dla ekonomicznej opłacalności prowadzonych inwestycji.

Art. 7 ust. 5 ustawy o CIT i art. 9 ust. 3 ustawy o PIT.

Zniesienie ograniczenia czasowego i procentowego na odliczenie poniesionych strat przez przedsiębiorstwa prowadzące działalność poszukiwawczą i wydobywczą oraz realizujących długotrwałe projekty inwestycyjne.

244. Zbyt trudne do spełnienia warunki do utworzenia podatkowej grupy kapitałowej

Art. 1a ust. 2 ustawy CIT.

Przepisy o podatkowej grupie kapitałowej pozostają w zasadzie martwe ze względu na niezwykle trudne do spełnienia w istniejących realiach gospodarczych warunki zawarte w art. 1a ust. 2 pkt 3 lit. b oraz pkt 4 ustawy CIT. Proponuje się zatem ich usunięcie lub przynajmniej złagodzenie (osiągnięcie odpowiedniego udziału dochodu w przychodach jest poza tym szczególnie trudne w przypadku podatników podatku akcyzowego).

245. Zbyt niskie limity dla dokumentacji w zakresie cen transferowych, w szczególności dla usług.

Art. 9a ust. 2 ustawy CIT.

Podwyższenie limitów kwotowo lub uzależnienie obowiązku sporządzania dokumentacji od relacji wartości transakcji (a w szczególności usług) do kapitałów własnych.

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
246. Wątpliwości w sprawie zaliczania do kosztów uzyskania przychodów odpisów amortyzacyjnych od środków trwałych udostępnionych zleceniobiorcom w celu wykorzystania ich na potrzeby zleceniodawcy, np. umowy toolingowe.	Art. 15 ust. 6 w zw. z art. 16a ust. 1 oraz art. 16 ust. 1 pkt 63 lit c) ustawy CIT.	Jednoznaczne wskazanie, iż odpisy amortyzacyjne stanowią w tym przypadku koszt uzyskania przychodów, niezależnie od tego, czy są wykorzystywane w prowadzonej przez podatnika działalności gospodarczej bezpośrednio (fizycznie) czy też pośrednio, tj. przez zleceniobiorcę, podwykonawcę itp.
247. Problem wliczania złych długów do kosztów uzyskania przychodów – obecnie tylko banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo – kredytowe mogą zaliczyć do kosztów uzyskania przychodu stracone wierzytelności stanowiące kwotę kredytu czy pożyczki. Jest to sytuacja dyskryminująca pozostałych uczestników rynku działających w oparciu o inne niż Prawo bankowe ustawy. Ujmowanie odpisów (rezerw) na wierzytelności z tytułu udzielonych kredytów (pożyczek) powinno być uproszczone tak, aby proces był z jednej strony łatwy w obsłudze dla podatnika, a z drugiej strony w kontroli podatników przez organy podatkowe. Niezrozumiałe jest także w przypadku banków stosujących MSR/MSSF utrzymywanie obowiązku porównywania odpisów aktualizacyjnych tworzonych wg tych zasad z polskimi przepisami rachunkowymi (PSR) obowiązującymi banki nie stosujące MSR/MSSF. W praktyce wymusza to prowadzenie podwójnej rachunkowości w zakresie tworzonych odpisów tylko dla celów podatkowych i podatkowego uprzywilejowania banków nie stosujących MSR/MSSF (gdyby banki te również musiały prowadzić ewidencję odpisów wg MSR/MSSF i porównywać rezerwy tworzone wg zasad PSR to salda tych rezerw w kosztach uzyskania przychodów byłyby znacznie mniejsze – wynika to z samej specyfiki zasad tworzenia rezerw wg PSR i odpisów wg MSR/MSSF).	Art. 16 ust. 1 i art. 38b ustawy CIT.	Nadanie takich uprawnień instytucjom finansowym prowadzącym działalność kredytową i pożyczkową, do której stosuje się przepisy ustawy o kredycie konsumenckim. Ujmowanie odpisów (rezerw) na udzielone kredyty (pożyczki) w kosztach podatkowych mogłoby odbywać się w powiązaniu ze sprawozdawczością do NBP np. wg kryteriów opóźnień w spłatach. W ramach sprawozdawczości do NBP banki raportują np. ekspozycje wg tego kryterium przez co fiskus miałby na bazie miesięcznej informację na temat przyrostów/spadków sald kredytów nieregulowanych, na które odpisy stanowiłyby koszty podatkowe. Umożliwiłoby mu to lepsze planowanie i zarządzanie wpływami budżetowymi z tytułu podatków dochodowych banków. Na gruncie obecnie obowiązujących przepisów fiskus nie ma w ogóle żadnych danych statystycznych na temat sald odpisów na kredyty (pożyczki) w kosztach uzyskania przychodów. Powiązanie nowych zasad ujmowania odpisów w kosztach podatkowych ze sprawozdawczością banków do NBP uprościłoby z jednej strony rozpoznawanie odpisów z tytułu utraty wartości kredytów (pożyczek) w kosztach podatkowych, a z drugiej strony ułatwiłoby zarządzanie i analizę z punktu widzenia wpływów budżetu państwa.
248. Obrót wierzytelnościami nieregularnymi z tytułu udzielonych kredytów (pożyczek) przez banki został w praktyce ograniczony do funduszy sekurytyzacyjnych i TFI tworzących takie fundusze, co hamuje rozwój rynku.	Art. 16 ust. 1 pkt 39 ustawy CIT.	Rozwiązaniem byłoby albo umożliwienie rozpoznawania przez banki straty na odpłatnym zbyciu takich wierzytelności w kosztach podatkowych (co ma swoje uzasadnienie w tym, że banki poprzez uprawdopodobnienie nieściągalności mogą i tak rozpoznać w kosztach podatkowych nawet całą wartość nominalną wierzytelności – jest to zatem tylko kwestia czasu, kiedy taka „strata” będzie rozpoznana podatkowo), albo przeniesienie zasady rozpoznawania straty w kosztach podatkowych z art. 15 ust. 1h pkt 2 ustawy CIT do art. 16 ust. 1 pkt 39 ustawy CIT (przy zniesieniu oczywiście wymogu odnośnie podmiotu nabywającego wierzytelności, tak aby umożliwić nabywanie wierzytelności od bankom maksymalnej ilości podmiotów funkcjonujących na rynku).

<p>249. Restrukturyzacja zadłużenia – wyłączenie lub zwolnienie z opodatkowania przychodów z tytułu umorzenia lub zawieszenia naliczania odsetek z tytułu udzielonych kredytów (pożyczek). W chwili obecnej zgodnie z praktyką fiskusa i przeważającym orzecznictwem sądowym w wyniku restrukturyzacji zadłużenia polegającego na umorzeniu naliczonych odsetek lub zawieszeniu naliczania odsetek powstaje przychód podlegający opodatkowaniu, co oznacza, iż w takich przypadkach powstaje nowe zobowiązanie (18-32% kwoty umorzonych odsetek lub nienaliczanych odsetek). Dłużnikowi pozostaje w takiej sytuacji złożenie wniosku o umorzenie/rozłożenie na raty takiego zobowiązania i zdanie się na subiektywną ocenę i decyzję właściwego organu podatkowego.</p>	<p>Art. 12 ust. 1 i 4 lub art. 17 ustawy CIT. Art. 11 lub 21 ustawy PIT.</p>	<p>W takich przypadkach, zważywszy, że dłużnik nie otrzymał faktycznie żadnego realnego przysporzenia majątkowego nie powinien powstawać przychód po jego stronie lub przychód taki powinien być zwolniony z opodatkowania.</p>
<p>250. Waloryzacja progów kwotowych obowiązujących w podatkach dochodowych.</p>	<p>Art. 22d ust. 1, art. 22e ust. 1, ust. 2, art. 22f ust. 3, art. 22g ust. 17, art. 23 ust. 1 pkt 4, pkt 47 ustawy PIT i odpowiednie regulacje w ustawie CIT.</p>	<p>Progi zaliczenia danego składnika majątku do środka trwałego i wartości niematerialnych i prawnych nie były zmieniane od kilkunastu lat, podobnie wygląda sytuacja z limitami 20 tys. euro dotyczącymi limitu zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów odpisów amortyzacyjnych od amortyzowanego samochodu osobowego. Uwzględniając poziom inflacji w Polsce oraz rozwój technologiczny urządzeń wartości te nie odpowiadają założeniom przyjętym u podstaw określania limitów.</p>
<p>251. Brak spójności przepisów w zakresie kursów walutowych, służących do przeliczania kwot w walutach obcych na złote, dla potrzeb CIT i PIT oraz VAT.</p> <p>Przychody i koszty w walutach obcych przelicza się na złote dla potrzeb CIT i PIT według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z ostatniego dnia roboczego poprzedzającego dzień uzyskania przychodu albo poniesienia kosztu.</p> <p>Natomiast dla potrzeb VAT przeliczenia na złote dokonuje się według kursu średniego danej waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień powstania obowiązku podatkowego. Jednakże podatnik może wybrać sposób przeliczania tych kwot na złote według ostatniego kursu wymiany opublikowanego przez Europejski Bank Centralny na ostatni dzień poprzedzający dzień powstania obowiązku podatkowego.</p> <p>Ponadto w przypadku gdy podatnik wystawia fakturę przed powstaniem obowiązku podatkowego, a kwoty stosowane do określenia podstawy opodatkowania są określone na tej fakturze w walucie obcej, przeliczenia na złote dokonuje się według kursu średniego danej waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień wystawienia faktury. Poza tym, w przypadku importu towarów przeliczenia na złote dokonuje się wg kursów walutowych ustalanych zgodnie z przepisami celnymi.</p>	<p>Art. 12 ust. 2 i art. 15 ust. 1 ustawy o CIT oraz art. 11a ustawy o PIT w zestawieniu z art. 31a ustawy o VAT.</p>	<p>Ustalenie dla potrzeb CIT i PIT tych samych zasad odnośnie kursów walutowych, służących do przeliczania kwot w walutach obcych na złote, co obowiązujące w zakresie VAT.</p>

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
252. Ustawa o CIT wyłącza z przychodów kwoty otrzymane z tytułu odpłatnego zbycia udziałów lub akcji na rzecz spółki w celu umorzenia tych udziałów lub akcji. Jednak przepisy nie przewidują możliwości rozpoznania kosztu w zakresie nadwyżki ponad wartość otrzymywanego przychodu, co powoduje, iż w sytuacji umorzenia, jeżeli powstała strata, podatnik traci prawo do rozpoznania tej straty.	Art. 12 ust. 4 CIT.	Należy wprowadzić regulacje umożliwiające rozliczenie straty w przypadku dokonania odpłatnego zbycia udziałów lub akcji na rzecz spółki w celu umorzenia. U akcjonariusza zbycie udziałów na rzecz spółki jest opodatkowane na zasadach ogólnych, a nie jak dochód o charakterze dywidendowym, w związku z tym należałoby ujednoclić zasady opodatkowania zbywania udziałów w zakresie umów zbycia oraz zbycia na rzecz spółki związanego z umorzeniem udziałów.
253. Obecnie obowiązujące przepisy CIT przewidują zbyt krótki okres czasu na złożenie deklaracji dotyczącej rocznego rozliczenia podatku, upływającego z końcem trzeciego miesiąca po zakończeniu roku podatkowego. Ponieważ termin na zatwierdzenie sprawozdania finansowego kończy się z upływem 6 miesięcy od dnia zakończenia roku bilansowego, dokonanie ostatecznego rozliczenia podatku dochodowego powinno nastąpić na podstawie zatwierdzonego sprawozdania finansowego.	Art. 27 ust. 1 CIT.	Podatnicy podatku dochodowego od osób prawnych powinni mieć prawo do złożenia deklaracji obejmującej roczne rozliczenie podatku i zapłaty tego podatku w terminie, w którym są zobowiązani do przygotowania sprawozdania finansowego i złożenia go do urzędu, czyli w terminie określonym w obecnie obowiązującym art. 27 ust. 2 CIT. Przedmiotowa zmiana nie doprowadziłaby do uszczuplenia budżetu Państwa, z uwagi na uiszczane w trakcie roku podatkowego zaliczki. Trzeba także zauważyć, iż rozliczenie podatkowe powinno być dokonywane na podstawie ostatecznych danych finansowych, wynikających z zatwierdzonego lub zbadanego sprawozdania finansowego. Obecny stan prawny wymusza składanie korekt rocznych deklaracji podatku dochodowego po ich złożeniu, wskutek ewentualnych różnic wynikających z zatwierdzonego i zbadanego sprawozdania finansowego.

ORDYNACJA PODATKOWA

254. Dualizm w zakresie kontroli i orzekania o zobowiązaniach podatkowych, który m.in. poprzez zróżnicowanie praktyki orzeczniczej urzędów skarbowych i urzędów kontroli skarbowej wprowadza niepewność obrotu oraz podnosi koszty funkcjonowania przedsiębiorstw poprzez dublowanie kontroli.	Zmiana ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej.	Pozostawienie jednej administracji podatkowej uprawnionej do orzekania i kontroli w zakresie podatków.
255. Martwa instytucja interpretacji ogólnych. Instytucja interpretacji ogólnych miała służyć wszystkim podatnikom zapewniając jednolite stosowanie prawa podatkowego przez organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej. Tymczasem Ministerstwo często odmawia wydania interpretacji ogólnych bez uzasadnienia.	Brak odpowiednich regulacji w ustawie OP, poza art. 14a OP. (dalej: OP)	Choć wprowadzono z dniem 1 stycznia 2012 r. instytucję wniosku o wydanie interpretacji ogólnej, to warunki, od których uzależniono wydanie przez MF takiej interpretacji na wniosek mocno ograniczają stosowanie tej instytucji w praktyce. Chodzi tu o wielokrotnie podnoszony już w piśmiennictwie i komentarzach obowiązek wskazania przez wnioskodawcę niejednolitego stosowania prawa podatkowego w takich samych stanach faktycznych.

Konieczne jest wyeliminowanie zapisu, że interpretację ogólną wydaje się, jeżeli w dniu złożenia wniosku nie toczy się postępowanie podatkowe lub postępowanie kontrolne organu kontroli skarbowej albo od decyzji, albo na postanowienie nie zostało wniesione odwołanie lub zażalenie oraz wprost przyznanie prawa do wystąpienia z wnioskiem o wydanie interpretacji organizacjom zrzeszającym podatników/przedsiębiorców.

<p>256. Uszczegółowienie zasad publikacji interpretacji indywidualnych i zamieszczanie informacji o ich uchyleniu.</p> <p>Obecne przepisy zobowiązują do niezwłocznej ich publikacji. Wydaje się, iż termin publikacji mają wpływ względy inne niż techniczne.</p> <p>Nie jest uregulowany przypadek zmiany lub uchylenia interpretacji. Brak jest informacji o zaskarżeniu interpretacji.</p>	Art. 14i OP.	Uregulowanie terminu publikacji interpretacji indywidualnych.
<p>257. Brak centralizacji interpretacji indywidualnych w zakresie podatków lokalnych (w szczególności podatku od nieruchomości), co powoduje niejednolitość sposobu orzekania przez organy poszczególnych gmin w identycznych sprawach.</p>	Art. 14j OP.	Likwidacja art. 14j OP sprawi, że Minister Finansów stanie się właściwym do wydawania interpretacji w sprawie podatków lokalnych (w szczególności podatku od nieruchomości), co uchroni przedsiębiorców prowadzących działalność na terenie wielu gmin od konieczności stosowania różnej interpretacji tego samego przepisu w zależności od gminy.
<p>258. Brak pewności co do daty interpretacji indywidualnej, brak możliwości weryfikacji, kiedy faktycznie została ona wydana.</p>	Art. 14d OP.	Wprowadzenie regulacji, że terminem wydania interpretacji jest data nadania w polskiej placówce pocztowej lub wysłania w postaci dokumentu elektronicznego.
<p>259. Interpretacje indywidualne chronią jedynie jedną stronę transakcji (wnioskodawcę).</p>	Art. 14k i art. 14m OP.	Wprowadzenie zapisu, iż zasadę nieszkodzenia stosuje się do wszystkich stron transakcji, której dotyczy interpretacja indywidualna, jeżeli wynikające z danej transakcji skutki podatkowe dotyczą wszystkich stron transakcji, a nie tylko wnioskodawcy.
<p>260. Brak jednoznaczności w zakresie faktycznych terminów przedawnienia zobowiązań podatkowych związany z licznymi regulacjami stanowiącymi o nierozpoczynaniu biegu terminu, zawieszeniu lub przerwaniu biegu. Regulacja w obecnym brzmieniu powoduje niepewność obrotu i tym samym dodatkowe koszty prowadzonej działalności gospodarczej. Dodatkowo, organy podatkowe nieskrępowanie wszczynają postępowania karne-skarbowe w sprawie popełnienia przestępstwa (postępowanie przed postawieniem zarzutów konkretnej osobie) w celu przerwania biegu terminu przedawnienia.</p>	Art. 68-71 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa.	Uporządkowanie definicji ustawowych w zakresie przedawnień i przypadków przerwania biegu terminu przedawnienia, w szczególności wykreślenie przepisu art. 70 § 6 pkt 1) OP stanowiącego, że bieg terminu przedawnienia zostaje zawieszony już z dniem wszczęcia postępowania karno-skarbowego w sprawie (in rem).

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
261. Wyeliminowanie konieczności wzywania Dyrektora Izby Skarbowej do usunięcia naruszenia prawa przy skarżeniu indywidualnych interpretacji.	Art. 14c §3 OP w zw. z art. 52 §3 PPSA.	Wezwanie Dyrektora IS do usunięcia naruszenia prawa oraz odpowiedź organu na to wezwanie wydają się być czynnościami całkowicie zbędnymi w procesie zaskarżania indywidualnych interpretacji, skoro i tak nie dają możliwości zmiany przez organ (w tym trybie) wydanej interpretacji. Procedury te pochłaniają jedynie czas i środki zarówno podatkników, jak i urzędów. Wskazaniem wydaje się albo modyfikacja PPSA w taki sposób, aby dla indywidualnych interpretacji wyłączyć stosowanie art. 52 §3 PPSA i zaskarżać je od razu do WSA, albo (2) wprowadzenie do OP instytucji odwołania od interpretacji (na wzór art. 221 OP), które Dyrektor IS mógłby uwzględnić w ramach samokontroli poprzez zmianę wydanej przez siebie interpretacji.
262. Wstrzymanie wykonania decyzji powoduje powstanie zaległości podatkowej. Dodatkowo, istnieją wątpliwości, czy pomimo wstrzymania wykonania decyzji organ może podjąć inne działania nie będące formalnie egzekucją (np. zaliczyć nadpłatę na poczet zaległości).	Art. 76 i rozdział 16a OP.	Wprowadzenie zapisu, iż do czasu wydania decyzji ostatecznej zaległość podatkowa w ogóle nie powstaje, chyba że nadano decyzji rygor natychmiastowej wykonalności.
263. Trudności z rzeczywistym (faktycznym) uchyleniem zabezpieczenia wykonania zobowiązania podatkowego po odpadnięciu podstawy dla takiego zabezpieczenia (np. umorzenia postępowania zabezpieczającego). Rzeczywiste uchylenie zabezpieczenia musi nastąpić z inicjatywy organu egzekucyjnego, który pod względem organizacyjnym jest często tożsamy z organem podatkowym (Urząd Skarbowy), natomiast zajmują się tym dwie odrębne komórki.	Art. 159 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (dalej: u.p.e.a.).	Przeformułowanie art. 159 u.p.e.a. - przy zachowaniu przesłanek istniejących w tym przepisie wprowadzenie zapisu, że zabezpieczenie podlega uchyleniu z mocy prawa z przepisem doprecyzującym, że w przypadku zabezpieczeń rzeczowych (hipoteka i zastaw) oznacza to wygaśnięcie tych praw (z mocy prawa). Przedmiotowa kwestia, nie dotyczy samego art. 159 u.p.e.a., a sytuacji dłużnika (podatnika) w okresie po wydaniu zarządzenia o uchyleniu zabezpieczenia, ale przed jego faktycznym zniesieniem. W tym okresie dłużnik (podatnik) nie dysponuje żadnym instrumentem prawnym, za pomocą którego mógłby wyegzekwować od organu egzekucyjnego faktyczne zniesienie zabezpieczenia, tj. wykreślenie hipoteki przymusowej z księgi wieczystej nieruchomości. Przykładowo, organ egzekucyjny, na podstawie art. 159 u.p.e.a., może wydać zarządzenie o uchyleniu zabezpieczenia w postaci hipoteki ustanowionej na nieruchomości dłużnika (podatnika), ale dopóki organ egzekucyjny nie skieruje w tym zakresie odpowiedniego wniosku do sądu wieczysto-księgowego, hipoteka będzie nadal wpisana do księgi wieczystej nieruchomości dłużnika (podatnika). Dłużnik (podatnik) nie dysponuje w takiej sytuacji żadnym narzędziem prawnym - nie może sam złożyć odpowiedniego wniosku do sądu wieczysto-księgowego, a wszelka inicjatywa w tym zakresie (faktycznego zniesienia zabezpieczenia - wykreślenia hipoteki z księgi wieczystej) należy do organu egzekucyjnego. W takim przypadku organy egzekucyjne działają z opóźnieniem, a dłużnik (podatnik) nie posiada żadnej formalnej możliwości przymuszenia organu podatkowego do działania.

<p>264. Trudności z uzyskaniem odszkodowania od Skarbu Państwa za wydanie decyzji podatkowej niezgodnej z prawem. Odpowiedzialność odszkodowawcza nie powstaje, jeżeli wydanie orzeczenia niezgodnego z prawem jest wynikiem zastosowania błędnej wykładni przepisów nie stanowiącej rażącego ich naruszenia.</p>	<p>Art. 4171 Kodeksu cywilnego oraz orzecznictwo Sądu Najwyższego (przykładowo I CNP 33/06 oraz V CNP 79/05).</p>	<p>Doprecyzowanie przepisu 4171 KC - odpowiedzialność SP powinna dotyczyć każdej niezgodności z prawem orzeczenia/decyzji, w tym takiej, która stanowi konsekwencje zastosowania błędnej wykładni przepisów, która nie ma charakteru rażącego niezgodności z prawem. Natomiast w przypadku odpowiedzialności osobistej urzędników/sędziów biorących udział w wydawaniu orzeczenia/decyzji, ich odpowiedzialność powinna ograniczać się tylko do rażącego naruszenia prawa.</p>
<p>265. Sposób liczenia ulgowych odsetek 75% odsetek należnych.</p>	<p>Art. 56 §1a OP; interpretacja ogólna Ministra Finansów z dnia 12 lutego 2009 r. nr PK4/8012/18/LJO/09/58.</p>	<p>Doprecyzowanie przepisów, czy można liczyć odsetki ulgowe od odsetek naliczonych przed wejściem w życie ostatniej nowelizacji, tj. przed 1 stycznia 2009 r. lub zmiana interpretacji ogólnej wydanej w tym zakresie przez Ministra Finansów.</p> <p>Interpretacja ogólna nr PK4/8012/18/LJO/09/58 wydana ogranicza zastosowanie obniżonej stawki odsetek za zwłokę wyłącznie do okresów sprzed 1 stycznia 2009 r. mimo, że wobec braku odmiennych przepisów przejściowych, zastosowanie winna znaleźć w całości ustawa nowa, tj. Ordynacja podatkowa w brzmieniu po nowelizacji i przewidująca obniżoną stawkę odsetek za zwłokę w przypadku korekt deklaracji przeprowadzonych zgodnie z warunkami z przepisu art. 56 § 1a Ordynacji. Dodatkowe uzasadnienie znajduje się także w sankcyjnym charakterze odsetek za zwłokę od zaległości podatkowej (akcentowaną w orzecznictwie oraz interpretacjach MF) - przy tego typu instytucjach zasadą jest stosowanie w pierwszej kolejności przepisów nowych, chyba że starsze przewidują lepszą sytuację dla podatnika (są względniejsze). Orzecznictwo sądów administracyjnych przesądziło już kwestię możliwości stosowania do zaległości podatkowych powstałych przed 1 stycznia 2009 r. obniżonej stawki odsetek za zwłokę, w sytuacji gdy korekta deklaracji miała miejsce po tej dacie.</p>
<p>266. Nierówne i niczym nie uzasadnione traktowanie podatników, którzy wpłacają dobrowolnie zaległość podatkową wraz z odsetkami, a nie składają przy tym korekty deklaracji. W takich sytuacjach nie mają prawa do niższych odsetek, tj. w wysokości 75% stawki odsetek od zaległości podatkowych.</p> <p>Z przepisu wynika (tak to jest stosowane w praktyce), że uprawnienie przysługuje podatnikom podatku od towarów i usług, a nie dotyczy podatników CIT, PIT i PON.</p>	<p>Art. 56 §1a OP.</p>	<p>Rozszerzenie możliwości stosowania niższych odsetek, tj. w wysokości 75% stawki odsetek od zaległości podatkowych dla tych podatników, którzy wpłacają dobrowolnie zaległość podatkową wraz z odsetkami, a nie składają przy tym korekty deklaracji, tj. dla podatników CIT, PIT i PON.</p>

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
<p>267. Pozbawione ekonomicznego uzasadnienia naliczenie przez administrację skarbową odsetek za zwłokę od zaliczki na podatek dochodowy za ostatni miesiąc roku podatkowego wpłaconej po terminie, czyli po 20 dniu pierwszego miesiąca następnego roku podatkowego nie do dnia jej faktycznego wpływu na konto urzędu, lecz do dnia złożenia zeznania rocznego albo upływu terminu na złożenie tego zeznania.</p> <p>Organy podatkowe, powołując się na podstawowy przepis, nawet przy jednodniowym opóźnieniu, naliczają odsetki do dnia złożenia zeznania rocznego albo upływu terminu na jego złożenie.</p> <p>Tymczasem przepis ten powinien mieć zastosowanie tylko wtedy, gdy do dnia złożenia zeznania rocznego albo upływu terminu na jego złożenie zaliczka w ogóle nie zostanie wpłacona.</p>	<p>Paragraf 4 ust. 1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22.08.2005 r. ws. naliczania odsetek za zwłokę.</p>	<p>Wprowadzenie ustawowego przepisu, zgodnie z którym odsetki za zwłokę we wpłacie zaliczek na podatek dochodowy, w tym za ostatni miesiąc roku podatkowego, dokonanej przed dniem złożenia zeznania rocznego albo przed upływem terminu na jego złożenie liczone będą od 21. dnia następnego miesiąca (pierwszego miesiąca następnego roku podatkowego) do dnia faktycznego uregulowania zaliczki.</p>
<p>268. W przypadku kwestionowania przez organy podatkowe istnienia stosunku prawnego lub prawa nie ma możliwości zmuszenia organu podatkowego do wystąpienia do sądu powszechnego o ustalenie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa.</p>	<p>Art. 199a §3 OP.</p>	<p>Wprowadzenie regulacji, że także podatnik może wystąpić do sądu powszechnego o ustalenie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa.</p>
<p>269. Możliwość prowadzenia postępowań kontrolnych przez dowolnie długi czas oraz w tym samym czasie, co inne kontrole toczące się u podatnika.</p>	<p>Art. 82 i art. 83 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.</p>	<p>Wskazanie, iż wszelkie ograniczenia dotyczące kontroli (limity, brak możliwości prowadzenia więcej niż jednej kontroli) mają zastosowanie do postępowania kontrolnego.</p>
<p>270. Osoby odpowiedzialne za prowadzenie spraw gospodarczych (w szczególności finansowych) przedsiębiorcy są pociągane do odpowiedzialności karnej-skarbowej w sytuacji, gdy kwota należności publicznoprawnej narażonej na uszczuplenie jest niewielka w stosunku od obrotów / przychodów przedsiębiorcy.</p>	<p>Art. 53 §3, 6 oraz §14 - 16 kodeksu karnego-skarbowego.</p>	<p>Odejście od określania wykroczenia oraz wartości narażonej na uszczuplenie jako wielokrotności minimalnego wynagrodzenia, a wprowadzenie zasady uzależniającej te wartości od przychodów / obrotów podatnika, a więc wprowadzenie wartości procentowych.</p>
<p>271. Organy podatkowe mają możliwość prowadzenia egzekucji decyzji ostatecznej niezwłocznie po jej wydaniu, nawet jeżeli podatnik zamierza wnieść skargę i złożyć wniosek o wstrzymanie wykonania decyzji.</p>	<p>Art. 239f §1 OP.</p>	<p>Wprowadzenie regulacji, stanowiącej że złożenie wniosku o wstrzymanie wykonania decyzji może nastąpić przed wniesieniem skargi i ewentualnie wniosek staje się bezprzedmiotowy, jeżeli skarga nie zostanie wniesiona. Wprowadzenie regulacji, iż do czasu rozpatrzenia wniosku o przyjęciu zabezpieczenia postępowanie egzekucyjne nie może być wszczęte.</p>
<p>272. Organy egzekucyjne mogą prowadzić egzekucję w czasie, gdy rozpatrywany jest wniosek o wstrzymanie wykonania decyzji, rozłożenia na raty podatku / zaległości podatkowej lub odroczenia terminu płatności podatku / zaległości podatkowej.</p>	<p>Art. 56 §1 pkt 1 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.</p>	<p>Modyfikacja przepisu w taki sposób, iż samo złożenie wniosku zawiesza postępowanie egzekucyjne.</p>

273. Rozpatrując wniosek o stwierdzenie nadpłaty organy podatkowe wydają odrębne decyzje dotyczące określenia wysokości zobowiązania podatkowego. Kwestionowanie takich rozstrzygnięć wymaga podwójnego ponoszenia wszystkich kosztów, w tym np. wpisów sądowych oraz powielania pism składanych w obu sprawach.	Art. 75 OP.	Wprowadzenie regulacji, iż wydając decyzję określającą wysokość nadpłaty organ podatkowy określa jednocześnie, w tej samej decyzji, wysokość zobowiązania podatkowego za dany okres rozliczeniowy.
274. Umożliwienie złożenia korekty deklaracji podatkowej za okres objęty decyzją wydaną przez organ podatkowy (w zakresie jaki nie był kwestionowany decyzją).	Art. 81b §1 pkt 2 OP.	Obecnie wydanie decyzji określającej zobowiązanie przez organ zamyka podatnikowi drogę do samodzielnej korekty swoich rozliczeń. Ma to niekorzystny skutek w postaci braku możliwości skorygowania rozliczenia, np. w przypadku gdy zwiększeniu ulega kwota podatku naliczonego (otrzymanie w późniejszym terminie dokumentów eksportowych). Obecnie w takich sytuacjach pozostaje podatnikowi jedynie instytucja wznowienia postępowania.
275. Zmiana przepisów dotyczących nadpłaty podatku.	Art. 72 §1 pkt 1 OP.	Obecnie organy przy rozpatrywaniu nadpłaty również w podatku VAT powołują się na uchwałę NSA sygn. akt I GPS 1/11 uznając, iż nadpłata nie powstała, gdyż podatnik nie poniósł uszczerbku ekonomicznego. Można więc powiedzieć, że organ stawia się w roli ustawodawcy poprzez wskazywanie dodatkowego warunku powstania nadpłaty, podczas gdy Ordynacja podatkowa nic o tym nie mówi. W związku z tym, aby zmienić praktykę organów w tym zakresie należałoby wyraźnie wskazać w Ordynacji podatkowej, iż żaden dodatkowy warunek powstania nadpłaty nie musi zaistnieć, aby ona powstała.

PODATKI I OPŁATY LOKALNE - PODATEK OD NIERUCHOMOŚCI

276. Brak jednolitego wzorca deklaracji podatkowej utrudniający rozliczanie podatku podatnikom posiadającym nieruchomości i budowlę w więcej niż jednej gminie.	Art. 6 ust. 13 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych. (dalej: ustawa o PoN)	Ujednolicenie wzoru deklaracji w skali całego kraju, uwzględniającej możliwość zróżnicowania przez gminy stawek dla niektórych przedmiotów opodatkowania oraz zwolnień.
277. Brak centralnej informacji o stawkach i zwolnieniach obowiązujących w gminach, co utrudnia rozliczanie podatku podatnikom posiadającym nieruchomości i budowlę w więcej niż jednej gminie.	Brak odpowiednich przepisów w ustawie o PoN	Wprowadzenie obowiązku przesyłania przez gminy do 30 listopada każdego roku do centralnej bazy danych (lub wojewódzkich baz danych) informacji o obowiązujących na następnym rok stawkach, zwolnieniach, danych teleadresowych i numerów rachunków bankowych gmin; stworzenie strony internetowej z bazą danych (lub stron internetowych prowadzonych przez wojewodów); obowiązek ogłaszania przez Ministra Finansów (lub wojewodów) wykazu stawek i zwolnień z podatku raz w roku do 31 grudnia.

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
278. Wadliwa definicja obiektu budowlanego, powodująca nieuzasadnione ryzyko podatkowe związane z właściwym określeniem obowiązku podatkowego (ogromny stopień rozbieżności w skali kraju co do kwalifikacji określonych urzędzeń technicznych jako budowli).	Art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o PoN.	Wprowadzenie definicji budowli w ustawie bez odesłania do przepisów prawa budowlanego. Dobrym pomysłem wydaje się być odwołanie przy klasyfikowaniu obiektów budowlanych na potrzeby podatku od nieruchomości bezpośrednio do KŚT.
279. Brak publikacji interpretacji indywidualnych dotyczących podatków lokalnych (np. od nieruchomości i środków transportu) wydawanych przez wójtów (burmistrzów, prezydentów). Nie są one publikowane na stronie internetowej resortu finansów, tylko w Biuletynach Informacji Publicznej każdego z organów samorządowych.	Brak regulacji	Wdrożenie jednego, zcentralizowanego systemu publikacji na stronie internetowej Ministerstwa Finansów, w celu ułatwienia podatnikom dostępu do nich.
280. Brak możliwości składania deklaracji na podatek od nieruchomości drogą elektroniczną.	Brak regulacji	Ułatwienie, w szczególności dla podatników składających deklaracje do wielu gmin.

AKCYZA

281. Ubytki ponadnormatywne powstałe podczas tłoczeń wyrobów energetycznych rurociągami przesyłowymi dalekosiężnymi. Na podstawie obowiązujących przepisów wykształciła się praktyka polegająca na uznawaniu za podatnika podatku akcyzowego z tytułu ubytków ponadnormatywnych powstających podczas tłoczeń rurociągami podmiotu prowadzącego skład podatkowy, który dokonał wydania tych wyrobów do rurociągu (rurociąg jest własnością innego podmiotu niż skład podatkowy wysyłający). Brak jednoznaczności w przepisach odnośnie podatnika akcyzy z tego tytułu.	Art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (dalej: UPA) zał. Nr 4 do <i>rozporządzenia ministra Finansów z dnia 24 lutego 2009 r. w sprawie maksymalnych norm dopuszczalnych ubytków i dopuszczalnych norm zużycia wyrobów akcyzowych</i> – cz. II ust. 2 i 3.	Zmiana przepisów w zakresie rozliczania ubytków ponadnormatywnych powstających w czasie tłoczeń wyrobów energetycznych za pomocą rurociągów przesyłowych dalekosiężnych. Z uwagi na specyfikę środka transportowego jakim jest rurociąg przesyłowy dalekosiężny zmiany wymaga zarówno metoda rozliczania ubytków (również wysokość normy) jak i wyraźne uznanie za podatnika akcyzy z tego tytułu – podmiotu dokonującego transportu (administratora rurociągu przesyłowego).
282. Obowiązek przesyłania kopii deklaracji akcyzowej Naczelnikowi UC właściwemu ze względu na miejsce położenia składu podatkowego.	Art. 21 ust. 4 UPA.	Przedsiębiorca powinien mieć obowiązek wysyłania tylko jednej deklaracji – wyłącznie do UC właściwego ze względu na siedzibę podatnika (aktualnie przedsiębiorcy wysyłają oryginał plus 6 kopii).
283. Obowiązek składania oświadczeń o przeznaczeniu oleju opałowego.	Art. 89 ust. 5 UPA.	Powinno być wolno zastępować to oświadczenie stosownymi zapisami w umowach handlowych.
284. Obowiązek pisemnego powiadamiania UC o planowanym wyprawieniu wyrobów akcyzowych (z wyjątkiem sprzedaży wyrobów zwolnionych z akcyzy ze względu na przeznaczenie).		Chodzi o wprowadzenie do art. 42 UPA analogicznej regulacji jaka jest w art. 45 ust. 7 (zwolnienie z obowiązku powiadamiania o planowanym przyjęciu w przypadku przemieszczenia realizowanego w systemie EMCS); ewentualnie – umożliwić zastąpienie pisemnego powiadomienia komunikatem PL814 (powiadomienie o wysyłce towarów).

285. Relatywnie niska ranga prawna „Instrukcji systemu EMCS”.		Proponujemy podnieść rangę prawną tego dokumentu – aktualnie funkcjonuje jedynie jako dokument udostępniony na stronie MF – formalnie bez mocy prawnej.
286. Opłata paliwowa jako danina odrębna od akcyzy.	Ustawa o autostradach płatnych i Krajowym Funduszu Drogowym.	Proponujemy włączyć opłatę paliwową do akcyzy – mechanizm naliczania opłaty paliwowej oraz jej kalkulacja ściśle powiązana jest z akcyzą – gdyby kwota stanowiąca opłatę paliwową została połączona z akcyzą (formalnie wzrost stawki akcyzy), oznaczałoby to brak dodatkowych obowiązków informacyjnych dla podmiotów. Także budżet otrzymywałby te same kwoty w zaliczkach dziennych, a nie po zakończeniu miesiąca, za który się płaci (szybciej).
287. Wprowadzenie zmiany wzoru potwierdzenia zgłoszenia rejestracyjnego podatnika podatku akcyzowego (AKC-PR)	Rozporządzenia ministra Finansów z dnia 28 grudnia 2012 r. w sprawie wzorów dokumentów związanych z rejestracją w zakresie podatku akcyzowego w korelacji z art. 20 UPA.	Wydany przez organ podatkowy AKC-PR nie zawiera informacji, jakie rodzaje wyrobów zwolnionych od akcyzy może nabywać podmiot zużywający co stwarza trudności w identyfikacji uprawnień podmiotów do odbioru poszczególnych wyrobów.
288. Właściwy naczelnik urzędu celnego na wniosek podmiotu zainteresowanego obowiązany jest do wydania zaświadczenia, że dany podmiot jest podmiotem zarejestrowanym na potrzeby podatku akcyzowego.	Art. 18 ust. 2 UPA.	<p>Proponujemy, aby właściwy naczelnik urzędu celnego potwierdzał również zakres wyrobów poprzez kody CN do których odbioru w zwolnieniu uprawniony jest odbiorca zarejestrowany na podstawie art. 16 UPA.</p> <p>W chwili obecnej uzyskanie informacji z urzędu celnego w zakresie potwierdzenia możliwości odbioru wyrobów akcyzowych z zastosowaniem zwolnienia z podatku akcyzowego w odniesieniu do wskazanych kodów CN jest w bardzo wielu przypadkach bardzo utrudniona lub wręcz niemożliwa.</p> <p>Wprowadzenie proponowanych zmian zdecydowanie ułatwiłoby weryfikację uprawnień nabywców do odbioru wyrobów przez podmioty sprzedające np. wyroby zwolnione.</p>
289. Zwolnienie z akcyzy paliw silnikowych i paliw opałowych przekazywanych do badań naukowych i badań związanych z jakością wyrobów. W chwili obecnej brak jest podstaw do zwolnienia z akcyzy, próbek pobieranych przez organy uprawnione na podstawie odrębnych przepisów, np. do badań jakości paliw.		Propozycja wprowadzenia zmian, które pozwolą na zwolnienie przekazywanych do badań próbek z podatku akcyzowego.
290. Obowiązek składania oświadczenia o ilościach i sposobie wykorzystania energii elektrycznej.	§2 rozporządzenia ministra Finansów z dnia 16 września 2013 r. w sprawie warunków stosowania niektórych zwolnień od podatku akcyzowego w korelacji z Art. 30 ust. 6 i 7 UPA.	Odejście od składania oświadczeń o ilości i sposobie wykorzystania energii elektrycznej zwolnionej z akcyzy – dane zawarte w deklaracji AKC-4/H.

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
291. Sumowania norm ubytków transportowych	zał. Nr 4 do rozporządzenia ministra Finansów z dnia 24 lutego 2009 r. w sprawie maksymalnych norm dopuszczalnych ubytków i dopuszczalnych norm zużycia wyrobów akcyzowych - cz. II	Dodanie nowego punktu w cz. II z informacją o możliwości sumowania norm ubytków powstających w czasie przewozu łązonego paliw ciekłych (np. transport kolejowy + przeładunek + transport morski). W praktyce sumowanie ma miejsce, jednakże brak jest potwierdzenia tego faktu w przepisach.
292. Prowadzenie ewidencji dokumentów handlowych towarzyszących przemieszczaniu wyrobów akcyzowych innych niż określone w załączniku nr 2 do ustawy, objętych stawką akcyzy inną niż stawka zerowa. Podmioty prowadzące skład podatkowy oraz zarejestrowany wysyłający nie mają obowiązku prowadzenia ewidencji dokumentów handlowych towarzyszących przemieszczaniu wyrobów akcyzowych określonych w załączniku nr 2, które z założenia są wyrobami akcyzowymi, to zbędnym wydaje się prowadzenie ewidencji w przypadku tych wyrobów, które nie są objęte załącznikiem nr 2. Zarówno w przypadku wyrobów wskazanych w zał. 2 jak i tych w załączniku tym nie wymienionych, w przypadku gdy dokumentem towarzyszącym przemieszczeniu jest dokument handlowy, przemieszczenie odbywa się poza systemem EMCS. Organy podatkowe nie są więc w posiadaniu informacji o tych dokumentach z systemu. Identyfikacji dokumentu handlowego można dokonać w oparciu o prowadzone przez podmioty ewidencje wyrobów akcyzowych.	Art. 41 ust. 10 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym. Rozporządzenie Ministra Finansów z dn. 23.08.2010 ws dokumentacji i procedur związanych z przemieszczaniem wyrobów akcyzowych - Rozdział 2	Z wskazanego przepisu należy wykreślić przywołanie zarejestrowanego wysyłającego. Wykreślić Rozdział 2
293. Konieczność wykazywania nadwyżki wpłat do rozliczenia w deklaracji AKC-4. <ul style="list-style-type: none"> • W polu 34 deklaracji AKC-4 należy wykazywać kwotę „Nadwyżki wpłat do rozliczenia z ostatniej złożonej deklaracji.” • W przypadku korekty deklaracji sprzed 5 lat gdy zmiana dotyczy kwoty nadwyżki należy skorygować deklaracje za pięć lat, tak aby w bieżącej deklaracji kwota nadważ była prawidłowa. • Powyższego można uniknąć, gdyby z deklaracji usunięto przedmiotową informację. 	Rozporządzenie MF z dnia 29.10.2013 r. w sprawie wzorów deklaracji podatkowych dla podatku akcyzowego, deklaracji w sprawie przedpłaty akcyzy oraz informacji o wyrobach akcyzowych w składzie podatkowym. Załącznik Nr 1 do Rozporządzenia.	Usunięcie z części E deklaracji AKC-4 informacji zawartej w polu 34 i odpowiednie przemodelowanie pozostałych pól.
294. Rygory formalne związane z prowadzeniem ewidencji akcyzowych przez podmioty obracające wyrobami zwolnionymi z akcyzy, konsekwencje błędów ewidencyjnych powodują utratę prawa do zwolnienia, mimo właściwego przeznaczenia i wykorzystania wyrobów akcyzowych zwolnionych.	Usunięcie art. 32 ust. 5 pkt 3 UPA, zmiana art. 32 ust. 5 pkt 7 UPA.	Nadmierny formalizm związany z prowadzeniem dodatkowych ewidencji przez podmioty zużywające ogranicza potencjalny rynek zbytu.

<p>295. Uproszczenie procedury zwrotu wyrobów akcyzowych zwolnionych oraz możliwości zmiany miejsca dostarczenia wyrobów zwolnionych</p> <p>W chwili obecnej procedura zwrotu jest ograniczona do miejsca, z którego wyroby zostały wysłane bez względu na fakt, że dany podmiot działa w wielu lokalizacjach poprzez sieć dystrybucji.</p> <p>W chwili obecnej brak jest możliwości zmiany lokalizacji dostarczanego towaru, co np. w przypadku paliw lotniczych dostarczanych na lotniska, na których ze względu na warunki atmosferyczne powoduje konieczność powrotu dostarczanego paliwa do miejsca pierwotnego wydania i ponownego wydania paliwa do nowej lokalizacji</p>	<p>Art. 32 ust. 14 UPA oraz zmiana § 2 ust. 3 rozporządzenia w sprawie dokumentu dostawy.</p>	<p>Należy umożliwić:</p> <ul style="list-style-type: none">• zwrot wyrobu zwolnionego w różnych lokalizacjach sprzedawcy• uproszczenie wystawiania dokumentu dostawy ze zwracanymi wyrobami zwolnionymi• zmianę miejsca przeznaczenia wyrobu zwolnionego w przypadku braku możliwości odbioru wyrobu zwolnionego
<p>296. Brak możliwości fizycznego składowania tego samego wyrobu, o różnym statusie akcyzowym w tym samym czasie w jednej pojemności magazynowej (zbiorniku). Brak możliwości wspólnego magazynowania wyrobów o różnych statusach akcyzowych powoduje konieczność posiadania odrębnych pojemności magazynowych.</p>		<p>Należy umożliwić składowanie takiego samego wyrobu o różnym statusie akcyzowym (wyrób w procedurze zawieszenia, zwolnienia, z zapłaconą akcyzą) w jednej pojemności magazynowej w tym samym czasie.</p>
<p>297. Nadmiar dokumentów urzędowych składanych w celu uzyskania różnego rodzaju zezwoleń, decyzji itp. wydawanych przez organy celne.</p>	<p>Art. 43 ust. 9 UPA oraz zmiana § 3 rozporządzenia w sprawie zezwoleń.</p>	<p>Należałoby ustanowić generalną zasadę, że podatnik nie ma obowiązku przedkładania dokumentów, które są już w posiadaniu organu w związku z innymi sprawami.</p> <p>Dodatkowo, to organy powinny pozyskiwać dane będące w posiadaniu innych organów nie podatnik.</p>

4. BARIERY W WYKORZYSTYWANIU FUNDUSZY STRUKTURALNYCH

FINANSOWANIE PROJEKTÓW

298. Długi okres weryfikacji wniosków o płatność lub realizacji płatności (wybrane RPO, PO IG, PO KL).

Naliczanie od początku biegu terminów w przypadku ponownej oceny wniosku o płatność, po stwierdzeniu nieprawidłowości w pierwotnej wersji wniosku.

Sformalizowany proces oceny wniosku: zgłaszanie uwag do wniosku o płatność w formie pisemnej, w ostatnim zgodnym z umową terminie.

Nadmierna restrykcyjność i uznaniowość oceny wniosków o płatność przedłużająca czas ich weryfikacji:

- rozbudowany obowiązek dokumentacyjny, także w przypadku drobnych kwot lub wydatków stałych;
- zwracanie wniosków do poprawy także w przypadku drobnych błędów, które osoba sprawdzająca wniosek ma prawo poprawić samodzielnie;
- kwestionowanie wydatków bez wskazania merytorycznego uzasadnienia lub z uzasadnieniem wskazującym na uchybienia czysto biurokratyczne (np. takich, które w pełni realizują założony cel projektu, ale odbiegają od pierwotnych założeń, np. jeśli chodzi o szczegółowe parametry zakupionego sprzętu);
- brak jasnych wytycznych dotyczących przygotowywania rozliczeń, np. w postaci przewodników, FAQ (RPO/ PO IG).

Brak narzędzi do monitorowania postępu weryfikacji wniosków o płatność po jego akceptacji w GWO P do czasu otrzymania wpłaty

- Przyjęcie zasady, iż pierwsza ocena wniosku o płatność trwa maksymalnie 21 dni kalendarzowych, a każda kolejna - w przypadku nanoszenia poprawek przez beneficjenta - dodatkowe 7 dni, a polecenie płatności przekazywane jest do banku w ciągu kolejnych 5 dni kalendarzowych.
- Upowszechnienie możliwości wprowadzania drobnych korekt do wniosku o płatność przez osobę sprawdzającą.
- Upowszechnienie zasady wyjaśniania wątpliwości do poszczególnych pozycji wniosku o płatność w kontaktach roboczych z beneficjentem.
- Upowszechnienie rozliczeń ryczałtowych w przypadku kosztów pośrednich/ ogólnych oraz wprowadzenie możliwości rozliczania ryczałtem określonej kwoty w budżecie, do której można byłoby zaliczać drobne wydatki (np. bilety autobusowe, opłaty parkingowe, itp.).
- Upowszechnienie wniosku o płatność w formie zestawienia wydatków, przy jednoczesnym informowaniu beneficjentów o zasadach prawidłowej archiwizacji dokumentów potwierdzających wydatki. Zestawianie powinno być stosowane zwłaszcza w przypadku wydatków powtarzających się lub o stosunkowo niewielkiej wartości.
- Publikowanie informacji o zasadach prawidłowego dokumentowania wydatków w postaci przewodników, list najczęściej zadawanych pytań i odpowiedzi, list najczęściej popełnianych błędów oraz systematyczna organizacja szkoleń dla projektodawców nt. rozliczeń.
- Przygotowanie jasnych i kompletnych instrukcji wypełniania wniosku o płatność
- Przygotowanie i wdrożenie narzędzia do monitorowania postępu weryfikacji wniosku o płatność

299. Opóźnienia w płatnościach na rzecz beneficjentów (RPO, PO IG, PO KL)

W przypadku opóźnień, brak informacji ze strony instytucji odpowiedzialnych za dokonywanie płatności na rzecz beneficjentów o planowanym terminie dokonania płatności

Brak monitoringu terminów płatności przez Instytucje Zarządzające poszczególnymi programami/schematami wsparcia.

Brak sankcji dla instytucji odpowiedzialnych za dokonywanie płatności na rzecz beneficjentów z przekroczenie terminów określonych w umowie z beneficjentem.

- Wprowadzenie systemu elektronicznego monitorującego komunikację pomiędzy instytucją dokonującą płatności a beneficjentem, w tym uwzględniająca czas przekazania beneficjentom poprawek do wszystkich złożonych wersji wniosku o płatność, czas od złożenia przez beneficjenta ostatniej wersji wniosku o płatność, do których nie zgłoszono poprawek, do dokonania płatności na jego rzecz.
- Systematyczna publikacja statystyk czasu oceny wniosków o płatność i realizacji płatności na rzecz beneficjentów, w podziale na instytucje i działania lub schematy wsparcia (np. 1 raz na kwartał, w formacie:
 - a. liczba wniosków o płatność, których ocena trwała:
 - do 30 dni,
 - 31-60 dni,
 - 61-90 dni,
 - 91-120 dni,
 - powyżej 120 dni,
 - b. liczba wniosków o płatność, w przypadku których płatności na konto beneficjenta dokonano:
 - po 5 dniach od zatwierdzenia wniosku o płatność
 - po 10 dniach od zatwierdzenia wniosku o płatność
 - po 15 dniach od zatwierdzenia wniosku o płatność
 - po 20 dniach od zatwierdzenia wniosku o płatność),
- Monitorowanie oraz prezentacja w okresowych sprawozdaniach Instytucji Zarządzających przypadków, w których beneficjenci utracili płynność finansową w związku z opóźnieniami w realizacji płatności na ich rzecz.
- Przygotowanie i wprowadzenie narzędzia do monitorowania postępu weryfikacji wniosku o płatność, w tym informacji o planowanym terminie płatności
- Wprowadzenie „mechanizmu ochrony przed sankcjami” beneficjentów, którzy z powodu przedłużającej się oceny lub opóźnień w płatnościach otrzymują środki przed złożeniem kolejnego wniosku o płatność - elastyczne podejście do takich przypadków i zdjęcie odpowiedzialności za niewykorzystanie transzy przed złożeniem wniosku (zwolnienie w konieczności płatności odsetek) (PO KL)

300. Biurokratyczny system rozliczeń w programach finansowanych z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (RPO, PO IG).

Konieczność przedkładania i weryfikacja wszystkich dokumentów finansowych oraz innych dokumentów potwierdzających wydatek we wniosku o płatność.

Kwestionowanie wydatków w przypadku różnicy w nazewnictwie wydatków na fakturze wystawionej przez dostawcę/usługodawcę, mimo zgodności wydatku z zaakceptowanym budżetem.

Kwestionowanie wydatków w przypadku odstępstw od procedur administracyjnych ustalonych przez instytucję oceniającą wniosek o płatność, które były uzasadnione charakterem lub celem projektu i jednocześnie nie mają wpływu na realizację tego celu oraz są zgodne z obowiązującymi przepisami prawa.

- Upowszechnienie rozliczeń ryczałtowych (z jasnymi, jednoznacznymi, korzystnymi dla obu stron zasadami), zwłaszcza dla kosztów pośrednich, oraz wprowadzenie możliwości rozliczania ryczałtem określonej kwoty w budżecie, do której można byłoby zaliczać drobne wydatki (np. bilety autobusowe, opłaty parkingowe, itp.).
- Upowszechnienie wniosku o płatność w formie zestawienia wydatków, przy jednoczesnym informowaniu beneficjentów o zasadach prawidłowej archiwizacji dokumentów potwierdzających wydatki. Zestawianie powinno być stosowane zwłaszcza w przypadku wydatków powtarzających się lub o stosunkowo niewielkiej wartości.
- Rozstrzygnięcie na korzyść beneficjenta wątpliwości dotyczących wydatków, jeśli przyczyniają się do realizacji cel projektu i są zgodne z przepisami obowiązującego prawa.
- Wprowadzenie mechanizmu pozwalającego na realizację wydatków w inny sposób niż określono w procedurach Instytucji Pośredniczącej, w uzasadnionych merytorycznie przypadkach - np. uprzednia zgoda na niestosowanie procedury określonej przez Instytucję Pośredniczącą.

301. Mała elastyczność budżetów projektów (RPO, PO IG, PO KL).

Zbyt duża szczegółowość harmonogramów finansowo-rzeczowych, co utrudnia dostosowanie projektu do aktualnej sytuacji i powoduje konieczność wielokrotnego uzyskania zgody na zmiany w budżecie lub aneksowania umowy o dofinansowanie.

Brak elastyczności Instytucji Pośredniczącej w podejściu do zmian w poszczególnych pozycji w budżecie zadaniowym - konieczność informowania Instytucji Pośredniczących o każdej, także drobnej zmianie w budżecie, pomimo tego że budżet we wniosku o dofinansowanie ma charakter zadaniowy, a wskazywane wydatki nie muszą być zgodne co do wartości i typu z ostatecznie poniesionymi w celu realizacji zadania (stanowią przykładowy katalog).

- Wprowadzenie oraz stosowanie zasady rozliczania projektów w oparciu o budżet zadaniowy - rezygnacja lub zmiana kategorii lub specyfikacji określonych wydatków w ramach zadania nie powinna podlegać uzgodnieniu z instytucją pośredniczącą/wdrażającą, jeśli wydatki pozostają co do zasady kwalifikowane, a zadanie oraz cele projektu są realizowane zgodnie z założeniami.
- Upowszechnienie i stosowanie zasady, iż przesunięcie pomiędzy poszczególnymi kategoriami wydatków lub zadaniami, nie przekraczające 15% wartości projektu, nie wymagają zgody instytucji wdrażającej.

<p>302. Brak jednoznacznej definicji „zasady konkurencyjności” stosowanej przy wyborze wykonawców/dostawców robót budowlanych, towarów i usług, w projektach realizowanych przez podmioty, które nie są zobowiązane do stosowania przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych. Zwiększa to swobodę interpretacyjną podmiotów kontrolujących projekty, a tym samym ryzyko uznania za niekwalifikowane wydatków, które są racjonalne i zgodne z celami projektu.</p>	<p>Zwolnienie ze stosowania przepisów PZP nie przynosi zamierzonych efektów, ponieważ skomplikowane przepisy ustawowe zastępują równie niejednoznaczne zasady o innej randze.</p> <p>„Zasada konkurencyjności” nie jest pojęciem prawnym - tworzą ją w dużej mierze precedensy i obowiązują pod różnymi postaciami w poszczególnych programach operacyjnych, a nawet w różnych działaniach w tym samym PO.</p> <p>Jednocześnie w programach operacyjnych wypracowywane są różne, często odmienne interpretacje oraz dodawane kolejne wymogi lub uzupełnienia zasady konkurencyjności. Część wymogów przenoszona jest z UPZP (np. sumowanie zamówień/zakupów w ramach projektu), co - wobec braku jednoznacznych wykładni - zwiększa możliwość popełnienia błędu przez beneficjenta.</p> <p>Problem jest szczególnie dotkliwy w projektach B+R, gdzie pole do dyskusji o unikatowości sprzętu/usługi jest ogromne.</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Sformułowanie i uzgodnienie przez MRR, przy współpracy z KE i IZ RPO, minimalnych (tzn. stanowiących faktyczne ułatwienie w stosunku do przepisów PZP) i jednoznacznych (nie pozwalających na różne interpretacje) wymogów dotyczących wyboru wykonawców/dostawców robót budowlanych, towarów i usług, w projektach realizowanych przez podmioty, które nie są zobowiązane do stosowania przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych oraz określenie pułapów, dla których w/w wymogi obowiązują. • Ograniczenie kontroli zasady konkurencyjności wyłącznie do kwestii w niej wskazanych • W przypadku wątpliwości - ocena racjonalności wydatku w odniesieniu do specyfiki projektu zamiast restrykcyjnej oceny zgodności z niedookreślonymi i dynamicznie zmieniającymi się zasadami. • Przeszkolenie pracowników IW oraz osób przeprowadzających kontrole z obowiązujących przepisów i wprowadzenie sankcji za ich nieprzestrzeganie
<p>303. Brak spójnych zasad regulujących łączenie pomocy publicznej z różnych źródeł</p>	<p>Łączenie pomocy publicznej z kilku źródeł jest w różny sposób interpretowane przez instytucje odpowiedzialne za wdrażanie programów pomocowych. Z tego względu istnieją zasadnicze rozbieżności dotyczące sposobów wyliczania maksymalnej wysokości pomocy publicznej oraz ogólnej możliwości występowania o wsparcie na te same koszty/zadania (do określonych limitów).</p> <p>Obejmowanie regułami pomocy publicznej całej inwestycji, także wtedy, kiedy tylko jej część będzie służyć w działalności, w której zastosowanie powinny mieć zasady dotyczące tej pomocy i istnieje ryzyko zaburzenia konkurencji.</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Określenie jasnych zasad określających możliwość łączenia pomocy publicznej z różnych źródeł, na przykład w sytuacji, gdy w ramach pomocy na B+R firma kwalifikuje odpisy amortyzacyjne w zakresie środka trwałego, który objęty jest dofinansowaniem z pomocy regionalnej lub w sytuacji, gdy w ramach projektu B+R kwalifikuje się koszty wynagrodzeń, podczas gdy dwuletnie koszty pracy określonych osób objęte są pomocą regionalną. • Sformułowanie zasad łączenia pomocy publicznej z różnych źródeł i okresu trwałości projektów realizowanych w perspektywie 2007-2013, kończących się w perspektywie finansowej 2014-2020. • Wydanie ogólnodostępnych wytycznych dla beneficjentów dotyczących możliwości kumulacji pomocy publicznej. Obecnie dostępne źródła (np. wytyczne dot. kwalifikowalności programów, wytyczne w zakresie kontroli, wzory umów o dofinansowanie) są niewystarczające, a często także zawierają sprzeczne informacje. • Stosowanie reguł pomocy publicznej adekwatnie do charakteru projektu i inwestycji - pomniejszanie poziomu dofinansowania

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
304. Zmiana metodyki określania zdolności wnioskodawcy do sfinansowania projektu.	Wiele instytucji wdrażających konkretne narzędzia pomocowe wymaga od beneficjentów wykazania zdolności finansowej do realizacji całego projektu (bez uwzględnienia potencjalnego dofinansowania) już na moment aplikowania o wsparcie. Rodzi to problem szczególnie w przypadku MŚP i organizacji trzeciego sektora, gdzie to właśnie przyznanie dotacji warunkuje pozyskanie źródeł zewnętrznych na sfinansowanie inwestycji.	<p>∨</p> <p>proporcjonalnie do poziomu zaburzenia konkurencji na rynku, w sytuacji, w której część inwestycji realizowanej w projekcie z dofinansowaniem UE wykorzystywana będzie w działalności, która może zaburzać konkurencję na rynku (model stosowany przez NFOŚiGW)</p> <ul style="list-style-type: none"> Przesunięcie ciężaru udowodnienia zdolności finansowej do realizacji projektu na moment przygotowania do podpisania umowy o dofinansowanie, nie zaś w trakcie oceny wniosku aplikacyjnego.
305. Częste zmiany wzorów wniosków o płatność.	Brak bezpośredniej komunikacji z wnioskodawcą i przekazywania informacji np. drogą mailową o planowanej zmianie formularzy – przedsiębiorcy muszą stale sprawdzać, czy nie pojawiają się nowe wzory wniosków o płatność. Zdarza się, że przygotowany wniosek o płatność trzeba przynieść do nowego formularza.	<ul style="list-style-type: none"> Ograniczenie liczby zmian formularzy wniosków o płatność w roku. Bezpośrednie informowanie wnioskodawców o każdej zmianie formularza wniosku o płatność, np. mailem. Informowanie o planach zmiany formularzy przynajmniej z miesięcznym wyprzedzeniem. Wprowadzenie mechanizmu automatycznej aktualizacji formularzy (bez konieczności przenoszenia danych przez beneficjenta).
306. Rozbudowane i niedostosowane do poszczególnych podmiotów wymagania dotyczące przygotowania wniosków projektowych i biznes planu.	<p>Brak dostosowania procedur i wymagań do rzeczywistości biznesowej</p> <p>Konieczność udostępniania projekcji finansowych w załącznikach „biznes plan”, co np. w przypadku spółek akcyjnych może stanowić tajemnicę przedsiębiorstwa.</p> <p>Nakaz przygotowania dodatkowych dokumentów księgowych i kadrowych, w tym takich, które nie są wymagane w działalności przedsiębiorstwa (np. wymóg sporządzania bilansu lub rachunku przepływów pieniężnych itp. za lata poprzednie oraz prognozowane, przez małe firmy prowadzące uproszczoną księgowość)</p>	<ul style="list-style-type: none"> Dostosowanie wymagań do rzeczywistości biznesowej firm różnej wielkości (różnych typów wnioskodawców) Uproszczenie wymaganych projekcji finansowych, ograniczenie zakresu informacji, które należy podać na etapie składania wniosku

SPRAWNOŚĆ INSTYTUCJONALNA

307. Niska jakość obsługi wnioskodawców i beneficjentów, niewystarczająca orientacja na klienta:

- stawianie projektodawcom/ beneficjentom nieuzasadnionych wymogów wykraczających poza obowiązujące przepisy prawa
- sformalizowana komunikacja z osobami obsługującymi wnioskodawców/ beneficjentów, niechęć do udzielania odpowiedzi na pytania w korespondencji mailowej lub telefonicznej
- brak odpowiedzi lub znaczące opóźnienia w uzyskiwaniu odpowiedzi na szczegółowe pytania związane z realizowanymi projektami, skutkujące m.in.: błędami we wnioskach o płatność
- problemy z komunikowaniem się z osobami obsługującymi wnioskodawców, niemożliwość dodzwonienia się do instytucji w celu uzyskania informacji szczególnie kiedy zbliża się termin składania wniosków, długie oczekiwanie na odpowiedź mailową.
- Wysyłanie pism wymagających pilnej odpowiedzi (np. 5 dni roboczych) w wyjątkowo niewygodnych terminach, np. wysłanie wezwania do uzupełnienia wniosku w pomiędzy Świętami Bożego Narodzenia a Sylwestrem, przy czym brak odpowiedzi w wyznaczonym terminie skutkuje odrzuceniem wniosku

Zbyt duża liczba projektów przypisana do jednego opiekuna w Instytucji Pośredniczącej, a w efekcie ich ograniczona dostępność.

Brak merytorycznego przygotowania osób obsługujących wnioskodawców i beneficjentów oraz brak systemu wsparcia/ rozbudowy i aktualizacji kompetencji tych osób (np. poprzez możliwość wymiany informacji pomiędzy pracownikami różnych instytucji, dostęp do ekspertyz, opinii prawnych, wypracowanych w systemie interpretacji danych kwestii).

Ograniczona samodzielność urzędników niższego szczebla, powodująca niechęć do brania odpowiedzialności i podejmowania decyzji oraz pryncypialne trzymanie się procedur (np. przestrzeganie maksymalnego terminu weryfikacji wniosku o płatność, niezależnie od czasu faktycznej weryfikacji).

Brak programów poprawiających jakość obsługi klienta (np. weryfikujących przygotowanie merytoryczne, oceniających skuteczność narzędzi komunikacyjnych).

Niewystarczająca liczba osób udzielających informacji i brak kompetencji.

- Weryfikacja (przed faktycznym rozpoczęciem współpracy z beneficjentem) i bieżąca aktualizacja kompetencji osób współpracujących z projektodawcami / beneficjentami.
- Stworzenie bazy wiedzy dla administracji centralnej i regionalnej zaangażowanej we wdrażanie programów operacyjnych (dobra praktyka - PO KL), zawierającej interpretacje typowych kwestii zgłaszanych przez wnioskodawców, odpowiedzi na najczęściej zadawane pytanie, obsługiwanej przez zespół ekspertów, których zadaniem byłoby m.in.: wyjaśnianie wątpliwych kwestii, zabieganie o interpretacje właściwych organów.
- Bieżąca komunikacja opiekunów projektów z projektodawcami i beneficjentami - udzielanie szczegółowych odpowiedzi na zadawane pytania, informowanie o aktualnym stanie projektu/ wniosku płatniczego,
- Wprowadzenie terminu (np. 5 dni roboczych) na udzielenie odpowiedzi i sankcji za jego przekroczenie, do których mogliby się odwoływać.
- Opracowanie kryteriów oceny i systematyczna weryfikacja poziomu satysfakcji klienta (wnioskodawcy, beneficjenta) z jakości obsługi.
- Szkolenia dla kadr dot. podstaw prawnych działalności przedsiębiorców dla zrozumienia specyfiki działania.
- Oddelegowanie dodatkowych osób udzielających informacji w przypadku zbliżającego się terminu składania wniosków o dofinansowanie (optymalne zarządzanie zasobami).
- Zwiększenie udziału osób obsługujących beneficjentów w bieżącym monitoringu realizacji projektów w celu lepszego zrozumienia występujących barier instytucjonalnych, na które napotykają beneficjenci. Obowiązek cyklicznego udziału „opiekuna projektu” w spotkaniach projektowych - pozwoli to na lepsze zrozumienie specyfiki projektu, umożliwi udzielenie odpowiedzi na pytania pojawiające się w trakcie bieżącej realizacji projektu oraz przekazanie praktycznych wskazówek
- Opracowanie publicznego rankingu jakości pracy instytucji zarządzających, pośredniczących i wdrażających, według określonych kryteriów, w tym przede wszystkim terminów realizowanych operacji.

308. Zbiurokratyzowanie procesu ubiegania się o dotację wynikające z:
- dużego skomplikowania i nadmiernej szczegółowości regulaminów konkursowych (RPO)
 - rozbudowanych list załączników (RPO)
 - rozbudowanych wymagań dotyczących treści wniosku, które nie mają związku z opisywanym przedsięwzięciem i pozostają bez wpływu na jakość przedsięwzięcia (RPO, PO KL).

Regulaminy konkursów tworzą dodatkowe wymogi, nie ujęte bezpośrednio w kryteriach wyboru projektów, które stanowią realne obciążenie dla beneficjenta i mogą być przyczyną uznania dokumentacji za niezgodną z wymogami.

W większości regionów na etapie składania wniosku o płatność wymagane są zaświadczenia, dokumenty potwierdzone notarialnie, tłumaczenia przysięgłe, itp., które są zbędne z punktu widzenia oceny wniosku. Jednocześnie projektodawca musi składać do kilkunastu oświadczeń, również nie mających związku z oceną projektu (np. oświadczenie o znajomości zasad pomocy publicznej i nieprzekraczaniu maksymalnej intensywności wsparcia).

Wypełnienie wniosków o dofinansowanie (zwłaszcza RPO) wymaga teoretycznej lub specjalistycznej wiedzy, która jest całkowicie zbędna z punktu widzenia projektodawcy, np.:

- przyporządkowywanie konkretnych wydatków do tytułów rozporządzeń regulujących dany rodzaj pomocy
- konieczność wskazywania źródeł finansowania wkładu publicznego
- konieczność wskazywania stron dokumentów strategicznych (regionalnych, lokalnych), z którymi zgodny jest projekt.

Terminy na składanie wyjaśnień lub uzupełnień w przypadku uchybień w składanych wnioskach są bardzo krótkie. Co więcej w przypadku wprowadzania zmian istnieje konieczność ponownego przedkładania wniosku (np. POIiŚ)

- Rezygnacja z niezasadnych wymogów proceduralnych określanych w regulaminach konkursów, które komplikują przygotowanie wniosku i zwiększają prawdopodobieństwo popełnienia technicznego błędu podczas jego składania.
- Wprowadzenie uniwersalnego standardu obsługi wnioskodawcy i beneficjenta wraz z katalogiem maksymalnych wymogów, które muszą zostać spełnione w procesie aplikacyjnym i w trakcie realizacji projektów, np.:
 - zasada elektronicznej wymiany dokumentów (aplikacja, sprawozdania, wnioski płatnicze) i komunikacji z beneficjentem za pomocą systemu informatycznego/ poczty elektronicznej,
 - proste wnioski aplikacyjne (informacje niezbędne do oceny wniosków, którymi dysponuje wyłącznie wnioskodawca, koncentracja na opisie przedsięwzięcia).
- Rezygnacja z konieczności przedkładania, na etapie ubiegania się o wsparcie, zaświadczeń/ pełnomocnictw, kopii potwierdzonych notarialnie, itp., które nie są konieczne do merytorycznej oceny projektu.
- Rezygnacja z konieczności przedkładania dokumentów w formie papierowej do czasu pozytywnej oceny merytorycznej wniosku.
- Rezygnacja z konieczności składania kompletnego wniosku o dofinansowanie w przypadku nanoszenia poprawek na jego określonej części.

309. Nadmiernie rozbudowane kryteria formalne

Na poziomie regionalnym, ocena formalna wniosków składanych przez przedsiębiorców w konkursach na dotacje inwestycyjne nadal jest zbyt długa. W większości przypadków na ocenę formalną poświęca się więcej czasu, niż na ocenę merytoryczną.

Kryteria formalne na poziomie regionalnym są zbyt rozbudowane i skoncentrowane wokół wymogów o charakterze biurokratycznym.

Pomimo tego, iż akty wykonawcze UE delegują uprawnienia w zakresie konstruowania kryteriów oceny do Komitetów Monitorujących, Instytucje Zarządzające RPO rozszerzają listy kryteriów przyjętych przez KM - dokumenty, opracowane na potrzeby oceny formalnej, zawierają dodatkowe kryteria albo podkryteria, których waga w rzeczywistości jest równa wadze kryteriów formalnych. Ich niespełnienie może spowodować odrzucenie wniosku o dofinansowanie.

Problemem jest sama liczba kryteriów, ale także ich dość swobodna interpretacja (identyczne kryteria w dwóch różnych instytucjach bywają różnie interpretowane).

- Wypracowanie modelu kryteriów formalnych we wszystkich konkursach organizowanych w ramach perspektywy finansowej 2014-2020. Lewiatan zaproponował standard oceny formalnej, który może być punktem wyjścia do zbudowania zasad ogólnie obowiązujących. Swoje propozycje w tym zakresie zgłosiła również Grupa ds. przedsiębiorców działająca w ramach Zespołu ds. uproszczeń przy Ministerstwie Rozwoju Regionalnego.
- Stosowanie podczas oceny formalnej wyłącznie kryteriów zatwierdzonych przez Komitet Monitorujący.
- Upowszechnienie możliwości poprawiania przez projektodawcę prostych błędów formalnych nie mających wpływu na zakres merytoryczny wniosku.

310. Kryteria merytoryczne, które nie odpowiadają realiom prowadzenia biznesu oraz nie są możliwe do rzetelnej weryfikacji podczas oceny wniosku.

Kryteria obowiązujące przedsiębiorców powinny być dostosowane do specyfiki firm oraz umożliwiać skuteczną ocenę przedsięwzięcia. Pozornie ambitne kryteria, które są praktycznie niemożliwe do oceny - np. wymóg innowacyjności na poziomie kraju lub świata w regionalnym konkursie dla firm mikro - nie przyczyniają się do wyboru lepszych projektów, także dlatego że w instytucjach organizujących konkursu brakuje ekspertów, którzy mogą kompetentnie te kryteria ocenić.

- Projekty kryteriów powinny być poprzedzone analizą możliwości i skutków ich stosowania opracowaną przez specjalistów - w uzasadnionych przypadkach analityków biznesowych.
- Propozycje kryteriów powinny być poddawane konsultacjami z przedsiębiorcami i organizacjami ich reprezentującymi, w terminach umożliwiających rzetelne odniesienie się do propozycji.
- Wraz z kryteriami obowiązkowo konsultowana powinna być także dokumentacja konkursowa -zdarzają się przypadki, że dokumentacja wprowadza dodatkowe obowiązki, które okazują się kluczowe w ocenie projektu

Przyczyną formułowania takich kryteriów jest z jednej strony niewystarczająca znajomość specyfiki procesów inwestycyjnych, z drugiej zazwyczaj krótki czas na ich przygotowanie, w tym konsultacje i ocenę ich skutków

311. Niska jakość oraz duże rozbieżności oceny wniosków o dofinansowanie

Mimo rozbudowanych kryteriów o wynikach oceny często decydują osobisty osąd oceniającego, nie poparty wiedzą i doświadczeniem. Eksperti oceniający często nie znają tematyki, której dotyczy wniosek, w związku z tym trudno oczekiwać, że ich ocena będzie poprawna i racjonalna - często sprowadza się do kwestii czysto formalnych, a w przypadku oceny merytorycznej nie ma to osadzenia w faktach, tylko w subiektywnych przekonaniach.

Dodatkowo w zależności od konkursu i instytucji, która go przeprowadza różne elementy dokumentacji aplikacyjnej mogą być uzupełniane lub nie (nawet w ramach tego samego programu operacyjnego) - co powoduje np., że błędy rachunkowe w modelu finansowym powodują odrzucenie wniosku w jednym konkursie, a w innym już nie. Beneficjenci nie mogą się uczyć na swoich własnych doświadczeniach.

- Odpowiedni dobór ekspertów oceniających wnioski - weryfikacja ich wiedzy w zakresie tematyki konkursu, w odpowiedzi na który wpływają oceniane przez nich aplikacje.
- Uznawania argumentów wnioskodawcy w przypadku protestu od oceny - w chwili obecnej większość protestów jest odrzucana, a podstawowym argumentem uzasadniającym taką decyzję jest, iż subiektywna ocena oceniającego jest niepodważalna.
- Opracowanie ramowego systemu oceny wniosków, który będzie stanowić podstawę dla opracowania regulaminów konkursów i oceny we wszystkich programach. System powinien umożliwiać wnioskodawcom poprawę błędów rachunkowych czy ewidentnych pomyłek, w tym pisarskich

312. Nieprzygotowanie instytucji organizujących konkurs do ich prowadzenia:

- zmiany wytycznych konkursowych/ interpretacji kryteriów w trakcie konkursu
- udostępnienie dodatkowych, istotnych dla projektodawców informacji nt. kryteriów, zasad konkursu, w trakcie trwania naboru.
- udostępnianie istotnych informacji nt. zasad konkursu (np. kwalifikowanych beneficjentów) w krótkim czasie przed rozpoczęciem naboru.

Brak minimalnych standardów dotyczących terminów udostępniania beneficjentom informacji niezbędnych do przygotowania dokumentacji aplikacyjnej.

Zamykanie prac nad dokumentacją konkursową (w tym dokumentami wspierającymi, takimi jak przewodniki po kryteriach) w określonym czasie przed ogłoszeniem terminu naboru wniosków (1-2 m-ce) i nie wprowadzanie zmian dotyczących reguł ubiegania się o wsparcie w trakcie konkursu, przy minimalnym czasie trwania samego naboru od 50 do 60 dni.

Przygotowanie i wdrożenie minimalnych standardów w zakresie terminu otwarcia naboru i zamykania konkursów na lata 2014-2020

<p>313. Niestabilność systemu pozyskania środków i realizacji projektów, zmiany zasad realizacji projektów - usztywnianie i komplikowanie systemu (najczęściej w odpowiedzi na pojedyncze nieprawidłowości stwierdzone w konkretnych projektach)</p> <ul style="list-style-type: none">• częste zmiany dokumentów związanych z pozyskaniem i wydatkowaniem dotacji (np. Wytyczne w zakresie kwalifikowania wydatków, Zasady finansowania PO KL, Zasady dokonywania wyboru projektów, Zasady dokonywania kontroli)• krótkie terminy konsultacji zmian w dokumentach, co ogranicza możliwość merytorycznej dyskusji i utrudnia ich ocenę	<p>Od 2008 r. najistotniejsze dokumenty związane z pozyskaniem i rozliczeniem dotacji w PO KL były zmieniane częściej niż raz w roku (przykład: Zasady finansowania PO KL oraz Wytyczne w zakresie kwalifikowania wydatków zmiany obowiązujących dokumentów: marzec 2008, wrzesień 2008, listopad 2008 (errata), kwiecień 2009, styczeń 2010, marzec 2010 (errata), styczeń 2011, luty 2011 (errata), styczeń 2012).</p> <p>Istotne zmiany zasad w trakcie projektów zwiększają ryzyko ich realizacji. W przypadku projektów długoletnich, kolejne etapy realizowane są według różnych zasad (np. zasady zatrudniania personelu), co zwiększa liczbę błędów popełnianych przez beneficjentów. Powoduje to także niejasności podczas kontroli - kontrolujący odwołują się do najnowszej wersji dokumentu, zaś na beneficjencie spoczywa obowiązek wykazania jakie zasady obowiązywały w momencie realizacji danego działania. Co więcej beneficjenci podpisując umowę nie mają jasności co do zasad realizacji projektów, co mogłoby mieć wpływ na decyzje odnośnie wykorzystania takiego źródła finansowania.</p>	<ul style="list-style-type: none">• Organizacja konsultacji w sposób zapewniający większą możliwość włączenia się w nie beneficjentów/ organizacji przedstawicielskich:• wydłużenie terminu na zgłaszanie uwag do 30 dni od upublicznienia konsultowanego dokumentu• organizowanie przynajmniej jednego spotkania konsultacyjnego z beneficjentami i instytucjami zaangażowanymi we wdrażanie PO KL w celu wyjaśnienia stanowisk• Bezpośrednie informowanie beneficjentów realizujących projekty o trwających konsultacjach np. poprzez e-mail od opiekunów projektów i ich wynikach.• Bezpośrednie informowanie beneficjentów o wprowadzonych zmianach i konsekwencjach wynikających z nich dla realizowanych projektów.• Wprowadzenie zasady, że nowe wytyczne nie mogą pogarszać sytuacji beneficjentów już realizujących projektu (decyzja o zasadności podpisania umowy o dofinansowanie była podejmowana przy pewnym, obowiązującym na dany moment stanie faktycznym, zmiana wytycznych może zasadniczo tę sytuację zmieniać)
<p>314. Nakładanie na beneficjentów obowiązków sprzecznych z przepisami ogólnie obowiązującego prawa np. w zakresie zatrudniania pracowników (POKL)</p>	<p>Wytyczne w zakresie kwalifikowania wydatków w PO KL oraz Zasady finansowania PO KL nakładają na beneficjenta obowiązek gromadzenia danych o wszystkich zajęciach zarobkowych (finansowanych ze w ramach NSRO) osób zatrudnionych w projektach PO KL oraz weryfikację godzinową zaangażowania we wszystkie zajęcia (max. 240 godz/m-c) Są to przepisy niezgodne z Ustawą o ochronie danych osobowych oraz kodeksem pracy (art. 22 (1))</p>	<p>Przegląd wytycznych i zasad finansowania obowiązujących w PO KL pod kątem ich zgodności z ogólnie obowiązującym prawem i usunięcie przepisów z nimi niezgodnych.</p>

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
315. Wymóg przedkładania i archiwizowania papierowej dokumentacji związanej z ubieganiem się o dotację (oryginały i kopie) oraz realizacją projektów.	<p>Brak sprawnych narzędzi informatycznych umożliwiających elektroniczną obsługę procesu aplikacyjnego.</p> <p>Brak przygotowania kadr instytucji publicznych do komunikacji on-line.</p> <p>Nawyki biurokratyczne, np. wymóg wielokrotnego kopiowania dokumentacji (2 lub 3 wymagane egzemplarze wniosku to czasem nawet tysiące stron). Dodatkowym utrudnieniem jest konieczność podpisania lub parafowania wszystkich dokumentów.</p>	<p>Digitalizacja procesu aplikacyjnego i zarządzania projektem (wnioski konkursowe, ocena projektów, sprawozdawczość i archiwa w wersji elektronicznej).</p> <p>Stworzenie indywidualnego konta (on-line) dla każdego beneficjenta, na którym gromadzone byłyby wszystkie dokumenty dotyczące poszczególnych projektów realizowanych ze wsparcie UE (np. na wzór Participant Portal działającego w 7. Programie Ramowym).</p>
<p>316. System kontroli zorientowany na penalizację nieprawidłowości:</p> <ul style="list-style-type: none"> • biurokratyczny charakter kontroli kładący nacisk na spełnienie wymogów administracyjnych, bez odniesienia do realizowanych działań czy osiągniętych rezultatów • duża liczba kontroli przeprowadzanych w jednym projekcie (przez różne instytucje kontrolne) oraz różne formułowanie wymagań, w zależności od instytucji prowadzącej kontrolę. 	<p>Kontrolerzy nie mają doświadczenia w realizacji projektów współfinansowanych z funduszy europejskich, nie znają ich specyfiki, koncentrują się na kwestiach stricte formalnych (sposób opisanie faktury) a nie merytorycznych (zasadność wydatku).</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Przyjęcie zasady, że projekt nie powinien być kontrolowany nie więcej niż jeden raz/ rok przez krajowe instytucje kontrolne (poza kontrolami doraźnymi). • Wypracowywanie i upowszechnianie jednolitych interpretacji kwestii problemowych wśród członków zespołów kontrolnych reprezentujących różne instytucje. • Wzmocnienie funkcji prewencyjnej kontroli (wsparcie zapobiegania nieprawidłowościom). • Regularne upowszechnianie przez IW zestawień uwag pokontrolnych oraz częstych uchybień stwierdzonych na kontrolowanych projektach (w sposób anonimowy), jako forma działań prewencyjnych, pomocnych w prawidłowym prowadzeniu projektów i przygotowywaniu się do kontroli.
<p>317. Mała wiarygodność środków odwoławczych:</p> <ul style="list-style-type: none"> • w przypadku dokonywania ponownej oceny wniosków przez te same instytucje, od których oceny projektodawca składał protest lub odwołanie, a które to instytucje nie mają obowiązku uwzględnienia wniosków rozpatrzenia środka odwoławczego, w tym opinii powołanych w tym celu ekspertów. W efekcie nawet w przypadku pozytywnego rozpatrzenia protestu i uznania oceny za nieprawidłową, instytucja oceniająca może ponownie odrzucić wniosek z dokładnie tych samych powodów • z uwagi na możliwość wyczerpania alokacji, oraz brak środków na sfinansowanie projektu, który został pozytywnie oceniony w wyniku procedury odwoławczej. 	<p>Brak szczegółowych przepisów prawnych w zakresie procedury odwoławczej, na wzór Wytycznych w zakresie wymogów, jakie powinny uwzględniać procedury odwoławcze ustalone dla programów operacyjnych dla konkursów ogłoszanych od dnia 20 grudnia 2008</p> <p>Możliwość dokonywania ponownej oceny w tej samej instytucji, która oceniała wniosek o dofinansowanie, co zaburza obiektywizm oceny.</p> <p>Zbyt mała rezerwa na projekty, które powinny otrzymać finansowanie w związku z wynikiem procedury odwoławczej.</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Sprecyzowanie zasad przeprowadzenia ponownej oceny wniosków w przypadku pozytywnego rozpatrzenia środka odwoławczego, w tym m.in. określenie rangi opinii eksperta powołanego na etapie rozpatrywania środka odwoławczego. • Instytucjonalne rozdzielenie kolejnych etapów procedury odwoławczej, w tym zwłaszcza oceny wniosku o dofinansowanie i ponownej oceny przypadku pozytywnego rozpatrzenia środka odwoławczego lub wprowadzenie zasady, iż rozpatrzenie środka odwoławczego przez instytucję inną niż ta, które dokonała oceny wniosku o dofinansowanie jest równoznaczne z jego ponowną oceną. • Zwiększenie rezerwy przeznaczonej na finansowanie projektów po procedurze odwoławczej.

<p>318. Brak pełnego opisu procedury odwoławczej, w tym zasad postępowania i terminów w przypadku pozytywnego rozpatrzenie skargi projektodawcy przez wojewódzki sąd administracyjny (na etapie postępowania przed sądami administracyjnymi),</p>	<p>Obowiązujące wytyczne dotyczące procedury odwoławczej nie precyzują obowiązków instytucji organizujących konkursy na etapie postępowania przed sądami administracyjnymi, zwłaszcza terminów ponownego rozpatrzenia sprawy, w przypadku uwzględnienia skargi projektodawcy i stwierdzenia przez sąd, że ocena projektu została przeprowadzona w sposób naruszający prawo</p>	<p>Doprecyzowanie terminów ponownego rozpatrzenia sprawy, w przypadku uwzględnienia skargi projektodawcy i stwierdzenia przez sąd, że ocena projektu została przeprowadzona w sposób naruszający prawo</p>
---	--	--

SYSTEM INFORMACYJNY

<p>319. Brak spójnej informacji dotyczącej dostępnych instrumentów finansowania zwrotnego - przedsiębiorcy nie mają świadomości korzyści wynikających z zastosowania instrumentów finansowania zwrotnego ani pełnej informacji na temat dostępnej oferty.</p>	<p>Brak systemu koordynacji wdrażania instrumentów inżynierii finansowej, co przy rosnącej liczbie instytucji, które udostępniają tego typu wsparcie powoduje chaos informacyjny. Dodatkowo to „żywiołowe” podejście do instrumentów zwrotnych może powodować tworzenie oferty nie odpowiadającej potrzebom klientów.</p>	<p>Stworzenie portalu informacyjnego dla przedsiębiorców zawierającego przegląd ofert finansowania zwrotnego, udostępnianych dzięki wsparciu z funduszy europejskich, prezentowanych wg określonego katalogu kryteriów.</p> <p>Zapewnienie rzeczowej kampanii informacyjno-promocyjnej dotyczącej zwrotnych form finansowania</p>
<p>320. Ograniczona możliwość racjonalnego planowania terminu aplikowanie przez beneficjentów:</p> <ul style="list-style-type: none"> • brak lub nieprzestrzeżenie harmonogramu konkursów (terminów ogłoszenia naboru wniosków), co uniemożliwia projektodawcom zaplanowanie swoich projektów z właściwym wyprzedzeniem czasowym oraz ich przygotowanie i złożenie w najdogodniejszym momencie. 	<p>Niechęć instytucji do wyznaczania wiążących terminów nie ma podstaw formalnych. Wynika raczej z braku umiejętności precyzyjnego planowania działań i związanej z tym potrzeby pozostawiania sobie jak największego pola manewru, przy czym nawet bardzo ogólne wskazania (np. II kwartał) ulegają przesunięciom.</p> <p>Brak zbiorczych informacji na temat dostępności środków i planowanych konkursów w ramach poszczególnych działań i poddziałań programów operacyjnych.</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Ogłaszanie planu konkursów na miesiąc przed rozpoczęciem każdego kolejnego roku. Informacja o planowanej dacie ogłoszenia konkursu oraz przeznaczonych na konkurs alokacji musi być podawana z dokładnością przynajmniej co do miesiąca i stanowić formalne zobowiązanie instytucji. • Prowadzenie zbiorczej bazy planowanych konkursów w ramach wszystkich instrumentów wsparcia dostępnych w perspektywie finansowej, z podziałem na typy projektów. • Wprowadzanie zmian dotyczących alokacji środków na poszczególne schematy wsparcia w corocznie publikowanej aktualizacji harmonogramu naboru wniosków - zmiany mogłyby dotyczyć jedynie konkursów, w ramach których nabór planowany byłby na drugą połowę roku. • Nieprowadzenie naboru w okresach urlopowych - np. w trakcie długiego weekendu majowego i w drugiej połowie grudnia

<p>321. Ograniczona możliwość racjonalnego planowania harmonogramu projektów:</p> <ul style="list-style-type: none"> • brak precyzyjnych informacji nt. czasu trwania poszczególnych etapów konkursów (oceny wniosków, otrzymania informacji nt. wyników tej oceny, podpisywania umów): RPO • przekraczanie zapowiedzianych terminów, co wynika z dowolności ustalania zasad i terminów przebiegu procesu aplikacyjnego przez instytucje wdrażające poszczególne schematy wsparcia (wszystkie programy). 	<p>MRR uchyliło „Wytyczne w zakresie wyboru projektów w trybie konkursowym”, co skutkuje dowolnością, jeśli chodzi o terminy poszczególnych etapów naboru i przedłużającym się oczekiwaniami projektodawców na wyniki konkursów. Jednocześnie informacja o planowanym harmonogramie oceny przekazywana jest w bardzo różny - najczęściej w Regulaminie konkursu, często nieprzejrzysty sposób (np. brakuje wskazania czy podawany czas oceny uwzględnia terminy dotyczące uzupełnień).</p> <p>Pomimo zaleceń Instytucji Zarządzających (np. PO KL), część instytucji organizujących konkursy przedłuża terminy oceny wniosków i podpisywania umów, bez jednoczesnego informowania beneficjentów o planowanym zakończeniu procedur. Duża dowolność w tym zakresie wynika z braku jakiegokolwiek monitoringu przyjętych terminów przez Instytucje Zarządzające, jak również sankcji w przypadku przekraczania przez instytucje terminów ustalonych w systemie realizacji danego programu.</p>	<p>Określenie szczegółowego harmonogramu przebiegu procesu aplikacyjnego obowiązującego w konkursie (z uwzględnieniem możliwości osiągnięcia wysokiej jakości ocen), uwzględniającego wszystkie istotne z punktu widzenia projektodawcy informacje, w tym terminy przekazania informacji o ocenie formalnej lub merytorycznej wniosku o dofinansowanie (dobra praktyka: PO KL).</p> <p>Stworzenie narzędzi weryfikacji skuteczności pracy administracji, zwłaszcza w odniesieniu do terminów na przeprowadzenie i zakończenie poszczególnych etapów oceny projektów i ich realizacji, przy czym:</p> <ul style="list-style-type: none"> • ocena formalna powinna trwać maksymalnie 14 dni kalendarzowych. Docelowo powinna być dokonywana w momencie złożenia wniosku • ocena merytoryczna powinna trwać maksymalnie 60 dni kalendarzowych. Oceny powinno dokonywać 2 ekspertów: zewnętrzny oraz reprezentujący daną instytucję • ocena powinna być możliwa do przeprowadzenia on-line, bez potrzeby zwoływania komisji oceny projektów • podpisanie umowy powinno nastąpić do 14 dni kalendarzowych od momentu ogłoszenia wyników konkursu. W przypadku negocjacji termin ten mógłby ulegać wydłużeniu do 30 dni • wyniki oceny powinny być każdorazowo publikowane na stronach internetowych odpowiednich instytucji. <p>Prowadzenie na poziomie MRR bieżącej analizy oraz publikowanie na stronach internetowych informacji nt. czasu trwania poszczególnych etapów wyboru projektów, we wszystkich instytucjach zaangażowanych w proces absorpcji, w szczególności: naboru, oceny formalnej, oceny merytorycznej, zatwierdzania list, ogłaszania wyników, podpisywania umów, oceny wniosku o płatność, wypłaty zaliczki, pierwszej transzy itd.</p>
<p>322. Rozproszona informacja o dostępnych instrumentach wsparcia dla przedsiębiorców (POIG, POKL, RPO, POIiŚ, PORPW).</p>	<p>Tworzenie odrębnych struktur informacyjnych przez każdą z instytucji organizujących konkursy współfinansowane z FS - brak wspólnych punktów informacyjnych obsługujących daną grupę beneficjentów, co, poza trudnością z dostępem do profesjonalnej i rzetelnej informacji, znacząco zwiększa koszty informowania o funduszach europejskich.</p> <p>Niski poziom sprofilowania informacji nt. funduszy europejskich</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Konsolidacja sieci punktów obsługujących przedsiębiorców, w tym udzielających informacji nt. oferty RPO, PO IG, PO KL oraz ofercie na lata 2014-2020 • Prowadzenie kampanii informacyjnych zaprojektowanych pod potrzeby konkretnych odbiorców (z uwzględnieniem właściwych kanałów komunikacji), które promują: <ul style="list-style-type: none"> • udział w konkursach uznanych za priorytetowe bądź, takich które cieszą się małym zainteresowaniem (np. działania ukierunkowane na rozwój klastrów) • ofertę stworzoną dla konkretnych grup docelowych, dostępną dzięki współfinansowaniu europejskiemu (np. fundusze pożyczkowe/ poręczeniowe, parki technologiczne).

- działania informacyjne postępują się najczęściej ogólnymi hasłami i nie są ukierunkowane na potrzeby konkretnych grup docelowych lub promocję określonych schematów wsparcia.

323. Zła jakość informacji udzielanej przedsiębiorcom nt. Regionalnych Programów Operacyjnych, PO Kapitał Ludzki:
- nieprzejrzysta struktura stron www (np. brak archiwów tematycznych, dotyczących poszczególnych działań czy etapów oceny projektów)
 - brak aktualizacji informacji na stronach www
 - przekazywanie informacji niepełnych lub ograniczonych do wskazania dokumentów formalnych (np. Szczegółowy Opis Priorytetów)
 - brak narzędzi praktycznych, np. w postaci FAQ;
 - brak terminowych odpowiedzi na zadawane pytania
 - brak profesjonalnej oferty szkoleniowej dla beneficjentów RPO na poziomie instytucji wdrażających.

Nieprzygotowanie pracowników wybranych instytucji organizujących konkursy do świadczenia usług informacyjnych
Brak uzgodnionych i weryfikowanych narzędzi oceny jakości obsługi klienta.

- Podniesienie jakości działań informacyjnych na poziomie regionalnym poprzez:
- specjalistyczne szkolenia pracowników instytucji organizujących konkursy (zarówno z treści wytycznych, przepisów, jak i w zakresie sposobu przekazywania informacji beneficjentom , np. uzmysłowienie, że szkolenie dla beneficjentów nie polega na przeczytaniu wytycznych)
 - korzystanie z zewnętrznych podwykonawców lub wyspecjalizowanych pracowników w zakresie usług informacyjnych (np. audyty stron www, budowanie komunikatów)
 - przygotowanie podobnych i intuicyjnych ścieżek dostępu do informacji o konkursach na stronach w różnych regionach
 - badanie poziomu satysfakcji użytkowników narzędzi informacyjnych
 - uruchamianie specjalnych serwisów informacyjnych w trakcie ogłoszonych naborów (najczęściej zadawane pytania)
 - opracowanie standardowych narzędzi informacyjnych takich jak: przewodniki po kryteriach wyboru projektów czy zasady wdrażania projektów (dobra praktyka PO IG, PO KL)
 - regularne szkolenia urzędników udzielających informacji

PARTNERSTWO

324. Niska jakość partnerstwa na poziomie programowania i wdrażania.
Ograniczony wpływ interesariuszy na kształt programów i zasady ich wdrażania.

Ograniczanie liczby miejsc strony pozarządowej w Komitetach Monitorujących (np. KM PO IIŚ, KM RPO).
Brak równowagi pomiędzy przedstawicielami administracji i sektora pozarządowego w Komitetach Monitorujących.
Zrutynizowane konsultacje społeczne, traktowane jako konieczność,

- Zrównoważenie składu Komitetów Monitorujących, tak aby strona instytucjonalna, której praca podlega monitoringowi, nie miała automatycznej większości.
- Włączenie beneficjentów/ przedstawicieli beneficjentów w proces zarządzania programami operacyjnymi (dobra praktyka: Zespół ds. uproszczeń MRR).
- Szkolenia dla urzędników z zakresu dialogu społecznego i obywatelskiego, zasad dobrego rządzenia i kompetencji komunikacyjnych.

wynikającą z przepisów unijnych, a nie element, który może podnieść jakość zarządzania programami.

Brak harmonogramu prac i planu współpracy z partnerami społecznymi w latach 2014-2020.

Brak strategicznego podejścia administracji do włączenia partnerów społecznych w programowanie nowej perspektywy

- Wypracowanie i wdrożenie strategii realizacji zasady partnerstwa - wyznaczenie określonych zadań partnerom spoza administracji, przypisanie im praw i obowiązków wraz z harmonogramem współpracy na etapie programowania, wdrażania, monitoringu i ewaluacji
- Stworzenie mechanizmów ewaluacji i oceny realizacji zasady partnerstwa

5. BARIERY Z ZAKRESU OCHRONY ŚRODOWISKA

NAJBARDZIEJ UCIAŻLIWE BARIERY

325. Brak podstaw prawnych do uczestnictwa w III okresie rozliczeniowym Systemu Handlu Upewnieniami do emisji gazów cieplarnianych. Brak określonych zasad funkcjonowania systemu oraz brak określonych ilości darmowych uprawnień na rok 2013 i lata następne, generuje określone problemy i skutki biznesowe dla energetyki oraz przemysłu. Bieżąca sytuacja wprowadza bardzo poważne ryzyko regulacyjne dla firm (m.in. brak możliwości wystąpienia o uprawnienia z rezerwy i niepewność co do przydziału uprawnień za 2013 rok przed upływem terminu rozliczenia emisji). Dla sektora ciepłownictwa brak możliwości skonsumowania darmowych uprawnień może przełożyć się na uwzględnienie w taryfach ciepła 100% zakupu jednostek CO₂ (zamiast 50%), a w konsekwencji spowodować nadmierne obciążenie kosztami zakupu ciepła odbiorców prywatnych.

Ustawa o systemie handlu upewnieniami do emisji gazów cieplarnianych

Brak implementacji przepisów Dyrektywy parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r, w zakresie Art. 10a (darmowe przydziały uprawnień do emisji CO₂ dla produkowanego ciepła) i Art. 10c (darmowe przydziały uprawnień do emisji CO₂ dla produkcji energii elektrycznej).

Przygotowanie przez Ministerstwo Środowiska pełnej implementacji dyrektywy 2009/29/WE, będącej podstawą do wydania darmowych uprawnień zgodnie z art. 10a i art. 10c.

Przygotowanie przez Ministerstwo Środowiska rozporządzenia określającego szczegółowe zasady przydziału darmowych uprawnień dla przedsiębiorców.

326. Niepewność regulacyjna związana z wdrażaniem dyrektywy o emisjach przemysłowych (IED) do prawodawstwa krajowego. Niedotrzymanie terminu wdrożenia Dyrektywy oraz niepewność związana z aktami wykonawczymi do ustawy POŚ w zakresie gleb oraz w zakresie określania standardów emisyjnych.	Projekt zmiany Ustawy Prawo Ochrony Środowiska i projekt rozporządzenia o standardach emisyjnych. Brak wiedzy na temat treści rozporządzenia dot. m.in. raportu bazowego oraz standardów jakości gleb i ziem.	Włączenie przemysłu w proces przygotowania rozporządzeń – robocza współpraca przemysłu i administracji w tym zakresie. Aktywny udział przedstawicieli Rządu oraz przemysłu w procesie tworzenia „BAT conclusions” na szczeblu europejskim.
327. Nieefektywny system informacyjno-sprawozdawczy. W Polsce nie ma jednolitego systemu raportowania środowiskowego. Przedsiębiorcy są zobowiązani do przygotowywania sprawozdań dotyczących wykorzystania środowiska w różnych układach i w różnych terminach dla różnych instytucji. Nie ma żadnego uzasadnienia dla takiego zróżnicowania sprawozdawczości i jej szczegółowości. Obciąża ona niepotrzebnie firmy i generuje nieuzasadnione koszty administracyjne. Zwiększa także niepotrzebnie koszty funkcjonowania administracji. To także wpływa na brak jednolitego systemu opłat środowiskowych za emisje do atmosfery.	Brak jednolitego, ogólnego systemu sprawozdawczego. Ustawa Prawo ochrony środowiska wraz z aktami wykonawczymi. Ustawa o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.	Konieczność stworzenia ogólnie obowiązującego systemu raportowania w zakresie ochrony środowiska, który będzie generował spójne dane dostarczające merytorycznych przesłanek. Stworzenie zamkniętej listy substancji, za które przedsiębiorcy wnosiliby opłaty za korzystanie ze środowiska. Ograniczenie podmiotów przekazujących raporty do Krajowej bazy o emisjach gazów cieplarnianych i innych substancji utworzonej na mocy ustawy o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, do podmiotów mających znaczący udział w emisji krajowej.
328. Szytwny nakazy oczyszczania gruntów bez względu na rzeczywisty stan i poziom zagrożenia występujący w indywidualnych przypadkach.	Rozporządzenie Ministra Środowiska w sprawie standardów jakości gleby oraz standardów jakości ziemi	W ramach dostosowywania przepisów do Dyrektywy IED konieczna będzie zmiana treści rozporządzenia w sprawie standardów jakości gleby. Proponujemy, wykorzystać ten moment na otwarcie dyskusji na temat skutecznych przepisów glebowych w Polsce. Apelujemy o stworzenie nowego rozporządzenia opartego na podejściu oceny ryzyka związanego z zanieczyszczeniem gruntów i wód podziemnych.

GOSPODARKA WODNO-ŚCIEKOWA

329. Zagrożenie wprowadzenia opłat dla energetyki konwencjonalnej za pobór wody powierzchniowej na potrzeby związane z wytwarzaniem energii cieplnej i elektrycznej. Zniesienie aktualnie obowiązującego zwolnienia energetyki z opłat za wodę chłodniczą mogłoby spowodować wzrost kosztów produkcji rządu kilku milionów złotych rocznie na instalację (wg. Aktualnie obowiązującej stawki opłaty za pobór wody powierzchniowej śródlądowej). Pobierana woda powierzchniowa w sektorze energetyki, w przypadku otwartych systemów chłodzenia jest zwracana do odbiornika praktycznie w tej samej ilości. Jedynym oddziaływaniem jest dodatkowy (na skutek chłodzenia urządzeń produkcyjnych) ładunek termiczny. Oddziaływanie to jest jednak uwzględnione w aktualnie obowiązującym systemie opłat.	Założenia do projektu Ustawy Prawo wodne z dnia 10.05.2013 r.	Prowadzenie dialogu z sektorem energetycznym w sprawie wprowadzenia opłaty za pobór wody powierzchniowej na potrzeby związane z wytwarzaniem energii cieplnej i elektrycznej. Ustalenie stawki w.w. opłaty na poziomie akceptowalnym.
---	---	---

POWIETRZE

330. Niejednolity sposób naliczania opłat za gospodarcze korzystanie ze środowiska dla stacji paliw

1. Dla przeładunku benzyn publikowane są stawki opłat za przeładunek tony paliwa, obowiązujące rozporządzenie każe uwzględniać stopień hermetyzacji osiągnany w danym obiekcie. Przez niektóre Urzędy Marszałkowskie lub WIOŚ jest to podstawą do wymagania wykonania pomiarów przez akredytowane laboratorium potwierdzających założoną do obliczeń skuteczność układu hermetyzacji. Jednocześnie nie ma technik i metod referencyjnych ani żadnego laboratorium akredytowanego które potrafi takie badania wykonać, a proponowane nieakredytowane pomiary kosztują kilkanaście razy więcej od opłat rocznych wnoszonych przez stacje.

2. Wymaganie przez część Urzędów Marszałkowskich i WIOŚ naliczania opłat za przeładunek oleju napędowego i LPG pomimo bardzo niewielkiej emisji, a co za tym idzie niewspółmiernie dużego nakładu pracy przy minimalnej wysokości wnoszonej opłaty

Opracowanie stawek opłat uwzględniających średni stopień hermetyzacji przyjęty na podstawie posiadanej wiedzy o sposobie funkcjonowania układów hermetyzujący w kraju i zagranicą oraz kontroli wymaganego stanu technicznego tych urządzeń.

Jednoznaczne określenie, iż dla stacji paliw opłatę wnosi się jedynie za przeładunek benzyn lub opracowanie, podobnie jak w przypadku benzyn, jednostkowych stawek opłat za przeładunek tony oleju napędowego i LPG.

BIOPALIWA

331. Ograniczenia rozwoju rynku biokomponentów oraz paliw ciekłych skutkujące utrudnieniami w realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego
- a. ograniczenia we wprowadzaniu na rynek benzyny E10 wynikające z propozycji wydłużenia obowiązkowego okresu przejściowego (jednoczesne wprowadzanie na stacjach paliw benzyny E5 i E10) do końca 2020 r.
 - b. ograniczenia we wprowadzaniu na rynek biokomponentów kolejnych generacji.

Ad. A) art. 3 projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych

Ad. B) definicje paliw ciekłych zawarte w projekcie ustawy o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz definicje zawarte w projekcie ustawy o zmianie ustawy o biokomponentach

Dostosowanie polskiego prawa do przepisów obowiązujących w UE w zakresie umożliwiania dodawania biowęglowodorów do paliw silnikowych bez wprowadzania krajowych limitów.

i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw, które przewidują - wbrew postanowieniom najnowszej wersji normy EN 590 - objętościowe ograniczenia w dozowaniu do oleju napędowego biowęglowodorów.

- brak rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie wymagań jakościowych dla biowęglowodorów.

KOMPETENCJE ORGANÓW

332. Podział kompetencji w zakresie uzgodnień rekultywacji środowiska gruntowo-wodnego pomiędzy regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska i Starostę.

Ustawa o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie z dnia 13 kwietnia 2007r, kompetencje w zakresie szkód w zaistniałych przed 30 kwietnia 2007r w powierzchni ziemi przeniosła do Regionalnych Dyrektorów Ochrony Środowiska, zaś w przypadku szkód (zanieczyszczenia) wód podziemnych pozostawiła w gestii Starostów. Prace oczyszczające (rekultywacyjne) prowadzone są dla zanieczyszczonych obiektów łącznie dla obu komponentów środowiska. W/w akt prawny (lub jego interpretacja przez GDOŚ) zmuszą przedsiębiorców do uzgadniania dokumentacji dotyczącej rekultywacji środowiska gruntowo-wodnego w dwóch organach. Grunty w RDOŚ, zaś wody gruntowe we właściwym Starostwie

Kompetencje w zakresie szkód w środowisku zarówno powstałych przed 30 kwietnia 2007r jak i po tej dacie winny w całości być przeniesione do Regionalnych Dyrektorów Ochrony Środowiska

NAJBARDZIEJ UCIAŹLIWE BARIERY ADMINISTRACYJNE NA RYNKU GAZU

333. Niewłaściwe regulacje w zakresie dywersyfikacji dostaw gazu.

Rozporządzenie gazowe stanowi, że „maksymalny udział gazu importowanego z jednego kraju pochodzenia w stosunku do całkowitej wielkości gazu importowanego przez koncesjonowane przedsiębiorstwo nie może być wyższy niż: 70% w latach 2010-2014 roku oraz 59% w latach 2015-2018 i 49% w latach 2019-2020”.

Rozporządzenie to, z uwagi na posługiwanie się pojęciami innymi niż użyte w ustawie z 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, wywołuje wątpliwości interpretacyjne, zwłaszcza co do rozumienia zawartych w nim pojęć importu oraz kraju pochodzenia gazu. Samo rozporządzenie nie zawiera, ani nie odsyła do definicji tych kluczowych pojęć w innych aktach prawnych.

Wykonanie rozporządzenia jest weryfikowane przez Prezesa URE.

Stosowana przez URE interpretacja rozporządzenia jest następująca: wymóg dywersyfikacji jest spełniony tylko wtedy gdy, importer wykáže, że kupiony przez niego gaz został wydobyty w co najmniej dwóch różnych krajach w wymaganych w danym roku proporcjach. Stosując tę interpretację URE powołuje się na przepisy celne, zawierające stosowaną definicję importu.

Postulat wzrastającej dywersyfikacji źródeł importowanego gazu jest niewątpliwie słuszny, gdyż zwiększa bezpieczeństwo energetyczne kraju. Jednakże, obecna infrastruktura transgraniczna przesyłu gazu oraz brak portu LNG, powodują, że bez względu na kierunek z którego gaz jest importowany, jest to praktycznie zawsze gaz rosyjski, a tym samym spełnienie wymogu rozporządzenia zgodnie z wykładnią URE nie jest możliwe.

Taka interpretacja uniemożliwia także wykorzystanie wirtualnego rewersu na polskim odcinku gazociągu jamalskiego do kontraktowania gazu, co prawda rosyjskiego, ale od dostawcy z kraju członkowskiego UE. Sytuacji nie zmieni także oddanie w kwietniu 2014 r. fizycznego połączenia pomiędzy Niemcami i Polską, bo będzie nim płynął gaz rosyjski. Tym samym nowa instytucja rewersu i związane z nią rozwiązania techniczne, prawne i biznesowe, nie przyczynią się, tak jak planowano, do wzmocnienia bezpieczeństwa energetycznego, rozwoju krajowego rynku gazu i jego integracji z wewnętrznym rynkiem UE.

Sytuacja uległaby zmianie, gdyby przyjąć kryterium dostawcy gazu: gaz zakupiony od podmiotu z kraju członkowskiego UE, zostałby sklasyfikowany jako dostawa wewnątrzspółnotowa, a tym samym nie podlegałby wymogom rozporządzenia dywersyfikacyjnego.

Rozporządzenie Rady Ministrów z 24 października 2000 roku w sprawie minimalnego poziomu dywersyfikacji dostaw gazu z zagranicy (Dz. U z 2000 r., Nr 95, poz. 1042; dalej: „rozporządzenie gazowe”).

Wykładnia stosowana przez Prezesa URE.

Rada ds. Gazu Lewiatana postuluje:

- Wypracowanie spójnej i adekwatnej do potrzeb rynku interpretacji rozporządzenia dywersyfikacyjnego w myśl, której kontraktowanie gazu przez instytucję wirtualnego i fizycznego rewersu na polskim odcinku gazociągu jamalskiego jest nabyciem wewnątrzspółnotowym gazu z UE nie podlegającym wymaganiom rozporządzenia dywersyfikacyjnego
- Derogacja z krajowego porządku prawnego przedmiotowego rozporządzenia lub zmiana jego treści umożliwiająca w sposób optymalny wykorzystywać ograniczone zdolności infrastrukturalne krajowego systemu gazowego.

334. Nadmierny zakres obowiązków sprawozdawczych w zakresie obrotu gazem ziemnym

Podmioty posiadające koncesje w zakresie obrotu gazem ziemnym wysokometanowym i obrotu gazem ziemnym z zagranicą są zobowiązane do składania sprawozdań systematycznych oraz na żądanie m. in. do Ministerstwa Gospodarki, URE, ARE, GUS, urzędów celnych, często powielających te same dane. Obowiązkami sprawozdawczymi objęte są wszystkie podmioty bez względu na faktyczny zakres prowadzonej działalności lub prowadzenia jej w bardzo ograniczonej skali. Rodzi to konieczność stworzenia i utrzymania rozbudowanych struktur organizacyjnych, co dla podmiotów rozpoczynających działalność stanowi znaczny koszt wejścia na rynek. Równocześnie potencjalne opóźnienia w realizacji tej sprawozdawczości skutkują karami finansowymi dla tych przedsiębiorców.

Dodatkowo systematyka i metodyka sprawozdań do każdej z ww. instytucji jest inna, tzn. rodzi konieczność wielorakiego przeliczania jednakowych wielkości na różne jednostki np. kWh/MWh, m³, toe, MJ.

Przepisy i praktyka sprawozdawcza MG, URE, ARE, GUS i urzędów celnych

Ustawa z 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz.U.2012.1190 ze zm.)

Rada ds. Gazu Lewiatana postuluje:

- Ustalenie jednego organu administracyjnego zobowiązanego w sposób jednolity do pozyskiwania danych od podmiotów rynkowych i informowanie pozostałych organów administracyjnych (tzw. „zasada jednego okienka”). Postulujemy, aby organem wobec którego ma być realizowana cała sprawozdawczość w zakresie bezpieczeństwa dostaw gazu, zapasów obowiązkowych gazu, obrotu gazem ziemnym, w tym obrotu gazem ziemnym z zagranicą był Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, który w ramach zbiorczych sprawozdań okresowych informowałby inne organy, w szczególności Ministra Gospodarki, o sytuacji na rynku gazu.
- Dostępność niektórych danych sprawozdawczych składanych przez podmioty rynkowe na zasadzie anonimowej bez ponoszenia kosztów (w szczególności Raporty ARE)
- Zmianę podejścia Prezesa URE do interpretowania obowiązujących przepisów prawnych – w sposób zgodny z intencją ustawodawcy, a nie w sposób skrajnie uciążliwy dla przedsiębiorstw energetycznych. W szczególności konieczne jest zapewnienie maksymalnej spójności zasad koncesjonowania obrotu paliwami ciekłymi określonych w prawie energetycznym z instrumentami służącymi zapewnieniu bezpieczeństwa paliwowego Państwa w zakresie dostaw gazu ziemnego określonego w ustawie z 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz.U.2012.1190 ze zm.) [dalej: „ustawa o zapasach”]

335. System zapasów obowiązkowych gazu

Ustawa o zapasach uzależnia obowiązek tworzenia zapasów od wolumenów gazu przywiezionych z zagranicy i sprzedawanych w Polsce przez spółki obrotu gazem.

Równocześnie przedmiotowa ustawa dopuszcza uzyskanie zwolnienia z obowiązku utrzymywania zapasów w przypadku przywozu do wysokości 100 mln m³ i gdy liczba odbiorców nie przekracza 100 tys. W obecnej sytuacji przekroczenie tego progu rodzi problemy natury praktycznej przy braku rzeczywistego dostępu do infrastruktury magazynowej w kraju, a w przypadku wykorzystania zagranicznych magazynów braku możliwości zapewnienia ciągłej przepustowości na połączeniach granicznych. Taka sytuacja rodzi sztuczną granicę dla rozwoju działalności podmiotów zainteresowanych wejściem na ten rynek.

Z perspektywy zagranicznych podmiotów, limit na rynku hurtowym na poziomie 100 mln m³ jest na tyle niski, że podmioty

Ustawa z 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz.U.2012.1190 ze zm.) vs.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) NR 994/2010 z 20 października 2010 r. w sprawie środków zapewniających bezpieczeństwo dostaw gazu ziemnego i uchylenia Dyrektywy Rady 2004/67/WE

Rada ds. Gazu Lewiatana przedstawia następujące warianty rozwiązań:

- Dostosowanie krajowego systemu zapasów obowiązkowych gazu do postanowień Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) NR 994/2010 z 20 października 2010 r. w sprawie środków zapewniających bezpieczeństwo dostaw gazu ziemnego i uchylenia Dyrektywy Rady 2004/67/WE, polegające na obciążeniu zapasami obowiązkowymi wolumenów gazu sprzedawanego tylko do tzw. „odbiorców chronionych”
- Wprowadzenie wzoru umów na usługi magazynowania zapasów obowiązkowych gazu oraz umów biletowych w zakresie zlecenia obowiązku tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych pomiędzy przedsiębiorstwami energetycznymi wykonującymi działalność polegającą na obrocie paliwami gazowymi. Wyposażenie w prawo do oferowania usługi biletowej zarówno operatorów systemu magazynowania paliw gazowych, operatorów skraplania i regazyfikacji gazu, jak i innych przedsiębiorstw energetycznych. Pozytywnym skutkiem wdrożenia proponowanych rozwiązań będzie:

BARIERA
- OPIS PROBLEMU

takie w ogóle nie podejmują prób szerszego zaistnienia i rozwijania działalności. Równocześnie obecna konstrukcja utrzymywania zapasów obowiązkowych gazu w Polsce jest nieadekwatna do postanowień rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) NR 994/2010 z dnia 20 października 2010 r. w sprawie środków zapewniających bezpieczeństwo dostaw gazu ziemnego i uchylenia Dyrektywy Rady 2004/67/WE, które zobowiązuje Państwa Członkowskie do wdrażania mechanizmów zabezpieczających dostawy gazu przede wszystkim dla tzw. odbiorców chronionych.

Dyskusyjna jest także interpretacja przez Prezesa URE przepisów ustawy i nałożenie na przedsiębiorstwa zwolnione z utrzymywania zapasów obowiązku ustalenia i podawania hipotetycznej wielkości zapasów w oparciu o historyczne średnie wielkości sprzedaży gazu. Takie szacunki są obciążone wysokim błędem w stosunku do rzeczywistego poziomu sprzedaży i wysokości ewentualnego obowiązku utrzymywania zapasów. Sam fakt ustalenia zapasów obowiązkowych gazu ziemnego przez przedsiębiorstwa energetyczne zwolnione z ich utrzymywania nie zwiększa bezpieczeństwa zaopatrzenia Rzeczypospolitej Polskiej w gaz ziemny.

PRZYCZYNA PRAWNA
LUB FAKTYCZNAREKOMENDACJA
- CO NALEŻY ZROBIĆ

- a. funkcjonowanie dodatkowych mechanizmów umożliwiających tworzenie zapasów obowiązkowych gazu ziemnego w Polsce,
 - b. standaryzacja i nadzór Prezesa URE nad umowami zawierającymi w zakresie zapasów gazu,
 - c. koncentracja dużych wolumenów zapasów gazu wśród wybranej grupy przedsiębiorców co optymalizować będzie bieżące zarządzanie zapasami i usprawni procesy ich uruchamiania w sytuacjach kryzysowych.
- Docelowo uruchomienie prac nad przyjęciem systemu zapasów obowiązkowych gazu analogicznego jak dla ropy naftowej i paliw ciekłych, w kształcie zgodnym z rozporządzeniem NR 994/2010, w którym Państwo (Agencja Rezerw Materiałowych) będzie fizycznie utrzymywać w całości lub części zapas gazu w zamian za opłatę celową płaconą przez przedsiębiorstwa zobligowane do tworzenia zapasów. Sutkiem wdrożenia takiego systemu będzie:
 - a. koncentrację wolumenów zapasu gazu w dyspozycji Państwa co umożliwi ich najszybsze możliwe uruchamianie w sytuacjach kryzysowych,
 - b. docelowo funkcjonowanie w kraju wyspecjalizowanej agencji utrzymującej strategiczne zapasy ropy, paliw ciekłych i gazu ziemnego co wpływa na optymalizację kosztów funkcjonowania tych systemów,
 - c. uwolnienie kapitału zamrożonego obecnie w zapasach gazu utrzymywanego przez przedsiębiorców,
 - d. uniezależnienie działalności gospodarczej od fizycznego obowiązku utrzymywania zapasów i dostępu do pojemności magazynowej,
 - e. opłata celowa za zapas analogicznie jak w przypadku sektora naftowego będzie wliczana w ceny gazu co wprowadzi bardziej transparentny system kształtowania cen dla odbiorców chronionych
 - W okresie przejściowym rozważenie podniesienia limitu zwolnienia z obowiązku utrzymywania zapasów w przypadku przywozu gazu ziemnego wysokometanowego do wysokości 500 mln m³ przez przedsiębiorstwa energetyczne sprowadzające gaz ziemny z zagranicy.

<p>336. Zasady kształtowania taryf gazowych</p> <p>Brak dostosowania rozporządzenia taryfowego z 25 lipca 2013 r. do zasad kontraktowania paliw gazowych na rynku, a w szczególności procedury zmiany sprzedawcy przez odbiorcę paliw gazowych w myśl, której moc umowna w systemie gazowym na fizycznych punktach wyjścia z systemu, do których przyłączone są instalacje i urządzenia odbiorcy końcowego są przynależne odbiorcy końcowego i podążają za każdym kolejnym kontraktem na dostawy gazu (tzw. zasada plecaka).</p>	Rozporządzenie taryfowe.	Rada ds. Gazu Lewiatana postuluje: Dokonanie zmian w rozporządzeniu taryfowym, poprzez przypisanie dysponowania mocą umowną do odbiorcy; podział mocy przez odbiorcę na poszczególnych sprzedawców nie powinien powodować zmiany grupy taryfowej, analogicznie jak ma to miejsce na rynku energii elektrycznej.
<p>337. Zasady zarządzania dostępem do infrastruktury logistycznej gazu</p> <p>W przypadku przydziału mocy przesyłowych na połączeniach transgranicznych, nie ma możliwości transparentnego wtórnego obrotu tymi mocami w przypadku ich niewykorzystania. Proponowane w nowym IRIESP rozwiązanie wszczęcia na wniosek zainteresowanego procedury jest skomplikowane administracyjnie i czasowo oraz nie odpowiada na doraźne potrzeby rynku.</p>	Instrukcja Ruchu i Eksploatacji Sieci Przesyłowych (IRiESP).	Rada ds. Gazu Lewiatana postuluje: Wprowadzenie transparentnego wtórnego obrotu mocami dotyczącymi logistyki gazu tak jak np. w systemie Prisma. Docelowo postuluje się uruchomienie rynku wtórnego zdolności przesyłowych na połączeniach transgranicznych, zdolności magazynowych oraz zdolności do skraplania i regazyfikacji na rynku giełdowym, Towarowej Giełdzie Energii lub innej platformie obrotu.
<p>338. Preregulowanie sektora gazowego</p> <p>Zgodnie z obecnym brzmieniem Prawa energetycznego przez paliwa gazowe rozumie się, <i>gaz ziemny wysokometanowy lub zaazotowany, w tym skroplony gaz ziemny oraz propan-butan lub inne rodzaje gazu palnego, dostarczane za pomocą sieci gazowej, a także biogaz rolniczy, niezależnie od ich przeznaczenia</i>”.</p> <p>Taki zapis powoduje, że szereg obowiązków regulacyjnych, które pierwotnie miały być skierowane jedynie do sektora gazu ziemnego jest ekstrapolowanych przez regulatora na przedsiębiorców i ich infrastrukturę służącą dystrybucji, obrotowi lub sprzedaży paliw gazowych innych niż gaz ziemny, takich jak np. gazy rafineryjne, koksownicze, gardzielowe, syntezowe, wodór.</p> <p>W obecnym stanie prawnym wymienione paliwa gazowe (często będące produktem ubocznym produkcji podstawowej) mogą być wytwarzane i sprzedawane lokalnie po cenach wolnorynkowych, gdyż Prawo energetyczne słusznie nie reguluje (tj. wyłącza obowiązek koncesyjny) dla wytwarzania tej grupy paliw. Nie odnosi się to niestety do dystrybucji tychże paliw specjalnymi sieciami. Nałożenie na ich właścicieli obowiązków analogicznych jak stosowane dla sieci gazowych jest niezrozumiałą nadregulacją prawa krajowego, nie znajdującą żadnego uzasadnienia w ustawodawstwie wspólnotowym.</p> <p>W praktyce skutkuje to koniecznością ponoszenia dodatkowych kosztów związanych ze spełnianiem szeregu wymagań regulacyjnych, które są nakładane także na małe lokalne sieci gazowe, których klientami są często kategorie odbiorców wyrażających wolę odbioru tych paliw gazowych na warunkach indywidualnych ustalonych z producentami tych paliw.</p>	Ustawa Prawo energetyczne.	Rada ds. Gazu Lewiatana postuluje Ograniczenie w Prawie energetycznym definicji paliw gazowych wyłącznie do gazu ziemnego niezależnie od jego stanu skupienia, i niezależnie od jego przeznaczenia, co jest zgodne z ustawodawstwem wspólnotowym w przedmiotowym zakresie i znalazło zastosowanie w przedstawionym opinii publicznej projekcie ustawy Prawo gazowe z 21 grudnia 2011 roku.

339. Brak definicji pojęcia zamkniętego systemu dystrybucyjnego

W projekcie Prawa gazowego z 21 grudnia 2011 roku przewidziano możliwość wykonywania działalności gospodarczej na specjalnego rodzaju infrastrukturze dystrybucyjnej jaką jest tzw. „zamknięty system dystrybucyjny”. Jest to rodzaj systemu, który może występować na terenie dużych zakładów przemysłowych, na których działalności może prowadzić kilka podmiotów (często powiązanych kapitałowo), które ze względów technicznych i organizacyjnych są zaopatrywane w gaz przez głównego przedsiębiorcę zarządzającego całą infrastrukturą dostarczającą media do poszczególnych instalacji produkcyjnych danego kompleksu. Nadrzędną cechą takiego sposobu dostarczania paliwa gazowego nie jest standardowa działalność dystrybucyjna nastawiona na czerpanie zysku z transportu paliwa gazowego, ale wyłącznie zapewnienie ciągłości procesów produkcyjnych instalacji znajdujących się na terenie danego kompleksu przemysłowego co jest w interesie przedsiębiorcy świadczącego taką usługę.

Ustawa Prawo energetyczne.

Rada ds. Gazu Lewiatana postuluje:

Maksymalne uproszczenie w Prawie energetycznym zasad działania zamkniętych systemów dystrybucyjnych gazu i energii elektrycznej w szczególności:

- a. wprowadzenie definicji prawnej zamkniętego systemu dystrybucyjnego jako systemu wyodrębnionego z systemu dystrybucyjnego danego lokalnego operatora systemu dystrybucyjnego,
- b. zniesienie obowiązku koncesjonowania dystrybucji i przedkładania do zatwierdzenia taryfy w ramach zamkniętych systemów dystrybucyjnych. Dostarczenie paliwa gazowego i energii elektrycznej odbywałoby się na podstawie koncesji na obrót paliwami gazowymi albo koncesji na obrót energią,
- c. zniesienie obowiązku opracowywania instrukcji ruchu i eksploatacji sieci dla zamkniętych systemów dystrybucyjnych i zastąpienie możliwości dostarczania paliwa gazowego na podstawie wewnętrznych procedur danego zamkniętego systemu dystrybucyjnego zgłaszanych do Prezesa URE,
- d. zniesienie obowiązku opracowywania planów rozwoju dla zamkniętych systemów dystrybucyjnych
- e. maksymalne uproszczenie obowiązków sprawozdawczo-informacyjnych wobec Prezesa URE w zakresie działania zamkniętych systemów dystrybucyjnych.

Realizacja powyższych postulatów pozwoli z jednej strony w sposób klarowny uregulować działanie takich systemów, a z drugiej, zmniejszając ilość i zakres obowiązków regulacyjnych, sprawozdawczych i informacyjnych, ograniczy koszty funkcjonowania zarówno kompleksów przemysłowych w ramach, których mogą funkcjonować zamknięte systemy dystrybucyjne jak i organów nadzorujących system gazowy.

340. Obowiązek przeprowadzenia prawnego rozdziału działalności obrotowej i dystrybucyjnej przez małe przedsiębiorstwa gazownicze

Na polskim rynku od wielu lat funkcjonuje niewielka grupa prywatnych przedsiębiorstw gazowniczych. Rozwijają się one dynamicznie poprzez gazyfikację coraz to nowych obszarów kraju. Chociaż niewielkie, spółki te odgrywają bardzo istotną rolę na polskim rynku gazowym często podejmują się bowiem budowania sieci dystrybucyjnych na obszarach, których gazyfikowaniem nie było zainteresowane PGNiG SA. Przedsiębiorstwom tym trudno jednak zwiększyć skalę swojego działania do poziomu pozwalającego na stanie się realną alternatywą dla podmiotu dominującego. Powodem są restrykcyjne przepisy prawne. Zgodnie z Art. 9d Ustawy prawo energetyczne przedsiębiorstwa te po przekroczeniu poziomu 150 mln m³ rocznej sprzedaży lub poziomu 100 tys. przyłączonych odbiorców będą bowiem zmuszone do podziału na dwa przedsiębiorstwa - jedno zajmujące się obrotem gazem ziemnym a drugie jego dystrybucją. Ponieważ są to niewielkie przedsiębiorstwa o zasięgu lokalnym, operacja taka stanowić będzie dla nich duże obciążenie finansowe. Konieczne będzie na przykład zlecenia analiz prawnych, zatrudnienie nowych pracowników czy też zakup lub wynajęcie nowego budynku. Ze względu na niewielką skalę działalności tych przedsiębiorstw, koszty z tym związane nie tylko stanowić będą dla nich poważne obciążenie finansowe, ale zmuszą je także do podniesienia cen usług dystrybucji co doprowadzi do ograniczenia możliwości pozyskiwania nowych klientów, a tym samym do obniżenia bądź całkowitego zahamowania tempa ich rozwoju.

Unia Europejska dostrzegając ten problem i w Dyrektywie 2009/73/WE zezwoliła państwom członkowskim na zwolnienie przedsiębiorstw gazowniczych posiadających mniej niż 100 tys. odbiorców z obowiązku przeprowadzenia prawnego rozdziału działalności obrotowej i dystrybucyjnej (Art. 26 ust. 4 dyrektywy). Polskie prawo przewiduje takie zwolnienie jednak oprócz wymaganego przez Unię Europejską progu 100 tys. odbiorców przewidziano w nim także drugi próg na poziomie 150 mln m³ rocznej sprzedaży. Próg ten jest kilka razy bardziej restrykcyjny od progu narzuconego przez Unię Europejską. Sprzedaż na poziomie 150 mln m³ gazu ziemnego rocznie przedsiębiorstwa gazownicze osiągają bowiem posiadając około 30 tys. klientów.

Ustawa Prawo energetyczne, art. 9d vs
Dyrektywa 2009/73/WE, art.26 ust. 4.

Rada ds. Gazu Lewiatana postuluje:

Usunięcie z Ustawy prawo energetyczne zapisów zobowiązujących przedsiębiorstwa gazownicze do przeprowadzenia prawnego rozdziału działalności po przekroczeniu rocznej sprzedaży gazu ziemnego w wysokości 150 mln m³.

Przeprowadzenie takiego rozdziału winno być obligatoryjne dopiero po przekroczeniu wymaganego przez Unię Europejską poziomu 100 tys. pozyskanych klientów.

6. BARIERY BRANŻOWE

6.1. BRANŻA TELEKOMUNIKACYJNA I MEDIALNA

USTAWA – PRAWO TELEKOMUNIKACYJNE

<p>341. Powinna istnieć możliwość zastrzeżenia kar w przypadkach, kiedy na wniosek dużego abonenta biznesowego operator poniesie wysokie nakłady inwestycyjne w celu świadczenia na jego rzecz uzgodnionych dwustronnie usług, po czym abonent ten, korzystając z regulacji mającej na celu ochronę konsumentów, zrezygnuje z tych usług. Wzorem innych rozwiązań ustawowych jak chociażby ustawy o drogach publicznych powinna istnieć możliwość wprowadzenia kary za wcześniejsze wycofanie się takiego abonenta z umowy.</p>	<p>Art. 57.5 i 6</p>	<p>Proponujemy, aby art. 57 ust. 5 i 6 PT dotyczył jedynie konsumentów, a tym samym z stwarzał możliwość odmiennej regulacji w stosunku do abonentów – przedsiębiorców.</p>
<p>342. Art. 57 ust. 2 i 3 reguluje możliwość dokonywania przez dostawcę usług wiarygodności płatniczej użytkownika końcowego. Wskazane możliwości dokonywania takiej weryfikacji są poważnie ograniczone. Ust. 2 art. 57 PT wskazuje na możliwość uzależnienia zawarcia umowy, a tym samym na możliwość odmowy jej zawarcia. Wskazuje na dostarczenie dokumentów potwierdzających możliwość wykonania zobowiązania wobec dostawcy usług wynikającego z umowy oraz pozytywną ocenę wiarygodności płatniczej wynikającej z danych będących w posiadaniu dostawcy usług lub z udostępnionych mu przez BIG.</p> <p>Mamy zatem wskazanie na możliwość odmowy i tylko odmowy zawarcia umowy w oparciu o 3 czynniki. Ust. 3 art. 57 PT wskazuje na możliwość nie tylko odmowy zawarcia umowy, ale także zawarcia jej na mniej korzystnych warunkach. Jednak tu został wskazany tylko jeden czynnik – negatywna weryfikacja płatnicza na podstawie informacji udostępnionych przez BIG. Wynika z tego, że w przypadku niedostarczenia przez użytkownika końcowego dokumentów potwierdzających możliwość wykonania zobowiązania wobec dostawcy lub negatywnej oceny wiarygodności płatniczej użytkownika końcowego wynikającej z danych będących w posiadaniu dostawcy usług, nie ma możliwości zawarcia umowy na mniej korzystnych warunkach, choć istnieje możliwość odmowy jej zawarcia. Pojawia się uzasadniona wątpliwość istnienia takiego zróżnicowania, dlaczego bowiem negatywna weryfikacja w oparciu o inne dane od danych uzyskanych z BIG nie może być podstawą do zawarcia umowy na mniej korzystnych warunkach. Jednak najpoważniejszą wątpliwością pozostaje uzasadnienie do wprowadzenia możliwości weryfikacji użytkownika tylko w oparciu o wskazane w ustawie źródła. Poza bowiem nimi w praktyce istnieje możliwość weryfikacji także</p>	<p>Art. 57 PT, Art. 86 PT, Art. 93 ust. 4 PT, Art. 101 ust. 3 pkt 1 PT</p>	<p>art. 57 – wymaga zmiany w następujący sposób:</p> <p>a. ust. 2 i 3 otrzymałby następujące brzmienie:</p> <p>„2. Dostawca usług może uzależnić zawarcie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do sieci, od:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. dostarczenia przez użytkownika końcowych dokumentów potwierdzających możliwość wykonania zobowiązania wobec dostawcy usług wynikającego z umowy; 2. pozytywnej oceny wiarygodności płatniczej użytkownika końcowego. 3. Dostawca usług może odmówić użytkownikowi końcowemu zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do sieci lub zawrzeć ją na mniej korzystnych dla użytkownika końcowego warunkach w związku z negatywną oceną wiarygodności płatniczej użytkownika końcowego. Dostawca usług może w szczególności żądać zabezpieczenia wierzytelności wynikających z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do sieci, wskazać górną wartość należności, której przekroczenie uprawniać będzie do zablokowania połączeń wychodzących lub realizacji wszystkich usług wynikających z tej umowy lub odmówić zawarcia umowy o charakterze promocyjnym.” <p>b. po ust. 3 dodać należałoby ust. 3a w następującym brzmieniu:</p> <p>„3a. Dostawca usług może, pod rygorem zablokowania połączeń wychodzących lub realizacji wszystkich usług wynikających z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie</p>

o inne dane zawarte w innych źródłach. Oczywistym może być sprawdzanie wiarygodności płatniczej u innych dostawców usług telekomunikacyjnych.

Na przykład w ustawie prawo bankowe, wprost przewidziano możliwość wymiany informacji pomiędzy bankami i innymi podmiotami świadczącymi usługi finansowe, a jednocześnie nie wprowadzono ograniczeń odnośnie do innych sposobów weryfikacji. Przykład ten jest jak najbardziej uzasadniony, bo tak w przypadku usług bankowych (przynajmniej ich części - kredyty, pożyczki), jak i w przypadku usług telekomunikacyjnych (a przynajmniej znacznej ich części) bank i dostawca usług telekomunikacyjnych zajmuje pozycję wierzyciela. Mamy bowiem do czynienia z sytuacją, w której najpierw są świadczone usługi telekomunikacyjne, a dopiero potem - na podstawie wystawionej faktury - następuje płatność. Zatem dostawca usług telekomunikacyjnych pełni w istocie rolę swego rodzaju kredytodawcy. Stąd istotne jest, aby dostawca mógł dokonywać weryfikacji użytkowników pod kątem ich zdolności do spłaty zobowiązań w stosunku do dostawcy tak na etapie przed zawarciem umowy, jak i w trakcie jej realizowania. Powinien mieć także możliwość zablokowania świadczenia usług lub żądania zabezpieczenia płatności za nie wcześniej niż dopiero po tym, jak abonent rachunku nie zapłaci. Do tego bowiem czasu użytkownik może doprowadzić do bardzo poważnego zadłużenia, a nawet do poważnych nadużyć.

Omawiając ten problem, warto także zwrócić uwagę, że dostawcy bardzo często oferują szczególnie korzystne umowy - o charakterze promocyjnym. Nie ma żadnego uzasadnienia, by takie umowy traktować, jak każde inne i nie móc w odniesieniu do takich przypadków stosować szczególnej weryfikacji, czy szczególnych warunków, zabezpieczeń. W takich przypadkach nie tylko użytkownik otrzymuje lepszą ofertę. W takich przypadkach także dostawca ponosi większe ryzyko.

Stąd propozycja bardziej ogólnego uregulowania możliwości dokonywania weryfikacji użytkownika końcowego jest jak najbardziej zasadna. Uzasadnione jest także wskazanie wprost w ustawie, jakie działania mogą podejmować dostawcy usług już w trakcie wykonywania umowy. Proponowane rozwiązania w żaden sposób nie pogorszą sytuacji użytkowników końcowych. Zwłaszcza, że część regulacji umownych podlega kontroli *ex ante* przez Prezesa UKE, wszystkie regulacje umowne dotyczące konsumentów podlegają także kontroli *ex post* przez Prezesa UOKiK. Kontroli przez oba wskazane organy podlegają także działania dostawców usług. Wpłynie to pozytywnie na stopień eliminacji z rynku zachowań nieuczciwych.

przyłączenia do sieci, żądać zabezpieczenia wierzytelności wynikających z tej umowy lub ograniczyć świadczenie usług także w trakcie wykonywania umowy, jeżeli istnieje uzasadnione podejrzenie dotyczące możliwości zaspokojenia dostawcy z tytułu powstałej wierzytelności lub jeżeli użytkownik końcowy przekroczył górną wartość należności wskazaną w umowie.”

Art. 86 PT - należy uchylić w całości.

Art. 93 , w którym ust. 4 otrzymałby następujące brzmienie:

„4. Przedsiębiorca wyznaczony zapewnia abonentom możliwość:

1. nieodpłatnego zablokowania połączenia wychodzącego powyżej określonej kwoty w okresie rozliczeniowym, jeżeli kwota ta została wskazana w umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych, a abonent nie dokonał zabezpieczenia wierzytelności wynikających z tej umowy oraz
2. korzystania z usług w granicy kwoty przedpłaconej lub w określonej przez abonenta górnej granicy kwoty faktury.”

Art. 86 PT wskazuje na obowiązek zawarcia umowy o świadczenie usługi powszechnej pod warunkiem spełnienia przez użytkownika końcowych warunków wynikających z regulaminu świadczenia usługi. W istocie regulacja ta dotyczy zagadnienia uregulowanego już w art. 57 PT. Nie ma zatem uzasadnienia, aby ją powielać (chyba że w odniesieniu do usługi powszechnej miałyby istnieć inne kryteria weryfikacji i byłyby one wskazane w ustawie).

W chwili obecnej istnienie komentowanej regulacji daje podstawę do stwierdzenia, że art. 86 PT stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 57 PT, co oznacza, że podstawą do odmowy zawarcia umowy o świadczenie usługi powszechnej mogą być inne elementy niż te wskazane w art. 57 PT, o ile tylko będą przewidziane w regulaminie i o ile użytkownik ich nie spełni. Oczywiście musi to być zgodne z innymi przepisami prawa, w stosunku do których art. 86 PT nie stanowi *lex specialis*. Ponieważ proponuje się zmianę art. 57 PT, pozostawienie art. 86 PT jest tym bardziej niezasadne. Ochroną przed ewentualnymi nadużyciami ze strony przedsiębiorcy wyznaczonego jest kontrola regulacji umownych dokonywana przez Prezesa UKE.

Przepis art. 93 ust. 4 PT zapewnienia możliwości zablokowania połączeń wychodzących powyżej określonej wartości wskazuje jako uprawnienie jedynie dla abonentów. Tymczasem, uprawnienie takie powinien mieć także przedsiębiorca wyznaczony (podobnie, jak każdy innych dostawca usług). Znane są przypadki powstawania w sposób nieświadomy nadmiernego zadłużenia się abonentów. TP na takie przypadki reaguje na bieżąco, jednak nie zawsze abonenci podejmują działania na tyle szybko, by uniknąć dalszego przyrostu zadłużania. Należy także brać pod uwagę przypadki celowego działania na szkodę przedsiębiorcy wyznaczonego. Stąd uzasadnione jest, by także przedsiębiorca wyznaczony był uprawniony do blokowania połączeń wychodzących powyżej określonej wartości. Oczywiście wartość ta byłaby różna w zależności od możliwości finansowych abonentów, a blokada nie byłaby koniecznością ze względu na możliwość ustanowienia zabezpieczenia. Zważywszy, że kwestie te musiałyby zostać uregulowane w umowie/regulaminie/cenniku, a te mogą obowiązywać jedynie pod warunkiem, że Prezes UKE nie zgłosi doń sprzeciwu, trudno jest obawiać się, że na tym polu dojdzie do nadużyć ze strony przedsiębiorcy wyznaczonego.

343. W obecnym stanie prawnym operator telekomunikacyjny zobowiązany jest:

1. doręczyć na piśmie abonentowi będącemu stroną umowy zawartej w formie pisemnej lub elektronicznej treść każdej proponowanej zmiany warunków umowy, regulaminu świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych lub cennika,
2. doręczyć na piśmie abonentowi niebędącemu stroną umowy zawartej w formie pisemnej lub elektronicznej, który udostępnił swoje dane, o których mowa w ust. 1a, treść każdej proponowanej zmiany warunków umowy określonych w regulaminie świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych lub w cenniku, oraz
3. podać do publicznej wiadomości treść każdej proponowanej zmiany warunków umowy określonych w regulaminie świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych

- z wyprzedzeniem co najmniej jednego miesiąca przed wprowadzeniem tych zmian w życie. Jednocześnie abonent powinien zostać poinformowany o prawie wypowiedzenia umowy w przypadku braku akceptacji tych zmian.

Abonent może opcjonalnie zażądać dostarczenia tych informacji drogą elektroniczną na wskazany przez abonenta w tym celu adres poczty elektronicznej lub za pomocą podobnego środka porozumiewania się na odległość.

Wprowadzone nowelizacją PT w 2012 roku art. 60a ust. 3a oraz art. 61 ust. 51 wprowadzają pewne ułatwienia (zmiana prawa, obniżka cen, dodanie nowej usługi, zmiana będąca efektem decyzji Prezesa UKE powodują obowiązek podania do publicznej wiadomości), jednak sposób ich wprowadzenia jest daleki od doskonałości.

Przede wszystkim żaden z tych artykułów nie obejmuje zmiany w umowie (jedynie cennik i regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych). Automatycznie czyni to bezskutecznym wprowadzenie nowej usługi, które zazwyczaj następuje poprzez zmianę umowy.

Ponadto, nie obejmują one decyzji Prezesa UOKiK. Objęcie tą regulacją decyzji Prezesa UOKiK umożliwiłoby przedsiębiorcom korzystanie z instytucji porozumienia z Prezesem UOKiK co do wycofania z umowy klauzul, które mogą być uznane za niedozwolone. W aktualnym stanie prawnym zawarcie ugody oznaczałoby po prostu konieczność zmiany umowy, pełny obowiązek informacyjny z pełnymi kosztami (kilka milionów złotych dla większych przedsiębiorców) oraz możliwość zrywania kontraktów terminowych przez abonentów.

Art. 60a PT, Art. 61 PT.

Postulujemy:

- wprowadzenie do art. 60a ust. 3a wzorem poprzedniej treści przepisów PT następującej zmiany – w zdaniu pierwszym po słowie „umowy” dodać przecinek i słowa „w tym”. Zmiana ta spowoduje objęcie również treści umowy katalogiem wyłączeń z art.60a ust. 3a;
- uzupełnienie art. 60a ust. 3a oraz 61 ust. 51 o przypadek wykonania decyzji Prezesa UOKiK.

Ponadto uważamy, że gospodarka cyfrowa wymaga, aby kompleksowo uregulować wykonanie obowiązków informacyjnych wg poniższych założeń:

1. Informacja o zmianach powinna być dostarczana abonentowi w wersji papierowej (na żądanie elektronicznie) tylko jeśli następuje zmiana regulaminu lub podnoszone są ceny.
2. W innych przypadkach wystarczającym powinno być publiczne ogłoszenie informacji, gdzie są opublikowane zmiany, chyba że abonent zażąda dostarczenia zmian w wersji papierowej lub elektronicznej.
3. Indywidualne informowanie abonenta nie dotyczy zmian wynikających z przepisów prawa. Nie ma potrzeby informowania w ogóle, a jeśli już to j.w.
4. W szczególności należy wyłączyć spod obowiązku przekazywania abonentowi indywidualnej informacji papierowej, informacji nt. kolejnych obniżek cen wynikających z Rozporządzenia Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie roamingu międzynarodowego. Jest to o tyle uzasadnione, że każdy abonent z chwilą przekroczenia granicy Polski jest informowany indywidualnym sms-em od swojego dostawcy usług o kosztach jakie będzie ponosił za korzystanie z roamingu. Rozporządzenie to od 2007 r. reguluje poziom cen w roamingu i określa harmonogram ich corocznych obniżek. Przy obecnym ukształtowaniu przepisów PT w zakresie obowiązków informacyjnych, coroczna zmiana cen roamingu (wynikająca z Rozporządzenia) nakłada na operatora obowiązek pisemnego przekazania abonentom informacji na temat kolejnej obniżki. Koszt dostarczenia zindywidualizowanej informacji w formie papierowej za każdym razem może wynieść nawet ok. 4 mln zł.

Koszt ten jest niewspółmiernie wysoki, szczególnie zważywszy, że informacja nt. obniżek stawek roamingowych wynikających z Rozporządzenia jest szeroko komunikowana zarówno przez Komisję Europejską, regulatora krajowego, media. Zatem Abonent ma łatwy dostęp do informacji i wiedzę nt. korzystnych dla niego zmian, niezależnie od informacji zawartej w przesyłce w formie papierowej.

			<p>∨</p> <p>Dlatego racjonalnym byłoby informowanie abonentów o zmianach stawek wynikających z Rozporządzenia jedynie poprzez podanie informacji do publicznej wiadomości. Takie rozwiązanie spełniłoby swój cel - Abonent miałby jeszcze lepszy dostęp do informacji nt. obniżki cen, a jednocześnie zracjonalizowało ekonomicznie i ekologicznie realizację obowiązku informacyjnego.</p> <p>Aktualne obowiązujące Rozporządzenie wygasa w 2012 r., ale zgodnie z propozycją Komisji Europejskiej czas jego obowiązywania zostanie przedłużony, a stawki detaliczne mogą pozostać regulowane nawet do 2016 r. Pozostawienie obowiązku informacyjnego w niezmienionej formie, w ciągu kolejnych 4-5 lat generować może koszty dla operatora rządu ok. 20 mln zł.</p>
344.	Utrudnienie w interpretacji przepisu. Należy ujednoczyć przepis tak jak to ma miejsce w art. 61 ust. 6a.	Art. 60a ust. 3.	<p>Nowe brzmienie:</p> <p>3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się, jeżeli konieczność wprowadzenia zmian, o których mowa w ust. 1:</p> <ol style="list-style-type: none"> wynika ze zmiany przepisów prawa albo usunięcia niedozwolonych postanowień umownych; wynika z decyzji Prezesa UKE; <p>Zmiany polegają na wykreśleniu słowa „bezpośrednio” z pkt 1 oraz wykreśleniu końcówki pkt 2 wskazującego na konkretną decyzję Prezesa UKE - wydaną na podstawie art. 63a PT. Uważamy, że powinny tu być zawarte wszystkie decyzje Prezesa UKE skutkujące zmianami umów detalicznych.</p>
345.	<p>Należy rozszerzyć zakres wyraźnie wskazanych przypadków, w których redakcyjna zmiana regulaminu nie stanowi zmiany umowy, która wiązałaby się z konsekwencjami w postaci odstąpienia od umowy (związanymi z odszkodowaniami lub nie, lub też ewentualnym zwrotem ulgi).</p> <p>Nie jest zgodne z zasadą proporcjonalności, aby nieistotna zmiana nie zmieniająca stosunku zobowiązaniowego a wynikająca, np. z wprowadzania nowej numeracji, zmiany waluty (np. na Euro), numeru kontaktowego infolinii, zmiany zakresów numeracji krajowej czy międzynarodowej itp. powodowała tak daleko idące konsekwencje.</p>	Art. 60a ust. 4.	<p>Art. 60a ust. 4 należy przeredagować w taki sposób, aby w katalogu zmian nie powodujących daleko idących konsekwencji dla przedsiębiorców telekomunikacyjnych mieściły się wszelkie zmiany, które nie pogarszają sytuacji abonenta. Celem regulacji powinno być zapewnienie abonentowi bezpieczeństwa. Zmiany nie wpływające w żaden sposób na poziom tego bezpieczeństwa nie powinny mające charakteru prawnie doniosłego.</p> <p>Proponujemy wprowadzenie ponadto dodatkowego ustępu 6 o brzmieniu „Warunki nie wpływające na zmianę stosunku zobowiązaniowego powstałego w wyniku zawartej umowy, nie stanowią jej zmiany, a tym samym nie dają prawa do wypowiedzenia umowy, o której mowa w art. 60a ust. 1.”</p>
346.	Nie jest jasne dlaczego dostawca usług telekomunikacyjnych musi wprowadzać obniżki cen z wyprzedzeniem co najmniej jednego miesiąca, co wynika z art. 61 PT.	Art. 61 PT.	Uprościć obniżki cen poprzez zniesienie obowiązku wysyłania informacji z tak dużym wyprzedzeniem. W czasach bardzo silnej konkurencji na rynku praktycznie uniemożliwia to przedsiębiorcy zaskoczenie czymkolwiek swojego konkurenta.

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
347. Ponadwymiarowy obowiązek dostarczania Prezesowi UKE wszystkich cenników i zmian do nich. Wystarczający byłby przepis dostarczania ich na żądanie Prezesa UKE.	Art. 61 ust. 7.	Nowe brzmienie: 7. Dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych jest obowiązany do przedłożenia cennika Prezesowi UKE, na każde jego żądanie, w terminie przez niego określonym.
348. Potrzeba uporządkowania sposobów wzywania pomocy. Sfera numeracji oraz systemów służących do wzywania pomocy jest jedną z najbardziej zaniedbanych w Polsce. Do dziś nie powstał jednolity system powiadamiania ratunkowego. Istnieje kilkanaście różnych numerów alarmowych, które są utrzymywane w większości kompletnie niepotrzebnie w świadomości użytkowników oraz w obsłudze przedsiębiorców telekomunikacyjnych oraz systemów poszczególnych służb państwowych. Niezbędny jest wyłącznie jeden numer - 112.	Art. 77 PT, ustawa o systemach powiadamiania ratunkowego	Niezbędne z punktu widzenia obywateli, którzy są zdezorientowani gdzie dzwonić po pomoc, przedsiębiorców oraz służb państwowych, którzy ponoszą niewspółmiernie wysokie koszty obsługi nadmiarowych systemów jest zreformowanie systemu powiadamiania ratunkowego poprzez wprowadzenie tylko jednego numeru będącego europejskim standardem - numeru 112. Pozostałe numery są niepotrzebne.
349. Zgodnie z zał. I do dyrektywy o usłudze powszechnej dostawca usług może za szczegółowy wykaz pobierać niewielkie opłaty lub dostarczać je bezpłatnie. Skoro inni dostawcy publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych pobierają opłaty za szczegółowy wykaz wykonanych usług (art. 80 ust. 2), a w przypadku abonenta usługi przedpłaconej nawet za wykaz podstawowy (art. 80 ust. 1a), to nie powinno być przeszkód, aby pobierać opłatę za szczegółowy wykaz usług zrealizowany przez przedsiębiorcę wyznaczonego.	Art. 93 ust. 5	Nowe brzmienie: Art. 93. 5. Przedsiębiorca wyznaczony dostarcza na żądanie abonenta, po rozsądnej cenie, szczegółowy wykaz wykonanych na jego rzecz usług telekomunikacyjnych w formie uniemożliwiającej osobom trzecim bezpośredni dostęp do informacji w nich zawartych, tak aby abonent mógł weryfikować i kontrolować opłaty ponoszone z tytułu korzystania ze stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej.
350. Nieproporcjonalna penalizacja. Potrzeba „racjonalizacji” sankcji karnych prawa gospodarczego. Przepisy Prawa telekomunikacyjnego przewidują bardzo daleko idącą represyjność, stąd istnieje potrzeba ich racjonalizacji. W szczególności kary finansowe są całkowicie niezależne od faktu zaprzestania penalizowanych działań, wystąpienia ich skutków, jak również kwestii zawinienia czy też możliwości realizacji przez przedsiębiorców obowiązków. Oznacza to, że przedsiębiorca może być ukarany nawet w przypadkach, gdy: • nie miał możliwości realizacji obowiązków (np. bardzo krótkie vacatio legis), • popełnił jednostkowy błąd, który został naprawiony w procedurze reklamacyjnej (aklient był zadowolony z pozytywnego rozwiązania problemu) - vide kasus kary za łączne 3 dni opóźnienia w przeniesieniu numeru dla dwóch klientów, • nie było żadnych negatywnych skutków jego działań.	Art. 209 i 210 PT	Zmiana przepisów dotyczących nakładania kar pieniężnych z uwzględnieniem następujących postulatów: • Kary nie powinny być nakładane w przypadkach gdy przedsiębiorca doprowadził do stanu zgodnego z prawem lub gdy nie miał możliwości postąpienia zgodnie z prawem. • Konieczność uprzedniej realizacji przez Prezesa UKE postępowania kontrolnego i wydania zaleceń pokontrolnych. Kara pieniężna powinna być nakładana dopiero w przypadku, gdy przedsiębiorca niezaprzestanie działań sprzecznych z prawem. • Odstąpienie od kary, gdy pojawiające się problemy zostały rozwiązane w trybie reklamacyjnym, w szczególności po myśli abonentów. • Brak redundancji z innymi formami odpowiedzialności. W szczególności wypłacenie abonentowi/abonentom odszkodowania (które po nowelizacji ustawy Prawo telekomunikacyjne urasta często do bardzo dużych kwot - np. ¼ trzymiesięcznego abonamentu za każdy dzień opóźnienia, niewspółmiernych

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
<p>∨</p> <p>Kary pieniężne są redundantne wobec odszkodowań i postępowania reklamacyjnego. Katalog penalizowanych działań jest bardzo rozbudowany i obejmuje ponad 45 przypadków, które są często opisane w sposób bardzo szeroki.</p>		<p>∨</p> <p>do ewentualnie faktycznie wyrządzonej szkody) powinno kończyć postępowanie o nałożenie kary. Przedsiębiorcy nie powinni być karani podwójnie.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Obniżenie pułapu kar do 2% rocznego przychodu (podobnie jak w przypadku innych branż). • Wprowadzenie przesłanek - stopnia szkodliwości czynu oraz stopnia zawinienia. • Weryfikacja negatywna katalogu kar zawartego w art. 209 PT. Większość z nich nie jest potrzebna.
<p>351. Nadmierne obowiązki związane z wykonywaniem zadań na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego. Ponoszenie przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych kosztów związanych z szeroko pojętą retencją danych.</p>	<p>Art. 176 PT i dalsze.</p>	<p>Omawiany obszar regulacji wymaga wnikliwszego oraz staranniejszego pod względem merytorycznym, podejścia ze strony wszystkich podmiotów zainteresowanych regulacją oraz postrzegania potrzeby uregulowania tych kwestii w oddzielnej ustawie. Konieczne jest wprowadzenie odpłatności za niektóre czynności wykonywane przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych na rzecz uprawnionych podmiotów, sądów czy prokuratury. Przy czym należy zauważyć, że w systemie prawnym funkcjonuje również - i to od lat - Dekret z dn. 23.04. 1953 r. o świadczeniach w celu zwalczania klęsk żywiołowych (Dz. U. Nr 23, poz. 98 z zm.), a więc akt analogiczny, tyle że odnoszący się do klęsk żywiołowych.</p>
<p>352. Obowiązki na rzecz obronności, bezpieczeństwa i porządku publicznego nakładane w ustawie prawo telekomunikacyjne i w rozporządzeniach wykonawczych.</p>	<p>Art. 182 PT i rozporządzenia wykonawcze.</p>	<p>Obowiązki na rzecz obronności, bezpieczeństwa i porządku publicznego nakładane w ustawie PT i w rozporządzeniach wykonawczych obejmują zarówno usługi telekomunikacyjne, jak i usługi świadczone drogą elektroniczną - obowiązki wobec usług świadczonych drogą elektroniczną nie powinny być regulowane w ustawie PT, która dotyczy usług związanych z przesyłaniem sygnałów, a w ustawie o świadczeniu usług drogą elektroniczną.</p>
<p>353. Obowiązek udostępniania przez operatorów publicznej sieci telekomunikacyjnej oraz dostawców publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, na własny koszt, danych i informacji objętych tajemnicą telekomunikacyjną podmiotom uprawnionym.</p>	<p>Art. 180a ust. 1 pkt 2 oraz 180d PT.</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Usunięcie wyrażenia „na własny koszt” i doprecyzowanie, że koszt udostępnienia informacji i danych ponosi wnioskujący o ich udostępnienie, podmiot uprawniony. • Utrzymywanie bezpieczeństwa publicznego jest obowiązkiem państwa a nie przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Tak samo jak państwo płaci za karetki, funkcjonariuszy służb, wojsko, policję, czy Państwową Straż Pożarną powinno również ponosić koszty realizacji przez te służby swoich obowiązków. Niedopuszczalnym i niezgodnym z konstytucją jest nakazanie świadczenia tego w sposób permanentny przedsiębiorcom telekomunikacyjnym. Takie nieproporcjonalne nakładanie obowiązków prowadzi do patologii uzyskiwania nieprawdopodobnie wysokiej liczby dostępów wszystkich służb państwowych do danych obywateli. Dzieje się tak dlatego, że służby państwa nie mają żadnych kosztów przyrostowych związanych z sięganiem po kolejne dane.

354. Konieczność zmiany modelu organu regulacyjnego rynku telekomunikacyjnego na model kolegialny.
- Postulujemy wprowadzenie kolegialnego modelu organu regulacyjnego. Organ taki z uwagi na konieczność wypracowania wewnątrz członków tego organu wspólnego stanowiska cechowałby się lepszym wyważeniem podejmowanych decyzji. Uważamy, że możliwe jest sprawne i szybkie funkcjonowanie takiego organu, czego dowody obserwujemy w wielu państwach członkowskich UE: Wielkiej Brytanii (Ofcom), Francji (ARCEP), Hiszpanii (CMT), Czechach, Niemczech, etc.
- Ustawa PT - przepisy ustrojowe art. 189 i następane.
- Oceniamy, że przepisy ustrojowe dotyczące organu regulacyjnego powinny zostać zmienione, aby regulator rynku telekomunikacyjnego stał się organem kolegialnym. Można tu zastanowić się nad adaptacją jednego z funkcjonujących w Europie modeli, np.: francuskiego, hiszpańskiego, brytyjskiego czy niemieckiego.
- Organy kolegialne cechują się podejmowaniem bardziej wyważonych decyzji przy uwzględnieniu punktów widzenia kilku osób wchodzących w ich skład. Jest to szczególnie istotne w przypadku rynku telekomunikacyjnego, gdzie decyzje opatrzone są rygiorem natychmiastowej wykonalności, zmiany rynkowe zachodzą bardzo szybko i ryzyko podjęcia złej lub wadliwej decyzji jest bardzo wysokie.
- Uważamy, również, że w przypadku organu kolegialnego będzie dochodziło do lepszej kontroli wydawanych decyzji, co przy praktycznym braku ochrony sądowej (bardzo długie postępowania) jest kluczowe dla przedsiębiorców działających na tym rynku.
355. Postępowania w sprawie zaskarżenia rozstrzygnięć Prezesa UKE do Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
- Obecnie istniejąca regulacja nie gwarantuje odpowiedniego poziomu ochrony interesu prawnego strony postępowania. W szczególności brak jest precyzyjnego określenia terminu przekazywania przez Prezesa UKE odwołań i zażaleń od decyzji lub postanowień Prezesa UKE do Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Prezes UKE przetrzymuje nawet przez kilka miesięcy odwołania od swoich decyzji, a do złożenia odpowiedzi na odwołanie jest wzywany przez SOKiK dopiero po przekazaniu odwołania z aktami postępowania. Przedsiębiorca dysponuje natomiast wyłącznie 2 tygodniami na przygotowanie odwołania, co ze względu na istniejącą w postępowaniu przed SOKiK prekluzję dowodową prowadzi do rażącej nierówności (na niekorzyść przedsiębiorcy).
- Niejasny jest status decyzji Prezesa UKE w postępowaniu przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Odwołanie przedsiębiorcy jest traktowane przez Sąd jak pozew i to od przedsiębiorcy oczekuje się udowodnienia, że decyzja jest wadliwa - na przedsiębiorcę nakładają się ciężar dowodu, że np. nie doszło do naruszenia przepisów. Dotyczy to w szczególności postępowań, w których nakładane są sankcje i w których powinny obowiązywać standardy jak w postępowaniach karnych.
- Brak szczególnej regulacji w Prawie telekomunikacyjnym i kodeksie postępowania cywilnego - nieadekwatność regulacji dla tego typu postępowań.
- Należałoby wprowadzić regulację szczegółowo normującą postępowanie w sprawach zaskarżenia rozstrzygnięć Prezesa UKE.
- W szczególności należałoby wprowadzić przepis nakładający na Prezesa UKE obowiązek przekazania odwołania przedsiębiorcy wraz z odpowiedzią na nie i aktami postępowania do Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, tj. w terminie identycznym jakim dysponuje przedsiębiorca i jaki był standardem w przypadku zwykłych postępowań gospodarczych.
- W szczególności, jako remedium na sytuację przetrzymywania odwołań przez Prezesa UKE proponujemy wprowadzenie do kodeksu postępowania cywilnego rozwiązań analogicznych do funkcjonujących w art. 55, 55, 154 ustawy prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, przewidującymi maksymalny termin przekazania skargi oraz konkretne, orzekane przez Sąd sankcje za jego przekroczenie. Vide:
- Art. 54. § 1. Skargę do sądu administracyjnego wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania jest przedmiotem skargi.
- § 2. Organ, o którym mowa w § 1, przekazuje skargę sądowi wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę w terminie trzydziestu dni od dnia jej wniesienia.
- § 3. Organ, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania zaskarżono, może w zakresie swojej właściwości uwzględnić skargę w całości do dnia rozpoczęcia rozprawy. Uwzględniając skargę, organ stwierdza jednocześnie, czy działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania miały miejsce bez podstawy prawnej albo z rażącym naruszeniem prawa.

Art. 55. § 1. W razie niezastosowania się do obowiązków, o których mowa w art. 54 § 2, sąd na wniosek skarżącego może orzec o wymierzeniu organowi grzywny w wysokości określonej w art. 154 § 6. Postanowienie może być wydane na posiedzeniu niejawnym.

§ 2. Jeżeli organ nie przekazał sądowi skargi mimo wymierzenia grzywny, sąd może na żądanie skarżącego rozpoznać sprawę na podstawie nadesłanego odpisu skargi, gdy stan faktyczny i prawny przedstawiony w skardze nie budzi uzasadnionych wątpliwości.

§ 3. O rażących przypadkach naruszenia obowiązków, o których mowa w § 2 lub w art. 54 § 2, skład orzekający lub prezes sądu zawiadamia organy właściwe do rozpatrywania petycji, skarg i wniosków.

Art. 154. § 1. W razie niewykonania wyroku uwzględniającego skargę na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania oraz w razie bezczynności organu lub przewlekłego prowadzenia postępowania po wyroku uchylającym lub stwierdzającym nieważność aktu lub czynności strona, po uprzednim pisemnym wezwaniu właściwego organu do wykonania wyroku lub załatwienia sprawy, może wnieść skargę w tym przedmiocie, żądając wymierzenia temu organowi grzywny.

§ 2. Sąd, w przypadku, o którym mowa w § 1, może ponadto orzec o istnieniu lub nieistnieniu uprawnienia lub obowiązku, jeżeli pozwala na to charakter sprawy oraz niebudzące uzasadnionych wątpliwości okoliczności jej stanu faktycznego i prawnego. Jednocześnie sąd stwierdza, czy bezczynność organu lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organ miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa.

§ 3. Wykonanie wyroku lub załatwienie sprawy po wniesieniu skargi, o której mowa w § 1, nie stanowi podstawy do umorzenia postępowania lub oddalenia skargi.

§ 4. Osobie, która poniosła szkodę wskutek niewykonania orzeczenia sądu, służy roszczenie o odszkodowanie na zasadach określonych w Kodeksie cywilnym.

§ 5. Odszkodowanie, o którym mowa w § 4, przysługuje od organu, który nie wykonał orzeczenia sądu. Jeżeli organ w terminie trzech miesięcy od dnia złożenia wniosku o odszkodowanie nie wypłacił odszkodowania, uprawniony podmiot może wnieść powództwo do sądu powszechnego.

§ 6. Grzywnę, o której mowa w § 1, wymierza się do wysokości dziesięciokrotnego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej w roku poprzednim, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie odrębnych przepisów.

356. Brak możliwości racjonalnego średnio i długoterminowych planowania inwestycji w sieć radiokomunikacyjną jako efekt braku długoterminowego harmonogramu uwalniania częstotliwości radiowych.

Planowanie budowy sieci, a zwłaszcza efektywnej rozbudowy (dla świadczenia usług o odpowiedniej jakości) oparte jest o wielkość posiadanych obecnie i w przyszłości zasobów radiowych. Brak wiarygodnych informacji o terminach, kiedy uwalniane będą kolejne pasma prowadzi do planowania opartego tylko o obecne zasoby - co do zasady droższego, albo obciążone jest nadmiernym ryzykiem.

Brak harmonogramu uwalniania częstotliwości dla zastosowań cywilnych.

Ogłoszenie i konsekwentna realizacja harmonogramu uwalniania częstotliwości dla zastosowań cywilnych.

KODEKS POSTĘPOWANIA CYWILNEGO

357. Brak skutecznej możliwości odwołania od decyzji regulatora rynku telekomunikacyjnego.

Decyzje regulacyjne mają rygor natychmiastowej wykonalności - z mocy ustawy. Przedsiębiorca telekomunikacyjny zobowiązany jest do wykonywania decyzji niezależnie od złożenia odwołania. Dopiero prawomocność decyzji umożliwia mu odstąpienie od wykonywania decyzji. Sądy, jakkolwiek teoretycznie posiadają uprawnienie do zdjęcia rygoru, nie zdejmują go, nawet gdy ich wyroki zmieniają decyzje Regulatora. Należy przypuszczać, iż taka praktyka powodowana jest z jednej strony rygiem wykonalności wynikającym z mocy ustawy, a z drugiej - brakiem jakichkolwiek wskazówek - także ustawowych - umożliwiających sędziemu podjęcie decyzji o wykluczeniu ustawowego rygoru. W efekcie przedsiębiorcy wykonują błędne decyzje przez kilka lat (tyle trwa średnio tryb odwoławczy), ponosząc w tym czasie straty finansowe z nich wynikające. W praktyce decyzje regulacyjne - po takim czasie - są nieodwracalne.

Ustawa PT art. 206 ust. 2aa, KPC 479⁵⁷ - 479⁶⁷ - brak odpowiednich przepisów w KPC.

Oceniamy, że niezbędna jest zmiana przepisów Kodeksu Postępowania Cywilnego w zakresie procedury odwoławczej od decyzji Prezesa UKE tak, aby wstrzymanie wykonalności decyzji administracyjnej stało się realnym mechanizmem zabezpieczającym podmioty prywatne przed skutkami rynkowymi wadliwych decyzji Prezesa UKE. W związku z tym postulujemy o:

1. określenie w prawie przesłanek do zdjęcia rygoru natychmiastowej wykonalności;
2. wprowadzenie obowiązkowej rozprawy w sądzie w sprawie zniesienia/podtrzymania rygoru;
3. wprowadzenie dwutygodniowego terminu (analogicznego jak termin na złożenie odwołania) na przekazanie odwołania do SOKiK;
4. określenie terminu, w jakim SOKiK jest zobowiązany do przeprowadzenia rozprawy w sprawie zniesienia/podtrzymania rygoru.

358. Postępowania w sprawie zaskarżenia rozstrzygnięć Prezesa UKE do Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

KPC

Wprowadzenie do KPC terminu przekazania odwołania przedsiębiorcy wraz z możliwością dyscyplinowania organu przez Sąd analogicznego do ustawy PPSA.

ROZPORZĄDZENIA MINISTRA INFRASTRUKTURY Z DNIA 1 PAŹDZIERNIKA 2004 R. W SPRAWIE TRYBU POSTĘPOWANIA REKLAMACYJNEGO ORAZ WARUNKÓW, JAKIM POWINNA ODPOWIADAĆ REKLAMACJA USŁUGI TELEKOMUNIKACYJNEJ

359. Według obecnie obowiązujących przepisów w sytuacji, gdy dostawca usług nie udzieli odpowiedzi na reklamację w terminie 14 dni od daty jej przyjęcia (choć na odpowiedź na reklamację ma 30 dni), obowiązany jest dodatkowo wysłać pisemne potwierdzenie przyjęcia takiej reklamacji. To oznacza, że w większości przypadków dostawca usług w jednej sprawie reklamacyjnej jest zobowiązany wysłać co najmniej dwa pisma, jedno z potwierdzeniem przyjęcia reklamacji, drugie z odpowiedzią na reklamację. Takie rozwiązanie powoduje powstanie po stronie dostawcy usług znacznych kosztów.

Przepisy przewidują zbyt sformalizowany proces komunikacji z abonentem w sprawie reklamacyjnej. Dotrzymanie warunków rozporządzenia powoduje

powstanie po stronie przedsiębiorców znacznych kosztów związanych z wysyłką papierowej korespondencji. Relacje te wymagają uproszczenia, tym bardziej, że coraz częściej abonenci posługują się we wszelkiej korespondencji pocztą elektroniczną.

Wprowadzenie takiego trybu przyspiesza też proces.

Dodatkowo nie jest zasadne potwierdzanie na piśmie albo w formie elektronicznej abonentowi warunków uznania reklamacji zgodnie ustalonej w rozmowie telefonicznej pomiędzy abonentem i dostawcą usług.

§ 5 ust. 3 i ust. 4 ww. Rozporządzenia
§ 7 ww. Rozporządzenia.

Wprowadzenie możliwości korzystania z komunikacji elektronicznej do komunikacji z abonentami. Rozwiązania papierowe są anachronizmem i barierą generującą większe koszty i hamującą dalszy rozwój.

PRAWO BUDOWLANE/PLANOWANIE I ZAGOSPODAROWANIE PRZESTRZENNE/OCHRONA ŚRODOWISKA

360. Niski poziom edukacji w zakresie oddziaływania pól elektromagnetycznych na środowisko. Nieelastyczne przepisy dotyczące ochrony przed oddziaływaniem pól elektromagnetycznych w strefach ochrony uzdrowiskowej.

W naszej opinii urzędy administracji publicznej, a w szczególności Urząd Komunikacji Elektronicznej powinny zaangażować się w szeroką kampanię informacyjną mającą na celu rzetelne poinformowanie społeczeństwa na temat faktów dotyczących oddziaływania pól elektromagnetycznych. Niestety w Polsce nawet w urzędach na szczeblu centralnym brak jest rzetelnej wiedzy na ten temat, czego skutkiem są kolejne bariery inwestycyjne. Ministerstwo Zdrowia jest autorem bezwzględного zakazu lokalizacji stacji bazowych w uzdrowiskach, podczas gdy istniejące już dziś w Polsce normy w tym zakresie wyznaczają kilkudziesięciokrotnie bardziej rygorystyczną ochronę ludzi przed oddziaływaniem pól elektromagnetycznych niż w pozostałych krajach Unii Europejskiej. Niestety w podejściu do problemu oddziaływania pól elektromagnetycznych przeważają nieuzasadnione obawy zamiast merytorycznej dyskusji.

361. Wyśrubowane normy dopuszczalnych poziomów gęstości mocy i natężenia pola w miejscach dostępnych dla ludności wg przepisów ochrony środowiska przed polami elektromagnetycznymi w Polsce.

W Polsce każda instalacja radiokomunikacyjna, zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 30 października 2003 r. (Dz. U. Nr 192/03, poz. 1883) *w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów*, przed dopuszczeniem do użytkowania musi przejść sprawdzenie dotrzymania dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w miejscach dostępnych dla ludności w otoczeniu instalacji nadajników telefonii komórkowej (stacji bazowych). Wyniki pomiarów porównuje się z wartościami dopuszczalnymi parametrów fizycznych pól elektromagnetycznych określonymi w powyższym rozporządzeniu, a wynik pomiarów decyduje o dopuszczeniu danej stacji bazowej do eksploatacji.

To oczywiście bardzo dobry mechanizm, jednak poziom dopuszczalnych poziomów w Polsce jest kilkadziesiąt razy niższy niż w innych krajach europejskich.

Niestety implikuje to stawianie dużo gęstszej sieci nadajników, bowiem każdy z nich może generować niższe natężenie sygnału. Gęstsza sieć to więcej nadajników oraz znacznie wyższe koszty pokrycia kraju szerokopasmowym dostępem do Internetu.

Również według raportu z 19 stycznia 2009 roku w ocenie komitetu SCENIHR (Scientific Committee on Emerging and Newly-Identified Health Risks), w skład którego wchodzi najwybitniejsi eksperci między innymi w zakresie ochrony zdrowia, przebywanie w polu elektromagnetycznym emitowanym przez nadajniki publicznych sieci telefonii komórkowej nie wpływa negatywnie na zdrowie ludzi czy zwierząt w żadnym z poddanych ocenie aspektów. Komitet ocenił normę europejską.

Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 30 października 2003 r. (Dz. U. Nr 192/03, poz. 1883) *w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów*

Wprowadzenie w Polsce europejskiej normy w zakresie dopuszczalnego poziomu sygnału. Poniżej znajduje się porównanie polskiej, aktualnie obowiązującej normy z rekomendacją UE oraz z poziomem normy w USA.

Kraj/Częstotliwość	900 MHz (GSM)	1800 MHz (GSM)	2100 MHz (UMTS)
Polska	0,1 W/m ² (6,14V/m)	0,1 W/m ² (6,14 V/m)	0,1W/m ² (6,14 V/m)
Rekomendacja UE	4,5 W/m ²	9 W/m ²	10 W/m ²
USA	6 W/m ²	12 W/m ²	14 W/m ²

362. Pragniemy zwrócić uwagę na jedną z barier ograniczających rozwój ruchomych systemów szerokopasmowych, którą jest niewątpliwie brak dostępu pasm częstotliwości o odpowiednich parametrach. W szczególności mamy na myśli dostęp do zasobów *Dywidendy Cyfrowej*, której odpowiednie zagospodarowanie (zgodne z kierunkiem inicjatyw podejmowanych na poziomie Unii Europejskiej) uwzględniając jednocześnie braki w dostępie do infrastruktury stacjonarnej na terenach pozamiejskich i wiejskich - może w bardzo znaczący sposób przyspieszyć rozwój na tych obszarach ruchomych systemów szerokopasmowych.

Postulujemy, aby jak najefektywniej wykorzystać pojawiającą się historyczną szansę, jaka pojawia się w Europie w związku z przejściem na nadawanie telewizji cyfrowej, właściwa alokacja pasm częstotliwości zajmowanych przez TV analogową w celu zniwelowania luki rozwojowej w obszarze dostępu do nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej, jaka dzieli Polskę i rozwinięte kraje Europy Zachodniej. W pełni przy tym popieramy kierunek działań Komisji Europejskiej, zapoczątkowany decyzją podjętą na światowej konferencji WRC-07 o przeznaczeniu zakresu 790-862 MHz (72 MHz) dla systemów ruchomych.

Z badań przeprowadzonych na zlecenie Komisji Europejskiej w 2009 r. wynika, że dodatkowa wartość ekonomiczna związana z wykorzystaniem zakresu *Dywidendy Cyfrowej* na obszarze Unii Europejskiej dla ruchomych systemów szerokopasmowych do 2015 r. może sięgać do 44 mld Euro w perspektywie 15 lat.

Spodziewane wpływy do budżetu z aukcji na rezerwację częstotliwości z zakresu 790 – 862 MHz są na tyle wysokie, że mogą w pełni zrekomensować koszty wymiany sprzętu wojskowego pracującego w tym paśmie.

Jednocześnie uważamy, że z uwagi na liczbę operatorów infrastrukturalnych w Polsce ilość pasma wynikająca z decyzji WRC-07 (tj. 72 MHz) i planowana w *Planie Wdrażania Telewizji Cyfrowej w Polsce* do przeznaczenia dla szerokopasmowych systemów ruchomych jest niewystarczająca w celu budowy kilku krajowych sieci spełniających wysokie wymagania gwarantujące użytkownikom najwyższą możliwą jakość usług, którą zaoferują najnowsze ruchome technologie szerokopasmowe takie jak np. LTE – Long Term Evolution (odpowiednia pojemność sieci gwarantująca wysoką prędkość transmisji dla użytkowników).

Uważamy, że niezbędnym jest przeznaczenie dodatkowego pasma w ramach *Dywidendy Cyfrowej* (ponad planowane 72 MHz w zakresie 790-862 MHz), aby w efekcie dla szerokopasmowych systemów ruchomych alokowane zostało ok. 160 MHz pasma. Tylko wtedy powstaną warunki, aby rynek szerokopasmowego dostępu do Internetu stał się w pełni konkurencyjny na obszarze całego kraju.

Podczas określania założeń polityki zagospodarowania dywidendy cyfrowej konieczne jest respektowanie potrzeb nadawców programów telewizyjnych i radiowych zgodnie z art. 9 ust. 4 Dyrektywy ramowej, która podkreśla znaczenie świadczenia usług nadawczych dla promowania różnorodności kulturowej i językowej oraz pluralizmu mediów.

Podział pasma na bloki powinien być wynikiem uzgodnień zainteresowanych stron, tj. uczestników rynku ubiegających się o rezerwację częstotliwości.

Regulacje wynikające przede wszystkim z prawa konkurencji powinny dopuszczać różne formy udziału ubiegających się o rezerwację jak np. wspólny udział dwóch podmiotów, spółka dwóch działających MNO itd.

USTAWA Z DNIA 16 KWIETNIA 2004 R. O OCHRONIE PRZYRODY

363. Obszary parków narodowych i krajobrazowych charakteryzują się na tyle dużą powierzchnią, że brak jest możliwości ich „objęcia” sygnałem radiowym z zewnątrz. Tymczasem nie są to obszary niezaludnione. Względy bezpieczeństwa (np. potrzeba wezwania pomocy w górach) przemawiają za objęciem tych obszarów – z zachowaniem szczególnych warunków – zasięgiem sieci mobilnych. Niestety praktyka wskazuje, że przedsiębiorcy napotykają poważne przeszkody w zapewnieniu nawet podstawowego zestawu usług.

Należy zliberalizować przepisy ustawy o ochronie przyrody i wprowadzić warunki dopuszczenia do instalowania stacji bazowych w parkach narodowych i krajobrazowych (w sposób kontrolowany przez władze parków).

USTAWA O RADIOFONII I TELEWIZJI

364. Zbyt szerokie uregulowania dotyczące zasady „mustcarry”/”mustoffer” w odniesieniu do wszelkich sposobów rozprowadzania programów, przede wszystkim wobec najnowszych, będących w fazie wczesnego rozwoju technik np. Internet TV, TV w sieciach 3G czy LTE.

Art. 43 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji

Dzisiejsze brzmienie art. 43 i 43a wskazuje, że zakres podmiotów objętych tym obowiązkiem jest zdecydowanie szerszy i dotyczy wszystkich, którzy w ogóle rozprowadzają programy niezależnie od sposobu, czy technologii. W uzasadnieniu do ustawy z dnia 30 czerwca 2011 r. o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej zostało to również wyraźnie wskazane: „*Ponadto mając na uwadze pojawienie się nowych sposobów odbioru telewizji (np. IP TV, Internet TV) konieczne było objęcie obowiązkiem mustcarry nie tylko operatorów sieci kablowych i platform satelitarnych, ale także pozostałych podmiotów rozprowadzających program w sieciach telekomunikacyjnych*”.

Wydaje się, że o ile słusznie ustawodawca rozszerzył obowiązek „mustcarry” na rozprowadzanie programów drogą satelitarną oraz dodał obowiązek „mustoffer”, to przyjęcie tych rozwiązań do rozwijających się jeszcze „innych” technologii rozprowadzania jest zbyt wczesne. Trudność w realizacji tego obowiązku po stronie operatorów, np. Internet TV lub telewizji rozprowadzanej za pomocą sieci mobilnych (w streamingu), nastręcza wiele problemów wynikających z braku po stronie nadawców programów „obowiązkowych” odpowiednich praw autorskich na emisję inną drogą niż satelitarna, kablowa czy cyfrowa/analogowa naziemna.

Zgodnie z Dyrektywą 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej prawami użytkowników, obowiązek „must-carry” może być nałożony na różnorakie sieci – kablowe, satelitarne, naziemne i inne służące do rozpowszechniania programów radiowych lub telewizyjnych, jednak wtedy gdy „znacząca liczba użytkowników końcowych takich sieci wykorzystuje je jako swój główny sposób odbierania audycji radiowych i telewizyjnych”. W chwili obecnej nie mamy sytuacji, w którą rozprowadzanie typu „Internet TV” czy streaming w sieciach komórkowych są jeszcze marginalnym sposobem odbierania audycji radiowych i telewizyjnych, dlatego też nie powinny być one objęte obowiązkiem „mustoffer”.

365. W ustawie z dnia 25 marca 2011 r. o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz niektórych innych ustaw znalazła się regulacja (art. 16 ust. 5 ustawy o radiofonii i telewizji) ograniczająca ogłoszenia nadawców o ich własnych audycjach do dwóch minut w ciągu godziny zegarowej.

Narzucenie nadawcom ograniczeń czasu emisji bloków autopromocyjnych (przez nieuprawnioną analogię do czasu trwania bloków reklamowych) nie znajduje uzasadnienia ani w przepisach Dyrektywy Audiowizualnej ani w obecnie obowiązujących regulacjach krajowych.

Art. 16 ust. 5 ustawy o radiofonii i telewizji.

Wykreślić z ustawy o rtv art. 16 ust. 5. w brzmieniu dotychczasowym oraz wprowadzić następujące brzmienie powyższego przepisu:

„Ogłoszenia nadawcy, o których mowa w ust. 4 pkt 1 i 2 nie są zaliczane do autopromocji w rozumieniu ustawy”.

Przyjęte przez Parlament rozwiązanie pozbawia nadawców możliwości prowadzenia skutecznej komunikacji z widzem, ograniczając do minimum korzystanie z najbardziej oczywistego i najskuteczniejszego narzędzia tej komunikacji.

Przepisy dyrektywy nie nakładają na państwa członkowskie takiego ograniczenia ani nie regulują tej kwestii w zakresie ograniczenia czasowego.

Ograniczenie to jest wynikiem błędnego utożsamiania wszelkich form informacji o audycjach z reklamą towarzyszących jej produktów, np. konkursów organizowanych przy okazji informowania o audycji. W rezultacie takiego ograniczenia prosta informacja na ekranie stacji informacyjnej o wizycie w studio zaproszonej osoby lub przygotowywanej relacji z ważnego wydarzenia może ukazywać się na ekranie nie dłużej niż 2 minuty w ciągu godziny zegarowej.

366. W ustawie z dnia 25 marca 2011 r. o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz niektórych innych ustaw znalazła się regulacja (art. 16 ust. 7 pkt 5 ustawy o radiofonii i telewizji) stanowiąca delegację ustawową dla Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji do ustalenia w drodze rozporządzenia m.in. sposobu oznaczania i umieszczania w programach ogłoszeń autopromocyjnych nadawców.
- Przepis stanowi konsekwencję kwestionowanego przepisu art. 16 ust. 5 ustawy. Autopromocyjne ogłoszenia nadawcy (czyli np. wypowiedzi dziennikarza o innej audycji tego samego nadawcy), powinny być oznaczane na antenie, a co więcej nie mogą być emitowane w trakcie trwania audycji. Taka regulacja powoduje całkowicie nieuzasadnione ograniczenie działalności nadawczej, ze szkodą dla treści nadawanego programu, a zatem i odbiorców. Co więcej, regulacja ta wiąże się z koniecznością daleko idących zmian w merytorycznej zawartości programów nadawców.

Art. 16 ust. 7 pkt 5 ustawy o radiofonii i telewizji.

Wykreślić z Art. 16 ust. 7 pkt 5 ustawy o radiofonii i telewizji wyrazy: „oraz sposób ich oznaczania i umieszczania w programach”.

367. Ustawą z dnia 25 marca 2011 r. o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz niektórych innych ustaw wprowadzono zmianę art. 17 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji, na mocy której wskazanie sponsora audycji powinno mieć miejsce zarówno na początku audycji, jak i na końcu, a dodatkowo w momencie wznowienia po przerwie reklamowej.
- Wyżej wskazana regulacja jest całkowicie nieuzasadniona. Zwłaszcza w przypadku krótkich audycji (np. 30 sek. Prognoza pogody) dwukrotne wskazanie sponsora (po 8 sek. każde) nie jest konieczne, aby odbiorca był poinformowany o fakcie sponsorowania.

Art. 17 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji

W art. 17 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o radiofonii i telewizji wyraz „oraz” zastąpić wyrazem „lub”.

<p>368. W ustawie z dnia 25 marca 2011 r. o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji został nałożony na nadawców telewizyjnych obowiązek zapewniania dostępności programów dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku lub słuchu, przez wprowadzanie odpowiednich udogodnień: audiodeskrypcji, napisów dla niesłyszących oraz tłumaczeń na język migowy. Obecnie ustawa nakłada na nadawców obowiązek, żeby co najmniej 10% czasu nadawania programu miało te udogodnienia, a to oznacza stworzenie dla tych 10% dodatkowej (oprócz tradycyjnej lektorskiej lub dubbingowej) wersji polskiej zawierającej audiodeskrypcję lub język migowy). Taki obowiązek wiąże się z bardzo dużym dodatkowym obciążeniem finansowym dla nadawców, a ustawodawca nie przewiduje żadnego rozróżnienia programów ze względu na tematykę programu, jego profil czy widzów. W związku z powyższym nadawca programu dziecięcego skierowanego do dzieci do lat 5 czy nadawca programu sportowego złożonego głównie z transmisji sportowych również ma obowiązek sporządzenia dodatkowej wersji zawierającej audio deskrypcję czy język migowy. KRRiT może w tym zakresie wydać rozporządzenie zmniejszające - w pewnych przypadkach - procent dodatkowej wersji polskiej, ale do tej pory nie przygotowała takiego projektu, nie prowadzi żadnych konsultacji w tym zakresie, a jednocześnie oczekuje od nadawców raportów z wykonania tego obowiązku.</p>	<p>Art. 18a ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji.</p>	<p>Zmiana art. 18 a ust. 1 i ust. 2 lub wydanie rozporządzenia, którego zmniejsza lub całkowicie zwalnia z obowiązku sporządzenia dodatkowej wersji dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku lub słuchu nadawców programów skierowanych do dzieci (nieznajomość przez tych widzów nie tylko języka migowego, ale i często brak umiejętności czytania w ogóle) oraz nadawców programów sportowych (brak możliwości przygotowania dodatkowej wersji ze względu na specyfikę programowa tego programu).</p>
<p>369. Uprzywilejowana pozycja mediów publicznych.</p> <p>Konieczne jest uwzględnienie i wspieranie aspiracji wszystkich podmiotów zajmujących się profesjonalnie tworzeniem treści o wysokiej jakości, a nie ograniczanie takiego wsparcia jedynie do mediów publicznej radiofonii i telewizji. Takie ograniczenie nie znajduje uzasadnienia zwłaszcza w aspekcie tego, że media publiczne uzyskują spore wpływy z działalności reklamowej, a emitowane przez nie audycje tylko w części uznać można za realizujące tzw. „misję”, a nadto w obliczu tego, że media niepubliczne częstokroć realizują przedsięwzięcia o istotnym znaczeniu z punktu widzenia realizowania „misji” przypisanej do mediów publicznych.</p>	<p>Ustawa o radiofonii i telewizji.</p>	<p>Wprowadzenie regulacji dotyczących tzw. „licencji programowych” umożliwiających konkurowanie o środki na programy realizujące „misję publiczną” innym podmiotom na rynku mediów elektronicznych niż publiczna radiofonia i telewizja.</p>

PRAWO AUTORSKIE

370. Brak ustawowych procedur dotyczących sposobu wyłaniania wspólnej reprezentacji wszystkich, funkcjonujących na rynku audiowizualnym, organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub pokrewnymi umocowanej do działania w imieniu wszystkich organizacji lub jednego podmiotu, w którego gestii zostałyby skupione prawa przynależne wszystkim obecnie działającym organizacjom zbiorowego zarządzania.

Polska jest krajem, gdzie stosunkowo łatwo można uzyskać zezwolenie na wykonywanie zbiorowego zarządu prawami. Obecnie funkcjonuje na rynku polskim aż kilkanaście organizacji zbiorowego zarządzania - liczba niespotykana w innych krajach europejskich. Ta sytuacja doprowadziła do tego, że zakresy udzielonych zezwoleń poszczególnych organizacji na prowadzenie zarządu zaczęły dotyczyć tego samego obszaru: tej samej kategorii utworów, twórców, pól eksploatacji.

Brak w ustawie o prawie autorskim i prawach pokrewnych zapisu, który ograniczyłby niekontrolowany wzrost roszczeń organizacji zbiorowego zarządzania wysuwanych wobec użytkowników praw autorskich i pokrewnych (w szczególności nadawców, reemitentów). Obecnie każda z organizacji zbiorowego zarządzania może ubiegać się o zatwierdzenie własnych tabel wynagrodzeń.

Z powyższych względów konieczne jest zamieszczenie w Art. 110 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych jako ustępu 2 artykułu następującego zapisu:

Art. 110.1. Wysokość wynagrodzeń dochodzonych w zakresie zbiorowego zarządzania przez organizacje zbiorowego zarządzania powinna uwzględniać wysokość wpływów osiągniętych z utworów i przedmiotów praw pokrewnych, a także charakter i zakres korzystania z tych utworów i przedmiotów praw pokrewnych.

2. Łączna wielkość wynagrodzeń z tytułu korzystania z utworów i z przedmiotów praw pokrewnych na polu nadań telewizyjnych nie może przekraczać 3% wielkości wpływów nadawcy programu telewizyjnego i radiowego uzyskiwanych w związku z prowadzoną działalnością nadawczą oraz 1,5% wielkości wpływów reemitentów takich programów z tytułu prowadzonej działalności reemisyjnej programów radiowych i telewizyjnych.

3. Łączna wysokość wynagrodzeń z tytułu korzystania z utworów i z przedmiotów praw pokrewnych na polu eksploatacji, publiczne udostępnianie utworu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i w czasie przez siebie wybranym nie może przekraczać 3% przychodu użytkownika przedmiotów praw autorskich i pokrewnych z tytułu ich udostępniania.

371. Brak ustawowych procedur dotyczących sposobu wyłaniania wspólnej reprezentacji wszystkich, funkcjonujących na rynku audiowizualnym, organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub pokrewnymi umocowanej do działania w imieniu wszystkich organizacji lub jednego podmiotu, w którego gestii zostałyby skupione prawa przynależne wszystkim obecnie działającym organizacjom zbiorowego zarządzania.

Polska jest krajem, gdzie stosunkowo łatwo można uzyskać zezwolenie na wykonywanie zbiorowego zarządu prawami. Obecnie funkcjonuje na rynku polskim aż kilkanaście organizacji zbiorowego zarządzania - liczba niespotykana w innych krajach europejskich. Ta sytuacja doprowadziła do tego, że zakresy udzielonych zezwoleń poszczególnych organizacji na prowadzenie zarządu zaczęły dotyczyć tego samego obszaru: tej samej kategorii utworów, twórców, pól eksploatacji.

Brak zapisów umożliwiających użytkownikowi podpisanie umowy generalnej (licencyjnej) z jednym podmiotem (organizacją zbiorowego zarządzania) obejmującej wszystkie prawa autorskie i pokrewne na jednym polu eksploatacyjnym, które obecnie zarządzane są przez kilka organizacji zbiorowego zarządzania (w szczególności dotyczy to nadawania i reemitowania programów telewizyjnych lub radiowych). Taki stan rzeczy powoduje, że nadawca/reemitent musi, aby mieć uregulowaną sytuację prawną w zakresie korzystania na jednym polu eksploatacyjnym z przedmiotów praw autorskich lub pokrewnych, zawrzeć umowę licencyjną z kilkoma organizacjami zbiorowego zarządzania.

Określenie maksymalnej granicy obciążeń użytkowników, w szczególności nadawców na rzecz organizacji zbiorowego zarządzania, przy równoległym funkcjonowaniu na rynku praw autorskich co najmniej kilkunastu organizacji zbiorowego zarządzania, których zakresy działania zachodzą wzajemnie na siebie i nie sposób różnic reprezentowanego ich repertuaru, wymusza konieczność wskazania przez ustawodawcę jednego podmiotu reprezentującego wszystkie te organizacje i pobierającego na ich rzecz należne im wynagrodzenie.

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
<p>372. Niedostateczne regulacje w ustawie o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zakresie ochrony praw autorskich.</p> <p>Obowiązujące przepisy o prawie autorskim i prawach pokrewnych nie nadążają za rozwojem technologicznym i pozostają nieadekwatne do aktualnych możliwości w zakresie kopiowania i rozpowszechniania utworów, w tym zwłaszcza w sieci Internet. Powoduje to brak mechanizmów pozwalających na skuteczną ochronę praw podmiotów uprawnionych z tytułu praw autorskich i praw pokrewnych.</p>	Prawo autorskie.	<p>Konieczne zmiany w zakresie przepisów o dozwolonym użytku, w tym:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. zniesienie licencji ustawowej określonej w art. 30 ustawy dla ośrodków dokumentacji i informacji, na który to przepis powołują się firmy monitorujące media, jako na podstawie wykorzystywania w swojej działalności treści, do których prawa przysługują wydawcom prasy, bez potrzeby uzyskiwania zgody wydawców prasy, 2. ograniczenie dozwolonego użytku prywatnego - art. 23 ustawy.
<p>373. Należy podkreślić, że zarówno w samej ustawie, jak i w zezwoleniach Ministra Kultury pojawiają się różne nazwy podobnych pól eksploatacji. Powoduje to niejasność, co do zakresu danych pól.</p>	Brak przepisu, który nakazywałby Ministrowi - przy udzielaniu zezwoleń - brać pod uwagę nazwy pól eksploatacji z ustawy lub oceniać je według innych wskazanych kryteriów.	Należy zmienić praktykę.
<p>374. Niektóre przepisy wymuszają zapłatę wynagrodzenia za pośrednictwem organizacji zbiorowego zarządzania. W sytuacji, w której przedsiębiorca uzyskał prawa od uprawnionego, istnieje ryzyko ponownych roszczeń o to samo prawo ze strony OZZ.</p>	Art. 21	Zmienić przepisy, tak, aby możliwie szeroko dopuścić swobodę wyboru - uzyskania licencji od twórcy bezpośrednio, lub od OZZ.
<p>375. Wniosek o zmianę zatwierdzonej tabeli wynagrodzeń może składać tylko uczestnik postępowania przed Komisją. Uczestnikami mogą być tylko OZZ lub organizacje reprezentujące przedsiębiorców. Nowa organizacja, która również zrzesza podmioty korzystające z praw, a która nie uczestniczyła w postępowaniu przed Komisją, nie może wnosić o zmianę tabeli, podczas gdy członkowie tej organizacji muszą płacić wynagrodzenie według stawek określonych przez Komisję.</p>	Art. 110(15)	Należy zmienić przepis i umożliwić podmiotom, które spełniałyby przesłanki uczestnictwa w postępowaniu przed Komisją, wniesienia o zmianę zatwierdzonej tabeli.

USTAWA O KINEMATOGRAFII

376. Konstrukcja opłaty 1,5% na rzecz Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej polega na obciążeniu:
- pierwszy raz nadawców ust.3, (przychody z emisji reklam itp.) za nadania programów,
 - ponadto od operatorów platform (ust. 4.) z opłat od odbiorców za dostęp do programów nadawanych lub reemitowanych na platformie (za które już nadawcy programów opłacają 1,5 % od swoich przychodów z reklam etc.),

Art. 19

Nadawcy niepubliczni (komercyjni), jeśli w ogóle mają być obciążeni opłatą 1,5 % na rzecz Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej od przychodów, dla zachowania równego traktowania nadawców niepublicznych (komercyjnych) z nadawcą publicznym TVP SA (ust. 7), też powinni mieć możliwość przeznaczyć na produkcję filmów (dla których pierwszym polem eksploatacji „nie są nadania telewizyjne”) 1,5% przychodów.

- powtórnie (a w przypadku rozprowadzania programu odbieranego przez operatorów z platformy cyfrowej po raz trzeci od przekazu programu) stawką 1,5 % opodatkowani/obciążeni są operatorzy sieci kablowych od przychodu uzyskanego z tytułu przychodów pochodzących z opłat za dostęp do reemitowanych programów telewizyjnych oraz świadczenia usług reemisji.

Operatorzy platform i sieci kablowych powinni być zwolnieni od tej opłaty (bo już nadawcy programów ją opłacają lub przeznaczają 1,5 % na produkcję filmów (nie telewizyjnych) na podstawie ust. 3.

Nadawca publiczny jest wyraźnie pod tym względem uprzywilejowany, a nadawcy niepubliczni są w ten sposób dyskryminowani (bo mają dokonywać opłaty zamiast mieć możliwość wyprodukowania za swoje pieniądze filmów kinematograficznych).

PRAWO PRASOWE

377. Przepisy prawa prasowego przewidują nadal obowiązek nieodpłatnego publikowania w prasie rozmaitych komunikatów urzędowych pochodzących od organów władzy państwowej lub samorządowej. Obowiązek ten dotyka z reguły wydawców prasowych, którzy na własny koszt zobligowani są do publikowania np. rozmaitych obwieszczeń lub uchwał lokalnych władz państwowych lub samorządowych.

Art. 34 ustawy prawo prasowe

Należy wprowadzić obowiązek odpłatności za publikowanie tego typu ogłoszeń, za wyjątkiem ogłoszeń dotyczących stanów nadzwyczajnych np. w przypadku klęsk żywiołowych. W warunkach bardzo konkurencyjnej gospodarki rynkowej, nie powinny obowiązywać przepisy, które obciążają niektórych przedsiębiorców tego typu niezrozumiałymi daninami na rzecz Skarbu Państwa.

USTAWA O OCHRONIE NIEKTÓRYCH PRAW KONSUMENTÓW ORAZ O ODPOWIEDZIALNOŚCI ZA SZKODĘ WYRZĄDZONĄ PRZEZ PRODUKT NIEBEZPIECZNY

378. Przepis ustawy przewiduje, że przedsiębiorca jest obowiązany do potwierdzenia konsumentowi na piśmie informacji, o których mowa w art. 9 ust. 1, najpóźniej w momencie rozpoczęcia spełniania świadczenia. Przepis ten należy ocenić jako nieproporcjonalny dla osiągnięcia zakładanego celu oraz nieuwzględniający zmian w zakresie sposobów porozumiewania się na odległość, w tym również w odniesieniu do umów zawieranych na odległość.

Art. 9 ust. 3 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny

Należy zmienić przepis w ten sposób, aby dać możliwość potwierdzenia informacji dotyczących umowy zawieranej na odległość również w innej niż pisemna formie, tj. za pomocą środków komunikacji elektronicznej (poczta elektroniczna, SMS). Absolutnie nie jest rozwiązaniem dopuszczenie przesyłania w innej utrwalonej na stałym nośniku formie, co się proponuje w ostatniej propozycji nowelizacji UŚUDE. Wysyłanie nagranych płyt CD jest jeszcze droższe i bardziej kłopotliwe dla obu stron niż wysyłanie pisma.

USTAWA O OCHRONIE KONKURENCJI I KONSUMENTÓW

379. Postępowania w sprawie zaskarżania rozstrzygnięć Prezesa UOKiK do Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Obecnie istniejąca regulacja nie gwarantuje odpowiedniego poziomu ochrony interesu prawnego strony postępowania. W szczególności brak jest precyzyjnego określenia terminu przekazywania przez Prezesa UOKiK odwołań i zażeń od decyzji lub postanowień Prezesa UOKiK do Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Dla przykładu Prezes UKE przetrzymuje nawet przez kilka/kilkanaście miesięcy odwołania od swoich decyzji, a do złożenia odpowiedzi na odwołanie jest wzywany przez SOKiK dopiero po przekazaniu odwołania z aktami postępowania. Przedsiębiorca dysponuje natomiast wyłącznie 2 tygodniami na przygotowanie odwołania, co ze względu na istniejącą w postępowaniu przed SOKiK prekluzję dowodową prowadzi do rażącej nierówności broni na niekorzyść przedsiębiorcy.

Niejasny jest status decyzji Prezesa UOKiK w postępowaniu przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Odwołanie przedsiębiorcy jest traktowane przez Sąd jak pozew i to od przedsiębiorcy oczekuje się udowodnienia, że decyzja jest wadliwa – na przedsiębiorcę nakłada się ciężar dowodu, że np. nie doszło do naruszenia przepisów. Dotyczy to w szczególności postępowań, w których nakładane są sankcje i w których powinny obowiązywać standardy jak w postępowaniach karnych.

Brak szczególnej regulacji w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów i kodeksie postępowania cywilnego – nieadekwatność regulacji dla tego typu postępowań.

Należałoby wprowadzić regulację szczegółowo normującą postępowanie w sprawach zaskarżania rozstrzygnięć Prezesa UOKiK.

W szczególności należałoby wprowadzić przepis nakładający na Prezesa UOKiK obowiązek przekazania odwołania przedsiębiorcy, wraz z odpowiedzią na nie i aktami postępowania do Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, tj. w terminie identycznym jakim dysponuje przedsiębiorca i jaki jest standardem w przypadku zwykłych postępowań gospodarczych.

Należałoby wprowadzić przepisy nakładające ciężar dowodzenia prawidłowości decyzji Prezesa UOKiK przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów na Prezesa UOKiK.

USTAWA O ŚWIADCZENIU USŁUG DROGĄ ELEKTRONICZNA

380. Użyte w definicji informacji handlowej słowa „lub pośrednio” są niejasne i budzą wątpliwości interpretacyjne.

Art. 2 pkt 2.

Usunięcie z definicji wyrażenia „lub pośrednio”.

USTAWA O USŁUGACH PŁATNICZYCH

381. Zbyt wąska definicja dostawców usług płatniczych uniemożliwia przedsiębiorcom telekomunikacyjnym świadczenie tego typu usług. Jest to bariera rozwoju obrotu bezgotówkowego.

Art. 4 ust. 2.

Proponujemy dołączyć do art.4, jako dostawców usług płatniczych – przedsiębiorstwo telekomunikacyjne działające zgodnie z Ustawą Prawo telekomunikacyjne, ponieważ Przedsiębiorstwa telekomunikacyjne gwarantują bezpieczeństwo transakcji przez spełnienie wysokich wymagań ww. Ustawy, mają najwyższe standardy bezpieczeństwa, obowiązków informacyjno-sprawozdawczych oraz finansowania. Ponieważ z usług telekomunikacyjnych korzysta prawie 100% obywateli, mogliby oni stać się istotnym czynnikiem sprzyjającym rozwojowi obrotu bezgotówkowego. Obrót gotówkowy w Polsce jest bardzo drogą formą obrotu i jego eliminowanie z gospodarki zmniejsza jej koszty.

USTAWA Z DNIA 29 SIERPNI 1997 R. PRAWO BANKOWE

382. Direct Debit – polecenie zapłaty; złożenie w banku dyspozycji polecenia zapłaty wymaga formy papierowej, co w konsekwencji oznacza konieczność wizyty klienta w oddziale banku.

Porozumienia międzybankowe w sprawie polecenia zapłaty.

Umożliwienie złożenia dyspozycji polecenia zapłaty w ramach bankowości elektronicznej, bez konieczności podpisywania dodatkowych dokumentów przez klienta.

RACHUNKOWOŚĆ

383. Zmiany rachunkowości w zakresie rozpoznawania przychodów pogorszą jakość informacji finansowych:

- powiększy się rozbieżność pomiędzy momentem rozpoznania przychodu, a wpływem środków pieniężnych z tytułu sprzedaży,
- zmniejszy się porównywalność informacji dotyczących przychodów w branży telekomunikacyjnej,
- wysokość przychodów będzie silnie uzależniona od osądów i szacunków.

Proponowane zmiany są kwestionowane przez największe spółki telekomunikacyjne w Europie, Stanach Zjednoczonych, instytucje finansowe, agencje ratingowe oraz federacje branżowe.

Zaimplementowanie zmian w rachunkowości wymagałoby poniesienia przez spółki telekomunikacyjne znaczących wydatków na dostosowanie systemów informatycznych najprawdopodobniej kosztem wydatków na rozwój infrastruktury cyfrowej. Istnieje zatem ryzyko rozbieżności z celami promowanymi przez Polskę, Unię Europejską oraz Regulatora (UKE) w zakresie inwestycji w tzw. „białe plamy”.

Propozycja zmian w zasadach rachunkowości przedstawiona przez Radę Międzynarodowych Standardów Rachunkowości (RMSR) w ramach prac nad standardem „Przychody z tytułu umów z klientami”. Po zatwierdzeniu zmian przez Komisję Europejską standard będzie obowiązywać w Unii Europejskiej. Nowe zasady mogą obowiązywać już od 2016 r.

Nie należy zatwierdzać przez Komisję Europejską standardu rachunkowości „Przychody z tytułu umów z klientami” w brzmieniu proponowanym przez RMSR do czasu poprawy jego jakości.

USTAWA O ODPADACH

384. Od kilku lat zjawisko kradzieży kabli telekomunikacyjnych osiąga niespotykaną skalę w wymiarze ogólnopolskim. Skutki kradzieży i dewastacji powodują realne zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi, jak również zakłócenia w korzystaniu z usług telekomunikacyjnych dla wielu przedsiębiorstw i instytucji.

Wskutek kradzieży kabli telekomunikacyjnych tylko w 2011 roku zostało pozbawionych łączności ponad 608 tys. odbiorców, w tym 2,7 tys. użytkowników specjalnych (służby ratunkowe, ochrona zdrowia, oświata), co w przypadku służb ratunkowych stanowiło realne niebezpieczeństwo dla ratowania życia. Koszt odtworzenia skradzionej infrastruktury w 2011 r. wyniósł blisko 40 mln zł.

Brak regulacji dotyczących:

- usunięcia wątpliwości w zakresie posiadania przez wszystkie podmioty zajmujące się skupem metali właściwego zezwolenia,
- wprowadzenia udziału regulatorów infrastrukturalnych (UKE, UTK, URE) w wydawaniu przepisów regulujących działanie punktów zajmujących się skupem elementów infrastruktury;

Propozycje zmian do ustawy o odpadach

1. w art. 102:

a. przed ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Prowadzenie punktu zbierania odpadów metali wymaga uzyskania zezwolenia. Zezwolenie wydaje się osobie, która nie była karana za przestępstwa określone w art. 188b.

b. ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Minister właściwy do spraw środowiska, po zasięgnięciu opinii Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki i Prezesa Urzędu Transportu

Pomimo obowiązujących obecnie art. 102 i art. 188 ustawy o odpadach (w poprzedniej ustawie odpowiednio art. 43a i 75a) prowadzone na terenie całej Polski kontrole skupów złomu potwierdzają, że obowiązująca regulacja prawna jest niewystarczająca, przez co zjawisko kradzieży infrastruktury w ostatnim okresie sukcesywnie wzrasta.

Poczucie bezkarności sprawców kradzieży, jak również osób i przedsiębiorstw skupujących kradzione mienie, czerpiących znaczne korzyści finansowe z tego procederu, zachęca złodziei do kontynuowania przestępczej działalności na coraz większą skalę. Obowiązujące przepisy dają zbyt dużą swobodę gospodarczą przedsiębiorcom prowadzącym działalność skupu złomu, w tym metali kolorowych. W przypadku wykrycia nieprawidłowości, kary administracyjne czy konsekwencje karne są mało skuteczne. Także sądy wielokrotnie zbyt pobłażliwie odnoszą się do sprawców kradzieży infrastruktury; często złodzieje są karani kilkakrotnie za podobny czyn, bez ryzyka zaostrzenia kary.

Niezbędna jest w tym zakresie zmiana otoczenia prawnego prowadzącego do zaostrzenia przepisów jak również penalizacja niektórych działań. Niezbędne są regulacje, które utrudnią obrót elementami infrastruktury przesyłowej, noszącej znamiona nielegalnego jej posiadania, a także zaostrzą sankcje dla właścicieli punktów skupu złomu za nielegalny obrót tymi elementami.

- wprowadzenia obowiązku rozliczeń bezgotówkowych pomiędzy podmiotami/osobami zajmującymi się zbieraniem oraz skupem metali, co wpłynie na możliwość identyfikacji stron i zmniejszenie szarej strefy;
- wprowadzenie przepisów o charakterze karnym dla prowadzących punkty skupu metali, którzy dopuszczają się przyjmowania, nabywania, pomocy w ukryciu itp. elementów infrastruktury pochodzących z kradzieży;
- wprowadzenie kary o charakterze administracyjnym polegającej na cofnięciu zezwolenia na prowadzenie działalności dotyczącej prowadzenia punktów skupu metali.

- Kolejowego, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady prowadzenia punktu zbierania odpadów metali, w tym wzór formularza, o którym mowa w ust. 1, kierując się potrzebą zapewnienia właściwej kontroli obrotu odpadami metali oraz zapobiegania kradzieży i dewastacji w szczególności urządzeń telekomunikacyjnych, elektroenergetycznych, kolejowych i wodno-kanalizacyjnych”.
2. po art. 102 dodaje się art. 102a w brzmieniu:
„Art. 102a Dokonywanie lub przyjmowanie płatności związanych z przyjmowaniem lub dalszym przekazywaniem przez posiadacza odpadów prowadzącego punkt zbierania odpadów metali odpadów miedzianych następuje w każdym przypadku za pośrednictwem rachunku bankowego posiadacza odpadów prowadzącego punkt zbierania odpadów metali.”
 3. po art. 188 dodaje się art. 188a i art. 188b w brzmieniu:
„Art. 188a Kto, prowadząc punkt zbierania odpadów metali przyjmuje od osób fizycznych niebędących przedsiębiorcami:
 1. elementy infrastruktury, w szczególności stanowiącej część infrastruktury elektroenergetycznej, telekomunikacyjnej lub kolejowej, w tym przewody, urządzenia, części budowli oraz odpady pochodzące z takich elementów infrastruktury,
 2. odpady miedziane, w tym opalanej lub zmielonej miedzi podlega karze aresztu albo grzywny.
 Art. 188b Kto nabywa lub pomaga w zbyciu, przyjmuje lub pomaga w ukryciu:
 1. elementów infrastruktury, w szczególności stanowiącej część infrastruktury elektroenergetycznej, telekomunikacyjnej lub kolejowej, w tym przewody, urządzenia, części budowli oraz odpady pochodzące z takich elementów infrastruktury,
 2. odpadów miedzianych, w tym opalanej lub zmielonej miedzi uzyskanych za pomocą czynu zabronionego podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.”
 4. w art. 194 ust. 1 dodaje się pkt 9 w brzmieniu:
„9) przyjmowanie przez podmioty prowadzące punkt zbierania odpadów metali od osób fizycznych niebędących przedsiębiorcami:
 1. elementów infrastruktury, w szczególności stanowiącej część infrastruktury elektroenergetycznej, telekomunikacyjnej lub kolejowej, w tym przewody, urządzenia, części budowli oraz odpady pochodzące z takich elementów infrastruktury,
 2. odpadów miedzianych, w tym opalanej lub zmielonej miedzi.”

USTAWA KODEKS POSTĘPOWANIA KARNEGO

385. Często pojawiającym się problemem w sprawach kradzieży kabli telekomunikacyjnych, na etapie postępowania sądowego są przepisy z art. 51 § 1 KPK. Stanowią one iż „Za pokrzywdzonego, który nie jest osobą fizyczną, czynności procesowych dokonuje organ uprawniony do działania w jego imieniu”. Takie sformułowanie przedmiotowego artykułu utrudnia korzystanie przez przedsiębiorcę z instytucji oskarżyciela posiłkowego. Przepisy KPK pozwalają, aby czynności za osobę prawną dokonywał organ, czyli najczęściej Zarząd lub radca prawny lub adwokat. Z uwagi na skalę i ilość spraw wydaje się uzasadnione dopuszczenie, w sprawach z zakresu kradzieży infrastruktury, do udziału w charakterze oskarżyciela posiłkowego również pracownika danego przedsiębiorcy. Z jednej strony taka zmiana przyczyni się do zmniejszenia kosztów dla przedsiębiorcy (koszty obsługi prawnej), z drugiej strony umożliwi działanie osobom/pracownikom wyspecjalizowanym, mającym największą wiedzę techniczną w tym zakresie, których wiedza będzie cenna dla Sądu.

Wprowadzenie regulacji umożliwiającej udział upoważnionego pracownika pokrzywdzonego w charakterze oskarżyciela posiłkowego.

W art. 51. § 1 proponuje się dodać zdanie drugie w brzmieniu „W przypadku czynów zabronionych określonych w art. 254a, art. 278, art. 285, art. 286 i art. 288 Kodeksu karnego za pokrzywdzonego, który nie jest osobą fizyczną, może działać upoważniony pracownik pokrzywdzonego”.

USTAWA KODEKS WYKROCZEŃ

386. Prewencyjna i ochronna rola przepisów karnych odnoszących się do kradzieży i dewastacji infrastruktury telekomunikacyjnej jest mocno związana z problematyką tzw. czynów przepoławionych, a więc tego rodzaju czynów, które w zależności od wartości szkody, będą traktowane, jako przestępstwo z art. 278 lub 288 KK albo wykroczenie z art. 119 lub 124 KW. Wartość ukradzonego mienia, czyli w tym wypadku skradzionej części infrastruktury wielokrotnie nie jest duża (nie przekracza progu 250 zł), powoduje jednak paraliż bądź finalnie duże obciążenia dla Klientów, operatorów telekomunikacyjnych, przedsiębiorców energetycznych lub transportu kolejowego. Dlatego powinny być w takich sytuacjach stosowane jedynie właściwe przepisy ustawy Kodeks karny.

Proponujemy wyłączyć stosowanie przepisów Kodeksu wykroczeń, w których przedmiotem czynu są elementy wchodzące w skład sieci wodociągowej, kanalizacyjnej, ciepłowniczej, elektroenergetycznej, gazowej, telekomunikacyjnej albo linii kolejowej, tramwajowej, trolejbusowej lub linii metra.” Podobne wyłączenia przewidziane są już w KW w art. 130. Do czynów tego rodzaju będą miały wtedy zastosowanie jedynie odpowiednie przepisy ustawy kodeks karny.

Proponujemy więc w art. 130 § 1 ustawy kodeks wykroczeń dodać pkt 3 w następującym brzmieniu:
„3) jeżeli przedmiotem czynu jest element wchodzący w skład sieci wodociągowej, kanalizacyjnej, ciepłowniczej, elektroenergetycznej, gazowej, telekomunikacyjnej albo linii kolejowej, tramwajowej, trolejbusowej lub linii metra.”

6.2. BANKI I INSTYTUCJE FINANSOWE

<p>387. Niejasne zasady „whistleblowing scheme”, czyli wewnętrznego systemu informowania o nieprawidłowościach w firmie. Wątpliwości budzą obowiązki związane z przetwarzaniem danych osobowych pracownika, który stał się obiektem systemu whistleblowing. Najwięcej kontrowersji pojawia się co do czasu oraz zakresu informacji jakie muszą być ujawnione osobie, której dane osobowe są przetwarzane. Zbyt wczesne poinformowanie osoby, wobec której powstało podejrzenie o nieprawidłowości lub przestępstwo, mogłoby spowodować zagrożenie dla ewentualnych czynności wyjaśniających przedsięwziętych w wyniku wszczęcia procedury whistleblowing.</p> <p>Kolejną kontrowersję rodzi obowiązek ujawniania źródła pozytywnych w procesie whistleblowing informacji. Obowiązek ten stoi w sprzeczności z podstawową zasadą whistleblowing czyli zachowaniem całkowitej anonimowości osób, które zgłaszają informacje dotyczące zauważonych nieprawidłowości w funkcjonowaniu przedsiębiorstwa.</p>	<p>Art. 25 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych.</p>	<p>Zasadnym byłoby opóźnienie realizacji obowiązku informowania osoby, której dane osobowe są przetwarzane w ramach wspomnianego systemu aż do czasu ustania zagrożenia paraliżu procesu dochodzenia prawdy w tym systemie.</p>
<p>388. Ograniczenie stosowania sankcji wobec przedsiębiorców dopuszczających się nieumyślnego naruszenia zbiorowego interesu konsumenta. Kryteria uznania danej praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów są najczęściej otwarte, bardzo ocenne, co biorąc jeszcze pod uwagę niską jakość przepisów prawa (często są bardzo niejasne), dużą ilość nowych przepisów, co wobec braku orzecznictwa i doktryny naraża przedsiębiorców na znaczne ryzyko.</p> <p>Kara w postaci 10 proc. przychodu za stosowanie klauzuli abuzywnej wpisanej do rejestru klauzul abuzywnych - kara nieprzystająca zważywszy na problemy interpretacyjne z oceną abuzywności.</p>	<p>Art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów</p> <p>Art. 106 ust.1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów</p> <p>Ustawa o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym</p>	<p>W przypadku gdy przedsiębiorca dobrowolnie zaprzestał stosowania niedozwolonej klauzuli czy praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, nie powinien podlegać karze - należy ograniczyć stosowanie w/w sankcji do przypadku naruszeń umyślnych.</p> <p>Obniżenie poziomu kar</p>
<p>389. Nadmierne i kosztowne obowiązki związane z prowadzeniem przez instytucje obowiązane rejestru wszystkich transakcji, których równowartość przekracza 15.000 euro, w sytuacji gdy taki obowiązek nie istnieje w innych państwach UE, które są zobowiązane do stosowania Dyrektywy 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu</p>	<p>Art. 8 ust. 1 Ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.</p>	<p>Ograniczenie obowiązku do prowadzenia rejestru wyłącznie w odniesieniu do transakcji podejrzanych.</p>

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
390. Trudności w dostępie do kredytu technologicznego dla MSP (małe i średnie przedsiębiorstwa) związane ze zbyt restrykcyjnymi przepisami, w tym, warunkującymi wypłatę premii technologicznej.	Ustawa z dnia 30 maja 2008 r. o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej.	Wprowadzenie zmian zawartych w ustawie o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej (m.in. likwidacja uzależnienia wypłaty premii technologicznej od wielkości osiągniętej sprzedaży, obliczanie premii technologicznej w oparciu o koszty kwalifikowane projektu a nie o kwotę kredytu).
391. Konieczność zamieszczania aktualnej wysokości kapitału zakładowego i kapitału wpłaconego, na tzw. pismach wychodzących ze spółki – nakłada bardzo uciążliwy obowiązek administracyjny i generuje zbędne koszty.	Ustawa Kodeks spółek handlowych. Ustawa o KRS	Ograniczenie obowiązku umieszczania informacji o zmianie wskazanych danych do zmian istotnych np.:w przypadku zmiany kapitału o 5 lub 10% wartości.
392. Niemożność umieszczania informacji o ogłoszeniu upadłości osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej w biurach informacji gospodarczych oraz instytucjach powstałych na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy Prawo bankowe	Ustawa Prawo upadłościowe i naprawcze.	Zmiana systemu informowania o ogłoszeniu upadłości.
393. Umożliwienie „upadłemu” konsumentowi dokonywania czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu, za zgodą sądu.	Ustawa Prawo upadłościowe i naprawcze.	Zmiana sposobu zarządu majątkiem przez upadłego w okresie wykonywania planu spłaty wierzycieli.
394. Brak uregulowania stosunków majątkowych małżeńskich w sytuacji gdy jeden z małżonków chce ogłosić upadłość konsumencką.	Ustawa Prawo upadłościowe i naprawcze.	Uregulowanie stosunków majątkowych małżeńskich.
395. Problemy w stosowaniu ustawy o ochronie danych osobowych wynikające w dużej mierze z zawarcia w przepisach szeregu pojęć niedookreślonych np. „dane osobowe” „nadmiernych”, „istotne naruszenie dóbr osobistych”, „względy techniczne”.	Praktyka GIODO – niechęć do zajmowania stanowiska w indywidualnych sprawach, z którymi zwracają się Administratorzy Danych.	Zawarcie w art. 12 ustawy, wśród zadań GIODO obowiązku wydawania Administratorom Danych pisemnych interpretacji przepisów o ochronie danych osobowych, wiążących w indywidualnej sprawie. Wydanie interpretacji następowaloby np. w terminie 30 dni od dnia otrzymania stosownego wniosku, który zawierałby wyczerpujące przedstawienie stanu faktycznego oraz własnego stanowiska Administratora Danych w sprawie. Jeżeli w określonym powyżej terminie GIODO nie wyda interpretacji wówczas będzie związany stanowiskiem Administratora Danych przedstawionym we wniosku o wydanie interpretacji.
396. Trudny, a wręcz niemożliwy do realizacji jest wymóg związany z wstrzymaniem się od przetwarzania danych osobowych w świetle definicji przetwarzania danych (art. 7 pkt 2), która praktycznie za przetwarzanie uznaje jakiegokolwiek operacje, łącznie z przechowywaniem danych.	Art. 32. 1. pkt 6 ustawy o ochronie danych osobowych w zakresie czasowego lub stałego wstrzymania się od przetwarzania danych osobowych.	Wykreślenie zapisów związanych z wstrzymaniem się od przetwarzania danych osobowych. Praktycznie pozostałe zapisy Art. 32. 1. pkt 6 gwarantują wszelkie prawa osób, których dane zostały zebrane czy są przetwarzane niezgodnie z ustawą. Trzeba zauważyć, że wstrzymanie przetwarzania danych osobowych w praktyce równa się usunięciu danych.
397. Pojęcie „szczególnej sytuacji” jest nieprecyzyjne.	Art. 32 ust. 1 pkt 7 ustawy o ochronie danych osobowych.	Doprecyzowanie, ewentualnie podanie przykładów, jakie „szczególne sytuacje” mają zastosowanie (np. bezpieczeństwo, zdrowie).

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
398. Brak terminu, w jakim GIODO powinien dokonać rejestracji zbioru danych, o których mowa w art.27 ust.1 ustawy. Warunkiem rozpoczęcia przetwarzania tych danych jest zarejestrowanie. W praktyce powoduje długi okres oczekiwania na zaświadczenie i możliwość rozpoczęcia przetwarzania danych.	Brak regulacji.	Dodanie do art. 42 ust 5, gdzie określony zostanie termin np. 30 dni na rejestrację zbioru danych osobowych wymienionych w art. 27 ust 1, od daty zgłoszenia zbioru.
399. Brak terminu, w jakim GIODO powinien dokonać rejestracji zbioru danych, w przypadku ponownego zgłoszenia zbioru danych do rejestracji po usunięciu wad. Warunkiem rozpoczęcia przetwarzania tych danych jest zarejestrowanie zbioru. W praktyce powoduje długi okres oczekiwania na zaświadczenie i możliwość rozpoczęcia przetwarzania danych.	Brak regulacji.	Dodanie do art. 44 ust. 6, gdzie określony zostanie termin np. 30 dni na rejestrację zbioru danych osobowych, w przypadku ponownego zgłoszenia zbioru danych do rejestracji po usunięciu wad, od daty zgłoszenia zbioru.
400. Problem z pogodzeniem zapisów ustawy o związkach zawodowych z ustawą o ochronie danych osobowych ujawniająca się przy współpracy pracodawców ze związkami zawodowymi w indywidualnych sprawach ze stosunku pracy. Problem polega na tym, że przepisy UODO blokują pozyskanie i przetwarzanie przez pracodawcę danych o przynależności związkowej pracowników. Jednocześnie ustawa o zz wymaga konsultacji/pozyskania zgody w indywidualnych sprawach wynikających ze stosunku pracy. Na tym polu dochodzi do szeregu patologii.	Art. 30 ust. 2 ¹ ustawy o związkach zawodowych. Art. 27 Ustawy o ochronie danych osobowych.	Zmiana w ustawie o zz mogłaby polegać na określeniu, że pracodawca zwraca się np. raz na kwartał o podanie imiennej listy członków związku poszerzonej o listę osób korzystających z reprezentacji związku do celów współdziałania w ich sprawach indywidualnych (art. 38 KP).
401. Ułatwienie stosowania podpisu elektronicznego jako występującego w różnych postaciach i na różnych poziomach bezpieczeństwa mechanizmu uwierzytelnienia w elektronicznym obrocie prawnym.	Ustawa o podpisie elektronicznym.	Przedsiębiorcy wielokrotnie postulowali by obecnie obowiązującą ustawę o podpisie elektronicznym znowelizować w taki sposób by jej poszczególne przepisy były bardziej zrozumiałe a koszty związane ze stosowaniem podpisów elektronicznych niższe.
402. Stosunkowo słabo upowszechniony podpis elektroniczny, wynika z błędnej implementacji dyrektywy 1999/93/WE (rozbieżności terminologiczne, bardziej restrykcyjne regulacje w ustawie niż w dyrektywie), zbyt małej liczby instytucji publicznych, które są przygotowane technologicznie do kontaktów z interesantami drogą elektroniczną oraz z dość wysokiego kosztu korzystania z podpisu elektronicznego. Powyższe jest wynikiem zaniedbań legislacyjnych i mało kompleksowego podejścia legislatora do zmian w prawie, a także niewielkiej konkurencji na rynku usług certyfikacyjnych, co bezpośrednio przekłada się na cenę urzędzeń i certyfikatów.	Ustawa o podpisie elektronicznym.	Dostosowanie polskich przepisów do terminologii unijnej, zwiększenie konkurencyjności na rynku na rynku usług certyfikacyjnych.
403. Ułatwienie sekurytyzacji i wykorzystania funduszy sekurytyzacyjnych	Ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych, Kodeks cywilny	Zmiana przepisów prawnych - w szczególności o podatku dochodowym CIT - ułatwiających sekurytyzację i wykorzystanie funduszy sekurytyzacyjnych, zwiększających płynność aktywów. W szczególności uregulowania wymaga możliwość uproszczonej cesji zabezpieczeń w razie sprzedaży zobowiązania.

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
404. Usprawnienie działania systemu gwarancji i poręczeń wdrożonego w BGK.	Ustawa o zmianie ustawy o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne, ustawa o Banku Gospodarstwa Krajowego.	Wprowadzenie zmian legislacyjnych tak aby gwarancje i poręczenia były dostępne na rozsądnych warunkach. Zmiany ustawowe w 2009r. wzmocniły rolę BGK, który - jako bank prowadzący także działalność komercyjną, konkurencyjną wobec innych banków - zawodzi jako dysponent gwarancji na rachunek Skarbu Państwa.
405. Pracodawca powinien mieć prawo do weryfikacji imiennej listy pracowników, którzy są członkami związku. Ma to istotne znaczenie przy określaniu przez pracodawcę czy danemu pracownikowi należy się czy nie bezpłatny urlop z racji funkcji pełnionych w organizacji związkowej. Obecnie w przedsiębiorstwach nie rzadko dochodzi do dwuznacznych sytuacji, rodzących podejrzenia o nieuprawnione wykorzystywanie przywilejów związanych z działalnością związkową.	Art.30.3 Ustawy o związkach zawodowych i Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 11 czerwca 1996 w sprawie trybu udzielania bezpłatnego zwolnienia od pracy pracownikom pełniącym z wyboru funkcje w związkach zawodowych oraz zakresu uprawnień przysługujących pracownikom w czasie urlopu bezpłatnego i zwolnień od pracy.	Dodanie do ustawy o związkach zawodowych zapewniających pracodawcy prawo do weryfikacji imiennej listy członków związku.
406. Problem zwolnienia od świadczenia pracy przy wypełnianiu funkcji związkowych - w świetle ustawy pracownik ma prawo do zwolnienia od pracy zawodowej z zachowaniem wynagrodzenia gdy wykonuje doraźne prace na rzecz związku, zaś na mocy rozporządzenia zakładowa organizacja związkowa winna wykazać okoliczności uzasadniające takie zwolnienie. Rozporządzenie stawia wyższe wymagania niż ustawa co jest sprzeczne z zasadą hierarchiczności źródła prawa. Nie jest więc zupełnie respektowane ani przez związkowców ani sądy rozstrzygające spory w tym zakresie.	Art.30.3 Ustawy o związkach zawodowych i § 4.1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 11 czerwca 1996 w sprawie trybu udzielania bezpłatnego zwolnienia od pracy pracownikom pełniącym z wyboru funkcje w związkach zawodowych oraz zakresu uprawnień przysługujących pracownikom w czasie urlopu bezpłatnego i zwolnień od pracy.	Warunki do zwolnienia ze świadczenia pracy winny być określone w ustawie a rozporządzenie powinno zawierać jedynie szczegóły samego wniosku.
407. Problem sporów o całkowite zwolnienie z pracy dla przewodniczącego związku. Dziś obowiązuje taki sam tryb zwolnienia dla szeregowych członków związku jak i przewodniczącego. Z racji tego, że zwolnienie ze świadczenia obowiązku pracy dla przewodniczącego związku w praktyce oznacza długoterminowe lub całkowite zaniechanie świadczenia pracy przez co generuje znaczne koszty po stronie pracodawcy - tryb weryfikacji tych uprawnień powinien być odrębny w przypadkach uzasadnionych wątpliwości pracodawcy.	Art.30. ustawy o związkach zawodowych.	Wprowadzenie do ustawy o związkach zawodowych odrębnego trybu weryfikacji uprawnień przewodniczącego związku w drodze powództwa o ustalenie przed Sądem Pracy (tylko w uzasadnionych przypadkach pojawienia się wątpliwości po stronie pracodawcy).
408. Ustawa z 24 czerwca 1983 r. o społecznej inspekcji pracy reguluje m.in. w art. 5 oraz 6 tryb wyboru społecznego inspektora pracy. Zgodnie w/w przepisami inspektora wybiera ogólne zebranie pracowników oddziału (w pewnych szczególnych przypadkach zebranie grupowych społecznych inspektorów pracy, albo ogólne zebranie pracowników komórek organizacyjnych oddziału).	Art. 5 i 6 ustawy o społecznej inspekcji pracy.	Uregulowanie konsekwencji naruszenia przepisów np. w postaci nieskuteczności powołania na stanowisko.

Z przepisów ustawy wynika zatem, że społecznych inspektorów pracy wybierają i odwołują pracownicy zakładu pracy. Również w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, iż zgodnie z tym artykułem społecznych inspektorów pracy wybierają „*tylko i wyłącznie*” pracownicy zakładu pracy (wyrok SN z dnia 3 sierpnia 2006 r., II PK 339/05).

Jednocześnie ustawa stanowi, iż zakładowe organizacje związkowe przeprowadzają wybory społecznych inspektorów pracy na podstawie uchwalonych przez siebie regulaminów (art. 6 ust. 6 Ustawy). Zakładowe organizacje związkowe nie mają więc kompetencji do tego, aby samodzielnie dokonywać wyboru społecznego inspektora pracy; są one jedynie upoważnione do przeprowadzenia wyborów, w których biorą udział pracownicy zakładu pracy.

Niestety przepisy w/w ustawy nie regulują konsekwencji naruszenia w/w przepisów, a w szczególności nie postanawiają, że powoduje on nieskuteczność powołania społecznych inspektorów pracy w przypadku naruszenia procedury. W konsekwencji w przypadku naruszenia w/w przepisów ustawy przez związki zawodowe i jednostronnego desygnowania przez nie społecznego inspektora (bez zwołania zebrania pracowników) będzie on korzystał z ochrony prawnej pomimo, że jego mandat nie pochodzi od pracowników.

409. Skomplikowanie procesu podwójnego księgowania dla celów rachunkowych i podatkowych. *Ustawa o rachunkowości oraz Ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych* (jak i *Ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych*) nie są spójne w zakresie sposobu kalkulacji kluczowych wielkości wykazywanych dla poszczególnych celów. Szereg pozycji przychodowych i kosztowych podlega odmiennym zasadom ich kalkulacji lub momentu wykazania. Oba sposoby kalkulacji są skomplikowane, czasochłonne, w przypadku dużych firm często wręcz niemożliwe do przeprowadzenia bez kosztownego, dedykowanego oprogramowania. Przeprowadzenie kalkulacji, jak i ich kontrola przez podmioty jest bardzo trudna. Ten sam problem dotyczy władz podatkowych, które muszą poświęcić dużo więcej czasu, zaangażować odpowiednio wykwalifikowanych pracowników, aby zrozumieć, uzgodnić i skontrolować kalkulacje podatkowe i księgowe.

Ustawa o rachunkowości, Ustawa PIT, Ustawa CIT.

Ujednolicenie procesu kalkulacji przychodów i kosztów, tak by wynik rachunkowy (sporządzony zgodnie z przepisami o rachunkowości) był jednocześnie wynikiem podatkowym.

410. Problem wliczania złych długów do kosztów uzyskania przychodu. Obecnie tylko banki i SKOK-i mogą zaliczyć do kosztów uzyskania przychodu wierzytelności stanowiące kwotę kredytu czy pożyczki.

Jest to sytuacja dyskryminująca pozostałych uczestników rynku działających w oparciu o inne ustawy niż Prawo bankowe.

Art. 16. 1. Ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

Nadanie takich uprawnień instytucjom finansowym prowadzącym działalność kredytową i pożyczkową na mocy ustawy o kredycie konsumenckim.

6.3. BARIERY W PRAWIE FARMACEUTYCZNYM I OCHRONIE ZDROWIA

411. Zmiana w Prawie Farmaceutycznym wprowadziła całkowity zakaz reklamy aptek oraz ich działalności, a więc także w zakresie niezwiązanym z lekami refundowanymi. Stanowi to rażące i nieproporcjonalne ograniczenie konstytucyjnej swobody działalności gospodarczej, ze szkodą także dla konsumentów. Zmiana wykracza daleko ponad ograniczenia reklamy leków, wymagane przepisami prawa europejskiego (Dyrektywa 2001/83).

Leki refundowane to jedynie około połowy obrotów statystycznej apteki – resztę stanowią leki pełnopłatne, sprzedawane bez recepty (OTC), suplementy diety, wyroby medyczne, odżywki, wyroby do pielęgnacji dzieci i niemowląt oraz kosmetyki. W myśl obowiązujących od 1.01.2012r. przepisów, sklepy, drogerie czy stacje benzynowe będą mogły reklamować swoją działalność, mając w ofercie np. preparaty witaminowe, kosmetyki, pieluchy czy odżywki dla niemowląt, dostępne także w aptekach, objętych całkowitym zakazem reklamy. Również producenci leków i innych produktów sprzedawanych wyłącznie w aptekach będą mogli je reklamować na dotychczasowych zasadach.

Zakazana będzie jedynie reklama tych samych produktów przez apteki. Zakaz art. 94a ustawy Prawo Farmaceutyczne w sposób bezsporny godzi w konstytucyjną zasadę równości podmiotów gospodarczych.”

Art. 94a ustawy Prawo Farmaceutyczne znówelizowany art. 60 pkt.7 ustawy o refundacji leków (...), który wszedł w życie 1.01.2012.

Przywrócić zasady prowadzenia reklamy poprzez apteki sprzedawców w życie nowelizacji Prawa Farmaceutycznego.

DZIAŁALNOŚĆ LECZNICZA

412. Brak polityki zdrowotnej, co:

1. utrudnia prowadzenie działalności leczniczej (niemożność wprowadzenia programów rozwoju, niepewność w zakresie zawierania umów z płatnikiem publicznym);
2. uniemożliwia kształcenie w specjalizacjach, w których widocznie brakuje lekarzy.

Wprowadzenie polityki zdrowotnej o charakterze narodowym oraz o charakterze regionalnym – w tworzeniu polityki zdrowotnej powinni czynnie uczestniczyć przedstawiciele samorządów terytorialnych, płatnika publicznego, przedstawiciele środowisk medycznych oraz stowarzyszeń pacjentów tak, aby uwzględniać potrzeby rynku i możliwości płatnika publicznego.

Wprowadzenie ram funkcjonowania polityki zdrowotnej umożliwi stworzenie np. systemu promes na otrzymanie kontraktu z NFZ, zmniejszenia wątpliwości w zakresie kontraktowania w poszczególnym zakresie, czy wprowadzenie umów długoterminowych z długoterminowym planem rzeczowo-finansowym znanym od początku podpisania umowy.

413. Brak przepisów dotyczących dodatkowego ubezpieczenia zdrowotnego.

Wprowadzenie przepisów określających zasady korzystania z dodatkowych ubezpieczeń zdrowotnych i ich relacji do powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego.

414. Brak szczególnych regulacji umożliwiających jednostkom samorządów terytorialnych swobodną współpracę w zakresie przekazywania i udziału w utrzymaniu obiektów wykorzystywanych na cele ochrony zdrowia.		Istnieje potrzeba wprowadzenia regulacji umożliwiających jednostkom samorządów terytorialnych swobodną współpracę w zakresie przekazywania i udziału w utrzymaniu obiektów wykorzystywanych na cele ochrony zdrowia.
415. Ograniczenie definicji świadczenia zdrowotnego, co skutkuje trudnościami w ocenie statusu konkretnego świadczenia.	Art. 2 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej.	Powrót do regulacji istniejącej na gruncie ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (art. 3). Zawarta tam definicja była pojemna i katalogowała konkretne świadczenia, jako świadczenia zdrowotne.
416. Brak standardów postępowania medycznego (poza dziedziną anestezjologii i intensywnej terapii oraz udzielaniem świadczeń zdrowotnych z zakresu opieki okołoporodowej).	Art. 22 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej.	Minister właściwy do spraw zdrowia ma ustawowe prawo do tworzenia standardów postępowania medycznego, a ich stworzenie wpłynie pozytywnie na ocenę ewentualnych błędów medycznych typu organizacyjnego.
417. Brak przepisów określających normy zatrudnienia w odniesieniu do populacji objętej opieką danego rodzaju poradni ambulatoryjnej (uwaga dotyczy POZ, AOS, stomatologii). Aktualnie obowiązują normy o charakterze umownym bądź mające charakter wytycznych.	Normy zatrudnienia bywają przedmiotem ocen biegłych we wszystkich procesach cywilnych dotyczących błędów organizacyjnych, których konsekwencją jest zaniedbanie w opiece nad pacjentem.	Wprowadzenie do przepisów ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej przepisu, który umożliwiłby ministrowi właściwemu do spraw zdrowia określanie w akcie wykonawczym norm zatrudnienia w poszczególnych rodzajach świadczeń zdrowotnych.
418. Różnicowanie zasad zawierania kontraktów z podwykonawcami w zależności od formy organizacyjno-prawnej podmiotu leczniczego. Wymagania wobec określonych podmiotów leczniczych stosowania trybu konkursowego.	Art. 26 i nast. ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej.	Świadczenia zdrowotne należą do usług bardzo zindywidualizowanych, stąd przepisy nie powinny wprowadzać ograniczeń w zakresie swobody zawierania umów. To podmiot leczniczy sam powinien określać warunki kontraktu z podwykonawcami.
419. W prawie powszechnym brak jest jednolitej, kompleksowej definicji ustawowej pojęcia „dokumentacja medyczna”. Definicja ta ma znaczenie z uwagi na fakt, że dane medyczne (obejmujące dane wrażliwe) podlegają szczególnej ochronie ustawy o prawach pacjenta oraz ustawy o ochronie danych osobowych. Przepisy prawa ochrony zdrowia są w tym zakresie nieme lub zawierają definicje niespójne. Szczególnie niefortunnym jest określenie dokumentacji medycznej jako prawa pacjenta (tylko prawa). Wprowadzenie definicji jest potrzebne z uwagi na fakt, że obrót dokumentacją medyczną jest reglamentowany. Zasadne jest ścisłe określenie, czym jest dokumentacja medyczna.	Art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, art. 23 i 25 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta, art. 2 pkt 6 ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia.	Wprowadzenie definicji: „Dokumentacja medyczna jest to zbiór dokumentów wytwarzanych, prowadzonych, przetwarzanych i przechowywanych przez podmiot wykonujący działalność leczniczą potwierdzających: 1. rodzaj udzielanych pacjentowi świadczeń; 2. uprawnienia pacjenta do korzystania ze świadczeń w ramach systemu powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego; 3. treść oświadczeń pacjenta w zakresie upoważnienia osoby trzeciej do dostępu do informacji i dokumentów wytwarzanych, prowadzonych, przetwarzanych i przechowywanych przez podmiot wykonujący działalność leczniczą dotyczących pacjenta; 4. treść oświadczeń pacjenta lub innych upoważnionych podmiotów w zakresie zgody lub odmowy zgody na podjęcie działań medycznych albo wskazanie okoliczności podjęcia działań medycznych bez zgody pacjenta; 5. przebieg wszystkich działań medycznych lub opiekuńczych, jakim poddany był pacjent w podmiocie udzielającym świadczeń zdrowotnych sporządzonych w każdej formie i na każdym nośniku informacji”.

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
420. Możliwość udostępniania dokumentacji medycznej zmarłego pacjenta tylko osobie upoważnionej za życia.	Art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta.	Obecnie spadkobiercy mają dostęp do dokumentacji medycznej zmarłej osoby, o ile jest ona niezbędna w postępowaniach prowadzonych przez komisję ds. orzekania o zdarzeniach medycznych. Dokumentacja medyczna po śmierci pacjenta powinna być dostępna krewnym oraz wdowie / wdowcowi, podmiotom udzielającym świadczeń zdrowotnych krewnym zmarłego, jeżeli dane medyczne zmarłego mogą mieć znaczenie w diagnozie lub terapii krewnego osoby zmarłej (np. w przypadku wykonywania badań genetycznych w kierunku predyspozycji do wystąpienia choroby uwarunkowanej genetycznie).
421. W przepisach brak wyraźnego upoważnienia dla lekarza do udzielenie rodzinie lub innej osobie bliskiej pacjentowi informacji o stanie jego zdrowia. Potrzeba taka może wystąpić na przykład w toku ambulatoryjnego leczenia chorób przewlekłych (cukrzyca, nadciśnienie), kiedy pacjent musi być wyedukowany i nadzorowany.		Aktualnie jedynie Kodeks Etyki Lekarskiej pozwala na ujawnienie w takim wypadku informacji, ale tylko pod warunkiem, że lekarz jest przekonany, iż dana osoba działa w interesie pacjenta. W ustawie z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty winien znaleźć się przepis upoważniający lekarza do przekazania informacji o stanie zdrowia i zasadach kontynuowania leczenia w warunkach domowych w każdym wypadku, kiedy zdaniem lekarza taka informacja powinna być przekazana przedstawicielowi pacjenta / opiekunowi faktycznemu. Proponuje się wprowadzenie analogicznego przepisu w przypadku pacjentów nieprzytomnych.
422. Brak uszczegółowienia zasad wyrażania zgody na działanie medyczne w odniesieniu do osoby małoletniej. Przepisy ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. - Kodeks rodzinny i opiekuńczy w zasadzie wymagają współdziałania obojga rodziców, co w aktualnym stanie jest znacząco utrudnione.	Art. 17 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta.	Zasadnym jest wprowadzenie przepisu, zgodnie z którym zgodę na działanie może wyrazić wyłącznie jeden z dwojga rodziców. Dla opieki ambulatoryjnej korzystnym rozwiązaniem byłoby wprowadzenie pisemnej zgody rodzica (opiekuna) na przyjmowanie osoby nieletniej bez obecności rodzica opiekuna z ustaleniem sposobu powiadamiania takiego rodzica lub opiekuna o wizycie małoletniego i zaleceniach oraz ordynacjach lekowych.
423. Brak regulacji dotyczących zasad stwierdzania zgonu poza podmiotem leczniczym zgodnych z systemem PUZ. Obecne regulacje nie przystają do zmiany zasad wykonywania świadczeń zdrowotnych.	Art. 11 ustawy z dnia 13 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych.	Istnieje potrzeba określenia kto i w jakim czasie oraz za jakim wynagrodzeniem jest obowiązany stwierdzać zgon; kto może zlecić takie stwierdzenie (policja, pogotowie, etc.). Aktualny brak regulacji w tym zakresie generuje problemy, np. lekarz jest zmuszany do opuszczenia gabinetu w czasie przyjęć pacjentów.
424. Brak rejestru zdarzeń medycznych. Brak takiego rejestru stwarza trudność w ocenie czy metoda diagnostyki lub leczenia jest metodą o podwyższonym czy o zwykłym ryzyku. Ustalenie to ma znaczenie dla potrzeby uzyskiwania pisemnej i ewentualnie zgody zastępczej.		Wprowadzenie do ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta przepisu dotyczącego zasad prowadzenia rejestru zdarzeń medycznych.

ŚWIADCZENIA OPŁACANE ZE ŚRODKÓW PUBLICZNYCH

425. Brak jasnych zasad dotyczących kontraktowania i wykorzystywanie przez Narodowy Fundusz Zdrowia (dalej jako: „NFZ”) pozycji monopsona.		W ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych powinny być określone jasne i przejrzyste warunki zawierania umów z Narodowym Funduszem Zdrowia.
426. Tworzenie reguł oceny ofert w konkursach przeprowadzanych przez oddziały NFZ które tworzą niejasne warunki już na starcie. Z jednej strony premiuje się dotychczasowe podmioty (ciągłość i kompleksowość), co uniemożliwia wejście do systemu nowym podmiotom lub podmiotom wyspecjalizowanym w wąskim zakresie, z drugiej zaś strony odejmuje się punkty podmiotom posiadającym kontrakt za najmniejsze uchybienia wykazane w kontroli NFZ. Wprowadzenie „zasad” konkursowych w drodze zarządzeń Prezesa NFZ narusza standardy w zakresie przepisów powszechnie obowiązujących. Kwestia nierównego traktowania podmiotów była również przedmiotem oceny przez UOKiK, który już karał NFZ za takie praktyki.		Wprowadzenie jasnych zasad opartych na równości dostępu wszystkich potencjalnych oferentów. Takie zasady powinny być określone w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych albo w akcie wykonawczym do tej ustawy.
427. Oddziały wojewódzkie NFZ prowadzą rokowania, na które zapraszają wybrane podmioty uniemożliwiając dostęp do nich wszystkich podmiotów w danej dziedzinie/specjalizacji bez jasnych zasad dlaczego oferta kierowana jest tylko do wybranych podmiotów leczniczych.		Wprowadzenie jasnych zasad opartych na równości dostępu wszystkich potencjalnych oferentów. Takie zasady powinny być określone w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych albo w akcie wykonawczym do tej ustawy.
428. Wprowadzenie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy przez dyrektora oddziału wojewódzkiego NFZ - brak jednolitych reguł kontraktowania w przypadku odejścia od rozstrzygania spraw w „II” instancji przez Prezesa NFZ pogłębi istniejące nierówności i niejednorodność w interpretacji przepisów.	Art. 154 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.	Wprowadzenie w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych jasnych zasad rozpatrywania sporów przy kontraktowaniu.
429.	Art. 132 i nast. ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.	Procedura kontraktowania oparta jest głównie o zarządzenia Prezesa NFZ, co oznacza, że polityka wydatkowania środków publicznych oparta jest o aktualną politykę kierownictwa NFZ.

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
<p>430. Niejasne zasady negocjacji.</p> <p>Mimo, że przepisy prawa wyraźnie wskazują zasady prowadzenia negocjacji oferenci są zachęceni, przymuszani do podpisywania zaproponowanych przez oddziały wojewódzkie NFZ protokołów z uzasadnieniem, że są to jedyne możliwe do zaakceptowania parametry. Następnie wyniki negocjacji podlegają kolejnej ocenie dokonywanej przez te same osoby, które owe negocjacje prowadziły. Tak rozumiane negocjacje są nieprzejrzyste i oferenci po zakończeniu negocjacji nadal nie znają warunków otrzymania kontraktu. Takie działania stanowią, co najmniej potencjalne źródło do nadużyć i niekontrolowanego premiowania jednych podmiotów w stosunku do innych. Prowadzenie w ten sposób procedur konkursowych wiedzie do całkowitego wypaczenia obowiązującego prawa i poddaje w wątpliwość transparentność całej procedury.</p>		<p>Art. 142 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych może przewidywać negocjacje, lecz osiągnięcie porozumienia w toku negocjacji winno być jednoznaczne z uzgodnieniem treści przyszłej umowy.</p> <p>W przepisach należy wyraźnie wskazać tryb prowadzenia konkursów na wykonywanie określonych świadczeń opieki zdrowotnej.</p>
<p>431. Prowadzenie konkursów uzupełniających w przypadkach, gdy nadal rozpatrywane są odwołania od rozstrzygnięć wcześniejszych konkursów.</p>		<p>Wprowadzenie do ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zakazu ogłaszania konkursu uzupełniającego w przypadku, gdy trwają jeszcze procedury odwoławcze od rozstrzygnięć aktualnych konkursów.</p>
<p>432. Brak przepisów określających konsekwencje przeprowadzenia skutecznego postępowania odwoławczego od rozstrzygnięć aktualnych konkursów w przedmiocie zawarcia umowy na udzielenie świadczeń zdrowotnych. W związku z brakiem takowych regulacji, NFZ stosuje dowolne procedury ponownych rozstrzygnięć, które z reguły nie prowadzą do uzyskania kontraktu przez podmiot odwołujący się. W konsekwencji takich praktyk, prawo do odwołania się jest jedynie formalnym uprawnieniem, z którego nie wynikają żadne korzyści dla podmiotów odwołujących się a koszty ponoszone w trakcie procedury odwoławczej nie są rekompensowane poprzez spodziewane uzyskanie kontraktu.</p>		<p>Wprowadzenie ustawowego uregulowania sytuacji prawnej podmiotu odwołującego się w przypadku korzystnego dla niego rozstrzygnięcia poprzez nakazanie NFZ konkretnego sposobu postępowania - zawarcia umowy, lub uprawnienia podmiotu do uzyskania stosownego odszkodowania.</p>
<p>433. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej brak jest wyraźnego wskazania reżimu, który reguluje tryb procedowania przez organy NFZ.</p>		<p>Zasadnym jest poddanie działań NFZ reżimom Kodeksu postępowania administracyjnego. Wyraźne określenie reżimu postępowania pozwoli świadczeniodawcom zyskać pewność, co do przyjętego porządku procedowania. Tytułem przykładu wskazać można potrzebę udzielenie przez organ NFZ odpowiedzi na każde pismo w terminie 30 dni lub wskazania przyczyn opóźnienia. Dalej można wskazać na obowiązku organu jak wyraźne pouczenie o uprawnieniach podmiotu czy powinność protokołowania wszystkich czynności organu.</p>

434. Niestosowanie przez NFZ przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.		Wprowadzenie wyraźnego przepisu nakazującego w kontekście prowadzenia kontroli świadczeniodawców i podmiotów prowadzących apteki stosowanie przez NFZ przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (zmiana ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych).
435. Konieczność ponoszenia opłat „za gotowość” wykonywania określonych procedur lub świadczeń medycznych w przypadku braku możliwości ich wykonania w lokalizacji podmiotu.		Wprowadzenie zakazu zawierania odpłatnych umów „za gotowość” pomiędzy podmiotami leczniczymi w zakresie procedur finansowanych przez NFZ.
436. Zbytnia biurokracja w zakresie raportowania przez świadczeniodawców o wszelkich zmianach objętych kontraktem z NFZ. Świadczeniodawcy są zmuszani do informowania oddziału wojewódzkiego NFZ np. o każdej zmianie harmonogramu czasu pracy lekarzy, nawet w przypadku choroby.		Dokonanie zmiany w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.
437. Brak obiektywnych mierników dostępności w ambulatoryjnej opiece specjalistycznej.		Aktualnie stosowany miernik dostępności wyrażający się czasem pracy poradni wpływa na podniesienie kosztu usługi medycznej i wypacza rzeczywisty dostęp do świadczeń. Problem w obrotach jest znany pod roboczą nazwą tzw. „pustych harmonogramów”. Oto deklarowany czas pracy poradni jest poddawany ocenie w toku procedury konkursowej a tym samym od chwili złożenia oferty pozostaje już niezmienny. Jednocześnie liczba świadczeń realizowanych w zadeklarowanym czasie podlega negocjacji. Finalnie powstaje rozbieżność pomiędzy zakontraktowanym czasem pracy lekarza a liczbą świadczeń, które może w tym czasie zrealizować. Takie rozwiązanie znacząco podnosi koszty poszczególnego świadczenia.
438. Brak możliwości wprowadzenia dopłat przez pacjentów do świadczeń zdrowotnych objętych umowami z NFZ. To powoduje zmniejszenie dostępności pacjentów do nowszych bądź innych technologii, a kwestia doboru leczenia powinna być „przekazana” w ręce lekarza i pacjenta.		Wprowadzenie zasad umożliwiających dopłacanie przez świadczeniobiorców do usług medycznych objętych świadczeniami gwarantowanymi (wybór nowszej bądź innej technologii medycznej bez konieczności „zrzekania” się przez pacjenta prawa do refundacji w pozostałym zakresie). Regulacja płacenia przez NFZ „do limitu” działa w przypadku wyrobów medycznych wydawanych na zlecenie. Podobne reguły powinny powstać również przy innych świadczeniach tak, aby to pacjent decydował czy chce mieć świadczenie płacone w 100 % przez NFZ czy też chce do danej usługi medycznej dopłacić.

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
439. Ograniczenia wynikające z tzw. kompetencji w diagnostyce.		Zasadnym jest pozostawienie diagnostyki laboratoryjnej do wyłącznej gestii lekarza. W aktualnym rozwiązaniu często lekarz musi kierować pacjenta do poradni specjalistycznej wyłącznie w celu uzyskania skierowania na konkretne badanie diagnostyczne. W ten sposób system generuje kolejki oczekujących, komplikuje prace poszczególnych lekarzy nie obniżając kosztów leczenia a wręcz je podnosząc.
440. Brak wyraźnych regulacji prawnych w zakresie orzekania o zdolności do pracy przez jednostki PRM.		Zasadnym jest wprowadzenie np. do POZ, produktu osobno kontraktowanego polegającego na wykonaniu ordynacji PRM polegających na: wydaniu orzeczenia o czasowej niezdolności do pracy, wydawaniu skierowania do leczenia specjalistycznego, czy ordynacji lekowych.
441. Nadmierny formalizm recept.		Zasadnym jest ujednoczenie zasad wystawiania recept i uproszczenie zasad wystawiania recept na „100 %”.

BRANŻA FARMACEUTYCZNA

442. Brak sądów specjalizujących się w sprawach naruszeń patentów.
- Dla praktyków i specjalistów jest sprawą oczywistą, że wprowadzenie niewielkich nawet zmian w organizacji pracy sądów powszechnych w zakresie obejmującym rozstrzyganie spraw z zakresu ochrony własności intelektualnej - powadzić będzie do radykalnego usprawnienia pracy sądów.
- Wprowadzenie koncentracji w zakresie orzekania w tej ultraspecjalistycznej dziedzinie, jaką stanowi ochrona własności intelektualnej będzie równoznaczne z:
1. obniżeniem kosztów merytorycznego przygotowania sędziów (obecnie szkolenia z tego zakresu przechodzą sędziowie, którzy niezwykle rzadko spotykają się w swojej praktyce zawodowej ze sprawami z tego zakresu);
 2. podniesieniem poziomu merytorycznego orzekania z uwagi na specjalizację i podniesienie poziomu wiedzy sędziów orzekających;
 3. skróceniem czasu rozpoznania spraw z uwagi na podniesienie sprawności sądów orzekających;
 4. uzyskaniem jednolitości orzecznictwa - skoncentrowanie spraw w kilku wybranych sądach niezawodnie doprowadzi do wypracowania jednolitych poglądów i utrwalenie analogicznej linii orzecznictwa, co stanowi bezcenną wartość w dojrzałym systemie prawnym;

Utworzenie w sądach powszechnych (w wydziałach cywilnych i karnych) wyspecjalizowanych wydziałów ds. własności intelektualnej, w których zostanie skoncentrowane orzekanie w tych sprawach.

5. stworzeniem wysoko wykwalifikowanego korpusu sędziowskiego o bogatym doświadczeniu w dziedzinie własności intelektualnej - co stworzy możliwość zbudowania tak oczekiwanego polskiego sądu patentowego, a równocześnie stworzy potencjalną możliwość powołania polskich sędziów w skład sądu patentowego tworzonego w strukturach europejskich.

Wysoki poziom i szybkość orzekania w tej newralgicznej dziedzinie - są immanentną cechą wysoko rozwiniętych systemów gospodarczych i są one oczekiwane przez polskich przedsiębiorców. Stąd wprowadzenie postulowanych zmian wydaje się konieczne.

443. W sporach o naruszenie praw wynikających z patentów innowacyjne koncerny farmaceutyczne występują często o sądowy nakaz tymczasowego wstrzymania sprzedaży leków produkowanych przez pozwanego (producenta leku generycznego). Średni czas trwania takich zakazów sprzedaży wynosi półtora roku. Zakaz sprzedaży kwestionowanego leku generycznego w trakcie trwania sporu ma stanowić gwarancję, że w tym czasie strona skarżąca nie poniesie strat lub nie utraci spodziewanych korzyści związanych z przedmiotem sporu. Jednak w przypadku wygrania sprawy przez producenta leku generycznego straty finansowe płatników związane z zakazem sprzedaży w trakcie procesu są nie do odrobienia.

Zakazy sprzedaży wykorzystywane są często jako taktyka walki konkurencyjnej, obliczonej na opóźnienie wejścia na rynek konkurencji. W ramach takiej walki formułuje się bezpodstawne zarzuty o naruszenie patentu i występuje z wnioskami o zastosowanie sądowych środków zabezpieczających w celu zablokowania konkurencyjnej działalności. To działanie powoduje poważne straty czy wręcz upadłość konkurenta. Ponadto, na tej strategii firm posiadających leki chronione patentami, tracą pacjenci i NFZ, który w tym czasie ponosi zwiększone koszty refundacji droższego, oryginalnego leku. Straty są całkowicie wymierne i często sięgające kwot ponad 100 mln zł dla jednego leku.

444. Ustalanie cen leków generycznych w procedurze administracyjnej z nadmierną presją cenową - albo producent zaakceptuje, że cena jego leku będzie równa lub niższa od najtańszego refundowanego produktu, albo pozostanie poza refundacją.

Ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych.

NFZ winien być ustawowo umocowany do dochodzenia odszkodowania, jeśli się okaże, że proces o naruszenie patentu był bezzasadny, a więc wynikał z czysto taktycznych decyzji mających na celu ograniczenie konkurencji.

Zmiana ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej oraz ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego.

Wprowadzenie konkurencji rynkowej dla leków generycznych z minimalną jedynie ingerencją administracyjną wskazującą na cenę maksymalną leku, która nie powinna przekraczać ceny leku oryginalnego przed wygaśnięciem patentu.

BARIERA - OPIS PROBLEMU	PRZYCZYNA PRAWNA LUB FAKTYCZNA	REKOMENDACJA - CO NALEŻY ZROBIĆ
445. Konieczność ponoszenia kosztów przez poszczególnych przedsiębiorców łańcucha dystrybucji produktów leczniczych w przypadku zmian cen leków na wykazie refundowanych leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego, wyrobów medycznych.	Ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych.	Wprowadzenie mechanizmów kompensaty przez NFZ w sytuacji zmiany ceny na wykazie refundowanych leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego, wyrobów medycznych.
446. Wymagania związane z prowadzeniem aptek w wielu miejscach tworzą zbędne obostrzenia (np. posiadanie pomieszczenia na szczołki), które nie przystają do zmian technicznych zaistniałych w funkcjonowaniu aptek. Od 2002 roku każda nowopowstała apteka ma prawny obowiązek posiadania receptury aptecznej i wykonywania leków recepturowych. Spełnienie formalności związanych z utrzymaniem laboratorium tj. zakup wyposażenia, utylizacja przeterminowanych surowców i zakup świeżych, legalizacja wag, konserwacja sprzętu itd. wiąże się z poważnymi obciążeniami finansowymi. Wymóg ten utrudnia funkcjonowanie aptekom, które leki recepturowe robią sporadycznie.	Ustawa z dnia 6 września 2001 r. - Prawo farmaceutyczne	Analiza aktów wykonawczych do ustawy z dnia 6 września 2001 r. - Prawo farmaceutyczne w zakresie wymogów dotyczących funkcjonowania aptek w celu ich dostosowania do dzisiejszych realiów. Należy zlikwidować ustawowy przymus tworzenia receptury aptecznej w każdej aptece powstałej po 2002 r. i umożliwić realizację usług tego typu jedynie zainteresowanym aptekom oraz certyfikowanym laboratoriom (apteki, które nie są zainteresowane przygotowywaniem leków recepturowych pośredniczyłyby jedynie w przekazaniu recepty do odpowiedniej placówki, a następnie wydawałyby lek pacjentowi).
447. Brak wydania aktu prawnego określającego inne rodzaje czynności związane z ochroną zdrowia, które mogą być prowadzone w aptece powoduje, że dodatkowe usługi farmaceutyczne wykonywane w aptece są postrzegane przez organy kontroli, jako naruszenie przepisów prawa.	Art. 86 ust. 9 ustawy z dnia 6 września 2001 r. - Prawo farmaceutyczne.	Wydanie aktu wykonawczego wynikającego z upoważnienia określonego w art. 86 ust. 9 ustawy z dnia 6 września 2001 r. - Prawo farmaceutyczne w celu określenia innych usług farmaceutycznych, które mogą być wykonywane w aptekach.
448. Brak zdefiniowania czym jest rękojmia wykonywania zawodu, która jest niezbędną do pełnienia roli kierownika apteki powoduje, że okręgowe izby aptekarskie stawiają różne wymagania w celu jej zbadania. Rękojmia wynika z samego faktu wykonywania zawodu i nie powinna być dodatkowo badana.	Art. 99 ust. 4a i ust. 6 ustawy z dnia 6 września 2001 r. - Prawo farmaceutyczne.	Uchylenie art. 99 ust. 4a i ust. 6 ustawy z dnia 6 września 2001 r. - Prawo farmaceutyczne.
449. Zmiana w ustawie z dnia 6 września 2001 r. - Prawo farmaceutyczne wprowadziła całkowity zakaz reklamy aptek oraz ich działalności, a więc także w zakresie niezwiązanym z lekami refundowanymi. Stanowi to rażące i nieproporcjonalne ograniczenie konstytucyjnej swobody działalności gospodarczej, ze szkodą także dla konsumentów. Wykładnia przepisu dokonana przez organy inspekcji farmaceutycznej uniemożliwia obecnie uczestniczenie aptek np. w ubezpieczeniach lekowych czy programach nakierowanych na rodziny wielodzietne, osoby starsze.	Art. 94a ustawy z dnia 6 września 2001 r. - Prawo farmaceutyczne.	Przywrócić zasady prowadzenia reklamy poprzez apteki sprzedaży w życie nowelizacji ustawy z dnia 6 września 2001 r. - Prawo farmaceutyczne (znowelizowany art. 60 pkt 7 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych), który wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2012 r.

450. W ciągu kilku najbliższych lat wytwórcy będą zmuszeni wprowadzić na opakowania produktów leczniczych dodatkowe zabezpieczenia, które mają zapobiec ich fałszowaniu (unikatowe kody, serializacja). Ponadto, ma być utworzona internetowa baza danych zawierająca dane o wytworzonych produktach leczniczych, której koszt obciążą producenci. Obowiązek wdrożenia tej regulacji został wprowadzony dyrektywą 2011/62/UE, a szczegóły będą zawarte w akcie delegowanym, nad którym obecnie trwają prace w Komisji Europejskiej.

W RP fałszowane produkty lecznicze sprzedawane są wyłącznie poza oficjalną siecią sprzedaży, której dotyczą wprowadzane regulacje, tak więc zamierza się zwalczać problem tam, gdzie go nie ma. Ponadto, problem fałszowania nie dotyczy produktów leczniczych generycznych, a wyłącznie te wytwarzane są przez krajowych producentów.

Obowiązek wdrożenia systemu pociągnie za sobą ogromne koszty dla krajowego przemysłu - około 50 mln Euro (średni koszt adaptacji jednej linii produkcyjnej wyniesie około 270 tys. EUR).

Większość polskich wytwórców nie udźwignie takich kosztów, a ci którzy je poniosą będą musieli ograniczyć rozwój przedsiębiorstw. Regulacja ta niekorzystnie wpłynie na poziom cen leków generycznych, które są podstawą farmakoterapii w Polsce a co za tym idzie wzrosną wydatki na leki NFZ i pacjenta.

Zmiany wpłyną negatywnie na cały łańcuch dystrybucji produktów leczniczych, ponieważ każdy z podmiotów będzie zobowiązany do posiadania systemu identyfikującego nowe oznaczenia na opakowaniach tych produktów.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/62/UE z dnia 8 marca 2011 r. zmieniająca dyrektywę 2001/83/WE w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi - w zakresie zapobiegania wprowadzaniu sfałszowanych produktów leczniczych do legalnego łańcucha dystrybucji, akty delegowane do dyrektywy.

1. Zbadać możliwość nowelizacji dyrektywy w kierunku przesunięcia środków finansowych na poinformowanie społeczeństwa o zagrożeniu dla zdrowia związanego z zakupami leków poza legalną siecią sprzedaży i walkę z podróbkami tam występującymi.
2. Wyłączyć leki generyczne - tzw. „biała lista” i ew. objęcie regulacją wyłącznie drogich leków innowacyjnych.
3. Koszty budowy systemu informatycznego i jego utrzymania powinny obciążyć środki publiczne.

6.4. BARIERY W BRANŻY POCZTOWEJ

451. Ustawa z dnia 23 listopada 2012 r. Prawo pocztowe (Dz.U. 2012, poz. 1529, dalej jako: Prawo pocztowe) miała na celu wdrożenie do krajowego porządku prawnego dyrektywy 2008/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lutego 2008 r. zmieniającej dyrektywę 97/67/WE w odniesieniu do pełnego urzeczywistnienia rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty (Dz.Urz. UE L 52 z dnia 27 lutego 2008 r., z późn. zm., dalej jako: III dyrektywa pocztowa). Celem nowelizacji Prawa pocztowego było przyjęcie rozstrzygnięć uwalniających sektor pocztowy w Polsce od formalnych ograniczeń i barier oraz dokończenie, rozpoczętego w roku 1997 w krajach członkowskich Unii Europejskiej, procesu stopniowego uwolnienia rynku usług pocztowych, a także zdefiniowanie zasad jego funkcjonowania po pełnym otwarciu na konkurencję, tj. zniesieniu obszaru usług, jakie mogły być wcześniej zastrzeżone dla operatora świadczącego usługi powszechne w ramach obowiązku nałożonego przez państwo. Likwidując monopol operatora wyznaczonego na przesyłki o wadze poniżej i równej 50g, Prawo pocztowe zachowało i ustanowiło równocześnie nowe przywileje ograniczające konkurencję. Prawo pocztowe stanowi delikt legislacyjny, tzn. niewykonanie w okresach ustanowionych przez Wspólnotę Europejską oraz nienależyte wykonanie obowiązku wdrożenia III dyrektywy pocztowej. Zapisy Prawa pocztowego stanowiące najważniejsze bariery rozwoju konkurencyjnego rynku usług pocztowych w Polsce przedstawiamy poniżej.	Art. 3 pkt. 11, art. 15 ust. 1 pkt. 3, art. 17, art. 39 ust. 4, art. 40, art. 45 ust. 2, art. 66 i nstp., art. 71 i nstp., art. 113 ust. 4 Prawa pocztowego.	Należyte wykonanie obowiązku wdrożenia III dyrektywy pocztowej do krajowego porządku prawnego stwarzające formalno – prawne warunki do budowy realnie konkurencyjnego rynku konsumenta.
452. Definicja nadawcy masowego skreślona w art. 3 pkt. 11 Prawa pocztowego stanowi, że każde nadane, na podstawie zawartej umowy o świadczenie usługi pocztowej w formie pisemnej, w danym roku kalendarzowym 100 000 przesyłek danego rodzaju jest zaliczane do usług powszechnych, a dopiero 100 001 przesyłka jest usługą umowną. Kategoria nadawcy masowego została wprowadzona w celu wyłączenia znacznej części usług komercyjnych spod reżimu usługi powszechnej. Traktowanie pierwszych 100 000 przesyłek każdego masowego nadawcy jako usługi powszechnej oznacza pozostawienie milionów sztuk przesyłek komercyjnych w obszarze usług powszechnych oraz zwolnienie tych przesyłek z podatku od towarów i usług (VAT). Ma to związek z art. 45 ust. 2 Prawa pocztowego, który wskazuje na to, że do usług powszechnych nie zalicza się tutaj tylko usług świadczonych dla nadawców masowych. Definicja nadawcy masowego zawarta w Prawie pocztowym jest niezgodna z prawem Unii Europejskiej, ponieważ zwalnia z podatku VAT również usługi komercyjne. Europejski Trybunał Sprawiedliwości w kilku orzeczeniach wskazał jednoznacznie, że zwolnienie z podatku VAT	Art. 3 pkt. 11, art. 45 ust. 2 Prawa pocztowego.	Zmiana art. 3 pkt. 11 Prawa pocztowego poprzez nadanie mu brzmienia: nadawca masowy – nadawca, który w wyniku ogłoszonego i rozstrzygniętego przetargu zawarł w formie pisemnej umowę o świadczenie usługi pocztowej z operatorem pocztowym i na podstawie tej umowy nadaje przesyłki danego rodzaju.

może dotyczyć wyłącznie świadczeń, które publiczne służby pocztowe wykonują w ogólnym interesie gospodarczym. Należy zatem uznać, iż podstawowym warunkiem przedmiotowym stosowania zwolnienia z podatku VAT dla usług pocztowych jest świadczenie usług w interesie publicznym, które są dostępne na równych zasadach dla ogółu społeczeństwa.

453. Brzmienie przepisu art. 15 ust. 1 pkt. 3 Prawa pocztowego należy ocenić jako niezgodne z prawem Unii Europejskiej oraz naruszające zasady konkurencji. Powyższy przepis powoduje powstanie prawnego monopolu na świadczenie usługi przekazu pocztowego ze świadczeniami z ubezpieczeń społecznych, w tym emerytalnymi i rentowymi, świadczeniami z pomocy społecznej, a także przekazu pocztowego na terenach wiejskich wyłącznie na rzecz jednego operatora pocztowego, tj. operatora wyznaczonego (którym, zgodnie z art. 178 ust. 1 Prawa pocztowego, do końca 2015 r. ma być Poczta Polska S.A.). Konsekwencją powyższego jest więc całkowite wykluczenie innych operatorów pocztowych z rynku usługi przekazu pocztowego ze świadczeniami z ubezpieczeń społecznych oraz doręczanego na terenach wiejskich, a co za tym idzie brak jakiegokolwiek konkurencji dla operatora wyznaczonego na tym rynku.
- Z uwagi na powyższe przyjęte w Prawie pocztowym rozwiązanie budzi zasadniczą wątpliwość co do konieczności jego wprowadzenia oraz zgodności z prawem Unii Europejskiej, w szczególności ze wspólnotowym prawem konkurencji oraz zasadą proporcjonalności określoną w art. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (dalej jako: TFUE), a także art. 56 i art. 106 TFUE. Stanowi też ustanowienie niezgodnych z III dyrektywą pocztową „praw wyłącznych”.

Art. 15 ust. 1 pkt. 3 Prawa pocztowego.

Zmiana art. 15 ust 1 pkt. 3 Prawa pocztowego poprzez nadanie mu brzmienia: Przyjęcie przez operatora pocztowego przekazu pocztowego.

454. Zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz ich wykładnią w orzecznictwie sądów i organów administracji publicznej tylko potwierdzenie nadania przesyłki rejestrowanej (poleconej), które ma moc dokumentu urzędowego, ustanawia domniemanie, że przesyłka ta została doręczona do danego sądu lub urzędu w dniu nadania. Potwierdzenie nadania takiej samej przesyłki, które nie ma charakteru dokumentu urzędowego, nie korzysta z powyższego domniemania. W związku z powyższym przyznanie mocy dokumentu urzędowego potwierdzeniom nadania przesyłki pocztowej wystawianym wyłącznie przez operatora wyznaczonego powoduje, że osoby chcące nadać swoją korespondencję do sądu lub urzędu korzystają w praktyce z usług tego operatora, z pominięciem pozostałych operatorów pocztowych, których potwierdzenia nadania przesyłek nie mają takiej mocy. Stoi to w sprzeczności z celami Prawa pocztowego i III dyrektywy

Art. 17 Prawa pocztowego.

Zmiana art. 17 Prawa pocztowego poprzez nadanie mu brzmienia: Potwierdzenie nadania przesyłki rejestrowanej lub przekazu pocztowego wydane przez placówkę operatora pocztowego ma moc dokumentu urzędowego.

Równocześnie z wprowadzeniem wyżej wymienionej zmiany, należy również dokonać weryfikacji w treści następujących przepisów Prawa pocztowego: art. 131, 132, 133, 134, 137, 144, 147, 148 154, 160, 163, 165, 168, 172, 176, 177 zastępując określenie operator wyznaczony sformułowaniem operator pocztowy.

pocztowej zmierzającej do uwolnienia rynku pocztowego oraz ustanawia prawo wyłączne dla operatora wyznaczonego. Przepis ten powoduje wykluczenie z obszaru konkurencji istotnej części rynku pocztowego. Warto też zaznaczyć to, że art. 17 ogranicza funkcjonowanie na rynku podlegającym prawu konkurencji oraz prawu zamówień publicznych w taki sposób, iż instytucje, których korespondencja obsługiwana jest w oparciu o tzw. procedury specjalne doręczeń (gdzie istotne dla instytucji publicznych jest potwierdzenie odbioru przesyłki, które ma taką samą moc zarówno w przypadku operatora wyznaczonego, jak i pozostałych operatorów pocztowych) przesyłek wymagają również – wbrew wskazaniom tych regulacji – potwierdzenia nadania (które nie ma dla nich praktycznego znaczenia) z mocą urzędową, czyniąc zamówienie publiczne pozornym. Wskazują jednocześnie na art. 17 Prawa pocztowego jako ten, który ma rzekomo uzasadniać tego rodzaju postępowanie.

455. Art. 39 ust. 4 Prawa pocztowego nakłada na operatora pocztowego, który zamieścił na przesyłce pocztowej informację potwierdzającą przyjęcie przez niego opłaty za usługę pocztową, obowiązek uiszczenia opłaty za czynności operatora wyznaczonego związane z wykonaniem zwrotu, jeżeli operator ten określi taką opłatę w cenniku usług pocztowych. Czynności te realizowane są w związku z faktem niewłaściwego doręczenia przesyłki pocztowej nadanej w sieci operatora pocztowego do oddawczej skrzynki pocztowej z powodu mylnego lub nieaktualnego adresu, lub oznaczenia adresata, bądź nieprawidłowego doręczenia. Jedynym operatorem uprawnionym do wybierania takich przesyłek ze skrzynek na zwroty bądź nadawczych skrzynek pocztowych operatora wyznaczonego, w których domniemani adresaci pozostawiają przesyłki pocztowe mylnie doręczone z przyczyn jak powyżej jest operator wyznaczony. Ma on obowiązek przekazywania zwrotów właściwym operatorom pocztowym, a ci są zobowiązani do przyjęcia zwrotu tej przesyłki. Art. 39 ust. 4 Prawa pocztowego, jak wynika z praktyki funkcjonowania rynku pocztowego, jest interpretowany przez obecnego operatora wyznaczonego w taki sposób, że może on swobodnie kształtować cenę za tego rodzaju usługę pocztową w oderwaniu od rzeczywistych kosztów bez potrzeby regulowania tych kwestii umową międzyoperatorską zgodnie z art. 35 i w związku z art. 14 ust. 2 Prawa pocztowego. Jest to nie tylko niezgodne z samym Prawem pocztowym, prawem konkurencji, lecz również III dyrektywą pocztową, która wskazuje na obowiązek zapewnienia przejrzystych i niedyskryminujących usług świadczonych w ramach usługi powszechnej oraz ochronę interesu użytkowników i promocję rzeczywistej konkurencji. Warto też zauważyć, że przepis ten nic nie mówi o tym, co w sytuacji, gdy zwracana przesyłka operatora wyznaczonego trafi – w takich bądź innych okolicznościach – do sieci operatora pocztowego niemającego statusu takiego operatora.

Art. 39 ust. 4 Prawa pocztowego.

Zmiana art. 39 ust. 4 Prawa pocztowego poprzez nadanie mu brzmienia: Operator pocztowy, który zamieścił na przesyłce pocztowej informację potwierdzającą przyjęcie przez niego opłaty za usługę pocztową, jest obowiązany do uiszczenia opłaty za czynności operatora wyznaczonego związane z wykonaniem zwrotu, jeżeli operator wyznaczony określił taką opłatę w cenniku usług powszechnych. Opłata za zwrot przesyłki nie może być wyższa niż połowa opłaty za usługę pocztową ustaloną dla tej przesyłki w cenniku usług powszechnych. Proponowane rozwiązanie zdefiniowano dla nieco innej sytuacji w art. 29 ust. 2 Prawa pocztowego i z pewnością na takim poziomie kształtują się koszty obsługi zwrotów własnych operatora wyznaczonego. Niezbędne jest też wskazanie procedury postępowania z przesyłkami, które – w takich bądź innych okolicznościach – trafią w formie zwrotów do sieci operatora pocztowego niemającego statusu operatora wyznaczonego. W szczególności dlatego też, że obecny operator wyznaczony dysponujący rozległą infrastrukturą pocztowych skrzynek oddawczych może utracić swój dotychczasowy status w wyniku konkursu na operatora wyznaczonego.

456. Art. 40 ust. 3 Prawa pocztowego ustanawia dla operatora wyznaczonego prawo, umożliwiające mu, według jego wyboru, montaż własnych skrzynek oddawczych na terenach wiejskich oraz o rozproszonej zabudowie. Jednocześnie instalacja własnych skrzynek oddawczych przez operatora wyznaczonego, zwalnia z powyższego obowiązku właściciela lub współwłaściciela nieruchomości. Sprawą pierwszorzędną pozostaje więc kwestia dostępu do tych skrzynek dla innych operatorów pocztowych, tylko po to, aby mogli oni skutecznie doręczać również i swoje przesyłki. Oprócz tego, że postanowienia Prawa pocztowego różnicują w sposób niedozwolony właścicieli oraz współwłaścicieli, przyjmując za jedyne kryterium lokalizację nieruchomości, to dodatkowo nakładają na operatorów pocztowych, za wyjątkiem operatora wyznaczonego, obowiązek ponoszenia dodatkowych kosztów korzystania z tej infrastruktury. Przyjęta regulacja nie sprzyja rozwojowi konkurencji oraz podwyższeniu jakości świadczonych usług pocztowych, zwiększa ich koszty, promując w oczywisty sposób operatora wyznaczonego (art. 67 - 68 Prawa pocztowego). Należy dodać, że jednocześnie w myśl art. 63 - 64 Prawa pocztowego operator wyznaczony uzyskał przywilej zobowiązujący właścicieli, użytkowników wieczystych lub posiadaczy samoistnych nieruchomości oraz jednostki zaliczane do sektora finansów publicznych do umożliwienia mu umieszczenia nadawczych skrzynek pocztowych oraz automatów do pocztowej obsługi klientów, a także eksploatację i konserwację tych urządzeń. Takich uprawnień nie posiadają pozostali operatorzy pocztowi. Warto też nadmienić, że obecny operator wyznaczony, który dysponuje rozległą siecią pocztowych skrzynek oddawczych na terenach o rozproszonej zabudowie oraz w obszarach wiejskich może stracić w wyniku konkursu swój dotychczasowy status, a tym samym prawo do posiadania pocztowych skrzynek oddawczych na tego rodzaju terenach, co może stanowić problem. W jego posiadaniu pozostaje bowiem infrastruktura, z której - zgodnie z prawem - nie będzie mógł korzystać.

Art. 40 Prawa pocztowego.

Zmiana art. 40 Prawa pocztowego poprzez doprowadzenie do zgodnego z Konstytucją RP równego traktowanie właścicieli i zarządców budynków na terenach miejskich i wiejskich. Prawo pocztowe zwalnia właścicieli budynków na terenach wiejskich oraz o rozproszonej zabudowie od obowiązku instalacji skrzynek oddawczych, jeżeli takie skrzynki zamontuje operator wyznaczony.

457. W Prawie pocztowym przyjęto rozwiązanie najmniej korzystne z punktu widzenia celu wyznaczonego przez III dyrektywę pocztową, tj. rzeczywistego uwolnienia rynku pocztowego ograniczające katalog elementów infrastruktury operatora wyznaczonego, które ten ma obowiązek udostępnić pozostałym operatorom pocztowym jedynie do kilku, mniej znaczących, jej elementów. Pominięto zaś najważniejsze elementy infrastruktury pocztowej składające się na ostatni etap realizacji usługi, a więc dostęp do placówek pocztowych oraz służby doręczeń, tzw. ostatniej mili.

Art. 66 Prawa pocztowego.

Zmiana art. 66 Prawa pocztowego poprzez nadanie mu brzmienia:

1. Operator wyznaczony posiadający:
 - a. skrytki pocztowe,
 - b. własne oddawcze skrzynki pocztowe,
 - c. własne nadawcze skrzynki pocztowe,
 - d. własny transport,
 - e. własne centra sortujące i ekspedycyjno - rozdzielcze,
 - f. służbę doręczeń,

Brak zamieszczenia w art. 66 Prawa pocztowego takich elementów infrastruktury jak placówki pocztowe, centra ekspedycyjno - rozdzielcze, czy służba doręczeń spowodował, że operator wyznaczony nie jest w tym zakresie zobowiązany zapewnić dostępu do tych elementów operatorom pocztowym świadczącym usługi wchodzące w zakres usług powszechnych, a tym samym jedynie od jego dobrej woli zależy, to czy takiego dostępu udzieli czy nie. Ponadto konstrukcja przywołanego wyżej artykułu oraz kolejnych artykułów Prawa pocztowego mających w stosunku do art. 66 niejako charakter „wykonawczy”, w tym art. 67, wskazuje na to, że brak zdefiniowania obligatoryjnych terminów, w jakich operator wyznaczony ma obowiązek złożyć do organu nadzoru regulacyjnego nad rynkiem projekty regulaminów i cenników dostępu, daje możliwość przedłużania całej procedury (w/w dokumenty dla obecnego operatora wyznaczonego zostały przyjęte dopiero w listopadzie 2013 r. mimo, iż formalnie Prawa pocztowe zagwarantowało dostęp z dniem 1 stycznia 2013 r.). Obowiązujące przepisy uniemożliwiają też operatorom pocztowym analizę kalkulacji kosztowych operatora wyznaczonego i wpływ na cenę za dostęp, w tym za dostęp hurtowy, co powoduje, iż ma on swobodę kształtowania teźże bez udziału operatorów pocztowych skazanych na przyjęcie zaporowych warunków, co czyni przepis jedynie martwą literą.

- g. system kodów pocztowych identyfikujących obszary doręczeń,
 - h. bazy informacji o zmianie adresu w celu przekierowania przesyłek pocztowych - zwane dalej „elementami infrastruktury pocztowej”, jest obowiązany zapewnić dostęp do tych elementów operatorom pocztowym świadczącym usługi wchodzące w zakres usług powszechnych.
2. Operator wyznaczony jest obowiązany zapewnić operatorom, którzy nie świadczą usług wchodzących w zakres usług powszechnych dostęp do elementów infrastruktury pocztowej, o których mowa w ust. 1 pkt. 7 i 8.

Zmianę kolejnych artykułów poprzez ścisłe określenie terminów w jakich operator wyznaczony po przejęciu swych obowiązków ma obowiązek przedłożyć do organu nadzoru regulacyjnego projekty regulaminów i cenników dostępu oraz sposobu gwarantującego operatorom pocztowym możliwość współuczestniczenia w procesie kształtowania cen za dostęp, w tym za dostęp hurtowy.

458. Zgodnie z Prawem pocztowym konkurs na operatora wyznaczonego ogłasza Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (dalej jako: Prezes UKE). Nie wskazano jednak tego, w jaki sposób będzie powoływana komisja konkursowa, jaki będzie jej skład oraz jej uprawnienia i status. Nie przewidziano tego w Prawie pocztowym ani w stosownej delegacji do przepisów niższej rangi. W związku z powyższym przewidziana procedura odwoławcza od ustaleń komisji konkursowej do Prezesa UKE, który jednocześnie ma podejmować ostateczną decyzję co do wyboru konkretnego kandydata, jest trudna do pogodzenia z zasadą bezstronności i jest mało przejrzysta. Przypisanie Prezesowi UKE tak szerokich uprawnień, zarówno w procesie odwoławczym, jak i możliwości wyboru dowolnego kandydata (a niekoniecznie musi to być najlepszy kandydat) spośród zgłoszonych przez komisję budzi zdecydowany sprzeciw. Pozostawienie Prezesowi UKE uprawnień do ogłaszania konkursu, i powoływania operatora wyznaczonego, wskazanego przez komisję pozwoliłoby uczynić całą procedurę transparentną i wolną od politycznych nacisków.

Art. 71 Prawa pocztowego.

Zmiana art. 71 Prawa pocztowego i nstp. - należy pozostawić Prezesowi UKE uprawnienia do ogłaszania konkursu, i powoływania operatora wyznaczonego, wskazanego przez komisję. Pozwoliłoby to uczynić całą procedurę transparentną i wolną od politycznych nacisków. W tak ukształtowanej procedurze można by było pozostawić Prezesowi UKE również uprawnienia odwoławcze od ustaleń komisji, wtedy też stałby się on bezstronnym arbitrem.

459. W art. 113 ust. 4 Prawa pocztowego ustalono udział operatorów pocztowych w funduszu kompensacyjnym na poziomie 2% przychodów z usług wchodzących w zakres usług powszechnych. Mechanizm ten ma być uruchomiony, gdy operator wyznaczony wykaże stratę na usłudze powszechnej. Tymczasem, rentowność operatorów pocztowych kształtuje się obecnie na poziomie 1,0%-2,5% zysku z prowadzonej działalności. Poniesienie dodatkowych kosztów w wysokości 2% przychodów spowoduje, że działalność operatora pocztowego przestanie być rentowna. Przepis art. 113 ust. 4 Prawa pocztowego skutecznie powstrzyma rozwój konkurencji na polskim rynku usług pocztowych. Ponadto swoboda w interpretacji przepisów w związku z art. 3 pkt 11 i art. 45 ust. 2 Prawa pocztowego oraz akty wykonawcze do Prawa pocztowego umożliwiają operatorowi wyznaczonemu *de facto* swobodną alokację przychodów i kosztów. Ma on bowiem w związku z niejasnymi i/bądź źle sformułowanymi przepisami prawa możliwość „zonglowania” usługami, kwalifikując je, w zależności od bieżącego zapotrzebowania, raz do usług powszechnych, innym razem do usług umownych, a wpływając w ten sposób na kształtowanie przychodów/kosztów. Stwarza to pole do wykazywania większych niż w rzeczywistości kosztów świadczenia usług powszechnych i mniejszych przychodów z ich dystrybucji.
- Art. 113 ust. 4 Prawa pocztowego.
- Zmiana art. 113 ust.4 Prawa pocztowego poprzez nadanie mu brzmienia: Wysokość udziału operatora pocztowego w dopłacie stanowi iloczyn jednolitego wskaźnika procentowego, o którym mowa w ust. 3, oraz kwoty przychodów tego operatora z usług powszechnych lub wchodzących w zakres usług powszechnych, osiągniętych w roku obrotowym, za który jest ustalana dopłata i nie może być wyższa niż 1% kwoty tych przychodów.
- Zmiana aktów wykonawczych do Prawa pocztowego w sposób zapewniający bardziej bezpośrednie przypisywanie rzeczywistych przychodów i kosztów do usług powszechnych oraz usług umownych bez pozostawienia swobody decyzji po stronie operatora wyznaczonego w tym zakresie. Ponadto zmiana umożliwiająca udział w weryfikacji kosztów przez operatorów pocztowych, których Prawo pocztowe obliguje do łożenia składki na rzecz funduszu kompensacyjnego.
460. Kolejnym obszarem wymagającym pilnej nowelizacji, stanowiącym poważną barierę w funkcjonowaniu operatorów pocztowych, a zrazem instytucji publicznych i konsumentów usług pocztowych, są procedury regulujące zasady i tryb doręczania przesyłek nadawanych na warunkach specjalnych. Należy wśród nich wymienić:
- Ustawę z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. 1960, nr 30, poz. 168, z późn.zm.), Rozdział 8. Doręczenia (art. 39 – 49).
- Ustawę z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. 2002, nr 153, poz. 1270, z późn.zm.), Rozdział 4. Doręczenia (art. 65 – 81).
- Ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. 1997, nr 137, poz. 926, z późn.zm.), Rozdział 5. Doręczenia (art. 144 – 154c).
- Ustawę z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. 1964, nr 43, poz. 296, z późn.zm.), Rozdział 2. Doręczenia (art. 131 – 147) oraz Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010r. w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym (Dz.U. 2010, nr 190, poz. 1277, z późn.zm.).
- Ustawę z dnia 06 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz.U. 1997, nr 89, poz. 555, z późn.zm., dalej jako: Kpk), Rozdział 15.
- Szczegółowe dane w kolumnie od lewej strony.
- Kompleksowa nowelizacja trybów i zasad doręczania przesyłek na warunkach specjalnych. Synchronizacja i uspojnienie tych przepisów. Ujednolicenie druków Zwrotnych Potwierdzeń Odbioru i Zawiadomień/Zawiadomień powtórnych dla wszystkich rodzajów postępowań, trybów i terminów awizacji, zasad opisu przesyłek i formularzy Zwrotnych Potwierdzeń Odbioru oraz Zawiadomień/Zawiadomień powtórnych, a także katalogu osób uprawnionych do ich odbioru oraz miejsc, w których mogą być doręczane przesyłki i pozostawione formularze awizo. Wprowadzenie regulacji umożliwiających wdrożenie nowych technologii i rozwiązań informatycznych, takich jak Elektroniczne Potwierdzenie Odbioru, e-awizacja, sms-awizacja, dla wszystkich rodzajów postępowań. Ujednolicenie – tak jak w procedurze karnej – kwestii nadawania przesyłek z zachowaniem wymaganego terminu (art. 124 Kpk: Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku).

Doręczenia (art. 128 - 142) oraz Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu doręczania pism sądowych w postępowaniu karnym (Dz.U. 2003, nr 108, poz. 1022).

Wymienione akty prawne normują zasady i tryb doręczania pism urzędowych, które mają w przypadku przesyłek tego rodzaju pierwszeństwo zastosowania w stosunku do Prawa pocztowego. Regulacje te wymagają gruntownej przebudowy, synchronizacji oraz wprowadzenia elementów uwzględniających rozwój nowych technologii i rozwiązań teleinformatycznych. Przepisy te wprowadzają różne zasady i tryby procesowania przesyłek urzędowych, ich opisywania, druków Zawiadomień/Zawiadomień powtórnych, różny katalog osób uprawnionych do odbioru przesyłek oraz miejsc, w których mogą być doręczane przesyłki i formularze awizo. Wskazują na różne, w tym wzajemnie się wykluczające w przypadku aktów wyższego i niższego rzędu tak jak w procedurze cywilnej, modele awizacji, różne formularze Zwrotnych Potwierdzeń Odbioru, odmienne zasady nadawania przesyłek w poszczególnych postępowaniach, w których - w zależności od tego w sieci jakiego podmiotu świadczącego usługi pocztowe zostaną nadane, preferujące zresztą, poza procedurą karną, operatora wyznaczonego - uznaje się pismo za nadane z zachowaniem urzędowego terminu. Niejednokrotnie - tak jak w przypadku procedury administracyjnej i podatkowej - nie określają w ogóle wzorów formularzy druków, np. Zwrotnego potwierdzenia Odbioru i Zawiadomień/Zawiadomień powtórnych, pozostawiając swobodę interpretacji zarówno urzędom, jak i operatorom pocztowym. Warto też nadmienić, że tylko procedura cywilna wprowadza opcję umożliwiającą potwierdzenie odbioru przesyłek doręczanych za pośrednictwem operatora pocztowego w postaci tzw. Elektronicznego Potwierdzenia Odbioru. Tak sformułowane prawo w sposób zdecydowany utrudnia funkcjonowanie urzędów publicznych, operatorów pocztowych, środowisk prawniczych i konsumentów, czyniąc je, tak jak w przypadku awizacji przesyłek w postępowaniach cywilnych, niemożliwym. Takim więc, gdy niezależnie od zastosowanego przez np. operatora pocztowego rozwiązania, może zostać ono zakwestionowane, gdyż chociażby Kodeks postępowania cywilnego wymaga, aby przesyłka, której nie uda się doręczyć do rąk adresata bądź osoby uprawnionej do jej odbioru podlegała dwukrotnej awizacji liczącej łącznie 14 dni od dnia pozostawienia pierwszego Zawiadomienia. Natomiast już rozporządzenie wykonawcze do Kodeksu postępowania cywilnego wskazuje na to, iż dokładnie w takiej samej sytuacji okres dwóch awizacji powinien trwać łącznie 16 dni od dnia pozostawienia pierwszego Zawiadomienia.

LEWIATAN

Konfederacja Lewiatan

ul. Zbyszka Cybulskiego 3

00-727 Warszawa

tel.: +48 (22) 55 99 900

fax: +48 (22) 55 99 910

lewiatan@konfederacjalewiatan.pl

www.konfederacjalewiatan.pl

Konfederacja Lewiatan powstała w styczniu 1999 r. Skupia dziś 33 branżowe i 25 regionalnych związków pracodawców oraz 22 członków indywidualnych. W sumie reprezentujemy 3700 firm, zatrudniających 835 tys. pracowników.

Nasz główny cel to konkurencyjność polskiej gospodarki i sukces polskich przedsiębiorstw.

Najważniejsze postulaty Konfederacji Lewiatan to:

- Niższe i prostsze podatki
- Niższe koszty pracy
- Liberalizacja prawa pracy
- Ograniczenie biurokracji
- Lepsze prawo gospodarcze
- Przyjazny klimat dla przedsiębiorczości
- Tańsze i sprawniejsze państwo
- Rozwój dialogu społecznego

Konfederacja Lewiatan skutecznie wykorzystuje uprawnienia, jakie przysługują organizacjom pracodawców w Polsce. Od początku istnienia członkowie i eksperci Konfederacji Lewiatan zapiniowali ponad 3000 projektów ustaw i rozporządzeń z różnych sfer prawa gospodarczego, podatkowego, finansowego, stosunków pracy, ubezpieczeń, prawa branżowego, zabiegając o uwzględnienie postulatów przedsiębiorców na wszystkich etapach procesu legislacyjnego.

Konfederacja Lewiatan jako członek Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych opiniuje tak ważne regulacje gospodarcze, jak budżet, prawo pracy, prawo gospodarcze, a także zgłasza pod obrady Komisji najważniejsze dla jej członków sprawy.

Jesteśmy jedyną polską organizacją pracodawców należącą do BUSINESSEUROPE, największego reprezentanta europejskiego biznesu. Wiceprezydentem tej organizacji jest Henryka Bochniarz, prezydent Konfederacji Lewiatan. Utrzymujemy też własne biuro przedstawicielskie w Brukseli. Dzięki temu mamy znaczący wpływ na ustawodawstwo unijne.

www.konfederacjalewiatan.pl